

Trần Thị Bảo Châu

Đề Gió Cuốn Đi

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Cúi đầu đi ngược lại ngọn gió mùa Đông Bắc rét tận cùng chân tóc, Mỹ Xuyên chạy vội vào sân ga Chuyển tàu Hà Nội-thành phố Hồ Chí Minh sắp chuyển bánh. Loa phóng thanh liên tục nhắc nhở khách mau ổn định chỗ ngồi mà Xuyên vẫn còn lóng ngóng chưa tìm được toa của mình.

Dưới sân ga đã vắng, một nhân viên tới giúp cô lên tàu với hàng lô hàng lóc những lời cầu nhàu kèm theo.

Tới đúng số ghế, Mỹ Xuyên thở phào ngồi phịch xuống. Cạnh cô vẫn còn trống. Xuyên nhẹ nhõm khi nghĩ mình sẽ có chỗ nghỉ lưng, chớ không phải khó chịu vì một người đồng hành xa lạ nào đó ở kế bên. Tàu chạy, Mỹ Xuyên khoan khoái kê balô sang ghế trống rồi ngả đầu xuống, chân duỗi sang phần ghế của mình và gác lên cửa sổ đã đóng kín, cô nhắm mắt chờ giấc ngủ đến.

Thế là Xuyên đã rời xa Hà Nội rồi đấy. Nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra, cô thở dài. hậu quả của một giây bướng bỉnh là đây. Hai chữ thất nghiệp như một bản án lơ lửng, mà một người từng khốn đốn vì mưu sinh như cô không thể nào bình tâm khi nhắc đến.

Nhưng điều Xuyên làm là đúng kia mà. Cô lăn một vòng và suýt lệt xuống sàn vì cái ghế hẹp này không phải là cái giường nệm vừa rộng, vừa êm của khách sạn. Nằm sát vào trong, Mỹ Xuyên kéo cao cổ áo, co người cho bớt lạnh.

Hừ! Bà ta tưởng cô không dám bỏ đi à? Vậy là bà ta làm. Thực tế đã cho thấy Mỹ Xuyên này không thể chịu nhục nhiều hơn nữa.

Tiếng bánh sắt nghiêng trên đường rầy, những toa xe nghiêng qua

đảo lại, làm Mỹ Xuyên chông chênh khó chịu hết sức. Cô cố không suy nghĩ, cố dỗ giấc ngủ và cố đuổi cái lo ra khỏi tâm trí mình nhưng không được. Xuyên chập chờn tỉnh tỉnh mơ mơ Trong cõi mơ hồ đó, bao nhiêu là hình ảnh dội về. Gương mặt son phấn của bà Ái Xuân cứ ẩn hiện, cứ ngả nghiêng theo những toa xe và đeo bám cô suốt. Xuyên bị ám ảnh bởi cái nghiêng răng, cái giọng rít lên the thé của bà mỗi khi giận. Mà bà Ái Xuân thì thường xuyên giận, nhưng chưa bao giờ Xuyên thấy bà giận như sáng nay.

Mắt trợn trừng, mồm há hốc đến mức Xuyên thấy cả cái máu bạc của hàm răng giả. Bà Ái Xuân như quên hết mọi vẻ kiêu cách hàng ngày khi cô xô ngã ghế đứng dậy. Bây giờ nhớ lại, Xuyên chột tức cười.

Đang nhắm mắt, tủm tủm, Mỹ Xuyên bỗng giật mình khi bị đập mạnh vào vai. Mở bừng mắt, lồm cồm bò dậy, cô nghe giọng quyền hành:

- Cho kiểm tra vé. Nhanh lên!

Mỹ Xuyên vội lấy vé ra, gã nhân viên tàu hỏa hát hàm:

- Ngồi đúng chỗ của mình đi.

Mỹ Xuyên liền ôm ba lô vào lòng và tiếc rẻ nhìn chỗ mình vừa nằm thì một gã to lớn, đội nón kết che cả mặt ngồi xuống.

Thế là hết... ngủ thẳng căng rồi. Xuyên nuốt tiếng thở dài vào lòng rồi quay mặt ra ô cửa tàu hỏa. Đi tàu ban đêm thật chán. Nhìn trong toa toàn những bộ mặt ngây ngô vì ngủ gà ngủ gật. Nhìn ra ngoài là một bức màn đêm tăm tối và tiếng rậm rịch của đoàn tàu đang lao vào đêm.

Chán nản, Xuyên quay trở vào và đung một gương mặt đàn ông giấu dưới vành nón

Hắn ta lên tiếng:

- Bạn đến tận Sài Gòn à?

Xuyên gật đầu. Hấn chép miệng:

- Thật ngại khi làm bạn mất chỗ... nằm

Mỹ Xuyên buộc miệng:

- Có sao đâu. Bù lại, tôi có người để đầu lảo.

Hấn bật cười:

- Trông tôi... lảo lảo sao?

Xuyên nhếch môi không trả lời. Bên ngoài, gió ào ào rít qua khe cửa nghe thật ớn.

Gã ngồi bên cạnh lại hỏi:

- Bạn đang về nhà à?

- Ồ! Còn anh thì sao?

- Cũng thế. Mùa này ở Hà Nội một mình người ta chết vì rét và cô đơn.

Mỹ Xuyên nhướn mày:

- Chả lẽ anh đang trốn rét?

Gã nhún vai:

- Tôi đang trốn tôi thì đúng hơn.

Gã tò mò:

- Bạn ra đây công tác hay đi du lịch?

- Công tác. Nhưng bây giờ chấm dứt rồi.

- Sao thế?

Mỹ Xuyên im lặng. Lúc đó cô đang do dự có nên thổ lộ lòng mình với kẻ xa lạ này không thì gã nhiều chuyện ấy đã nói tiếp:

- Không phải tôi tò mò, nhưng tôi thích tìm hiểu tí chút về bạn đồng hành. Chúng ta sẽ ở cạnh nhau những một ngày một đêm, có hiểu biết về nhau mới thú vị chứ.

Mỹ Xuyên cao giọng:

- Thế anh ra Hà Nội để làm gì để bây giờ phải trốn chạy bản thân?
Gã hất ngược cái nón lên để lộ gương mặt khá sáng sủa, nếu không muốn nói là đẹp trai:

- Chuyện của tôi điên lắm. Tôi ra Hà Nội chỉ vì những câu thơ:

"Cây bàng mờ côi mùa đông

Góc phố mờ côi mùa đông"

Ra đây để cảm nhận cảm giác mờ côi ấy. Giờ tôi... phê rồi thì đi về phương Nam, chớ ở lại làm gì nữa.

Mỹ Xuyên gật gù:

- Đúng là điên. Nhưng chắc gì đã bằng tôi. Theo giám đốc ra đây để làm việc trong vòng sáu tháng, nhưng mới được một tháng, tôi đã chạy vì không chịu nổi những cơn giận dữ, chửi mắng, lăng nhục của bà ta.

Môi nhếch lên đầy cay đắng, Xuyên nói tiếp:

- Mang danh là thư ký riêng của giám đốc, nhưng bà ta xem tôi như một người hầu. Ở chung phòng trong khách sạn, tôi phải phục dịch bà ta hai bốn trên hai bốn tiếng và tôi đã phải nén tự ái để ngoan ngoãn vâng lời. Tôi vẫn tự nhủ "Muốn học hỏi trong công việc, phải chịu khó". Nhưng tôi đã không thể chịu khó hơn được nữa.

Gã nhìn cô, giọng giễu cợt:

- Và cô bạn nhỏ đã vùng lên?

Mỹ Xuyên căm tức:

- Chỉ vì đưa nhầm một văn bản mà bà ta gọi tôi là con ngu ngốc trước mặt bao nhiêu người. Tôi điên tiết lên mới ném xấp hồ sơ xuống trước mặt bà ta rồi vụt chạy đi nhanh đến nước làm ngã cả chiếc ghế ở phía sau lưng.

- Tháo chạy và không... để lại lời nào à?

Mỹ Xuyên vênh mặt lên:

- Tôi bảo: "Tôi bỏ việc vì quá chán. Bà hãy đi tìm một người hầu khác".

Gã thanh niên khịt mũi:

- Gương mặt giám đốc của bạn nhỏ lúc ấy thế nào nhỉ? Trông chắc... hình tượng lắm?

Mỹ Xuyên không ngăn được cơn buồn cười, cô bật cười thành tiếng hả hê, khoan khoái:

- Dĩ nhiên. Mắt trợn lên thao láo gần như chiếm hết khuôn mặt mà phần còn lại là cái mồm đỏ choét cũng đang há ra hết cỡ.

Gã thanh niên cũng cười:

- Tôi cũng hình dung ra bộ mặt ấy và qua những lời đặc tả của bạn, tôi thấy quen lắm.

Mỹ Xuyên bĩu môi:

- Đó là bộ mặt của tử thần. Nhân viên trong công ty gán cho bà ta biệt hiệu dễ sợ đó với tất cả căm ghét.

Gã xoa cằm:

- Chỉ cần nghe giọng của bạn, tôi đã hiểu bà giám đốc dễ ghét đến thế nào rồi.

Mỹ Xuyên cau mày vì cái giọng châm chọc của gã đồng hành. Nhu cầu bức bối được cảm thông, được chia sẻ trước một quyết định bốc đồng khiến Xuyên không cảm được sự im lặng cần thiết. Cô đã nói quá nhiều trước một người lạ chỉ vừa gặp không hơn nửa tiếng.

Sao lại thế nhỉ? Mỹ Xuyên đâu phải tuýp người bạ đâu nói đó.

Đưa tay lên miệng như tịt mồm mình "im lặng", Mỹ Xuyên len lén ngó trộm gã bên cạnh và bắt gặp ánh mắt láu cá của hắn đang hướng về

mình.

Giọng gã vang lên:

- Bạn đang ân hận sao đã quá nhiều lời với một người hoàn toàn xa lạ phải không?

Mỹ Xuyên thản nhiên:

- Đã là đấu láo thì có gì mà ân hận.

Gã nheo mắt:

- A! thì a này giờ bạn đang đấu láo với tôi sẽ xem ai điên hơn.

Mỹ Xuyên nhún vai:

- Trò chơi kết thúc rồi. Tôi nhường hạng nhất cho anh đấy. Đúng là điên nặng.

Dứt lời, cô kéo lại cái khăn choàng cổ, ngả đầu về phía cửa sổ và nhắm mắt.

Đoàn tàu vẫn xuyên qua đêm tối, bình minh đang ở đằng sau bóng đêm dày đặc kia.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 2

Vứt cây cọ vào lon sơn rồi để cả hai lên bậc tam cấp, Mỹ Xuyên đứng dậy, vươn vai cho đỡ mỏi. Suốt mấy tiếng đồng hồ vật lộn với tấm pa-nô quảng cáo cao gấp đôi mình, cô thật sự thấm mệt. Nhưng dầu mệt cỡ nào, cô cũng phải.. dứt điểm tấm pano này trong ngày hôm nay.

Ngọc Trâm bước vào với hai hộp cơm và hai chai nước suối:

- Đúng là ngán như cơm sườn. Nhưng ráng đi em. Có cơm sườn hộp ăn cũng là sướng rồi.

Đỡ lấy phần của mình, Mỹ Xuyên nói:

- Tao có kêu ca gì đâu.

Trâm bấu môi:

- Cần gì... kêu. Nhìn mặt mày đủ thấy đau khổ.

Mỹ Xuyên hỏi:

- Anh Ăn đâu?

Trâm chép miệng:

- Ông đi tìm... mảnh cho mày. Không biết được không nữa.

Xuyên tò mò:

- Mảnh gì vậy?

Ngọc Trâm chưa kịp trả lời, Xuyên đã thấy Ăn hấp tấp đi vào với một người đàn ông. Xuyên nuốt vội miếng cơm khô khốc trong mồm khi Ăn gọi mình.

Ăn giới thiệu với ông ta:

- Mỹ Xuyên. Người anh đang cần đó.

Người đàn ông nheo nheo mắt:

- Tôi cần thanh niên mạnh mẽ, xốc vác, chớ con gái... Chắc! Oải lắm.

Giọng Ăn dè dặt:

- Nhưng anh tin tôi đi. Xuyên đã từng làm việc cho chuyên gia nước ngoài đấy.

Liếc nhìn tấm pano còn dang dở, người đàn ông có vẻ không tin lắm vào những gì Ăn nói. Anh ta hỏi trống:

- Làm được những gì? kể thử xem?

Mỹ Xuyên trả lời nhát gừng:

- Tất cả những gì anh yêu cầu.

Ăn xoa hai tay vào nhau:

- Mỹ Xuyên, chuyên về trang trí nội thất, món độc chiêu của Xuyên là phục chế những ngôi nhà cổ và sơn lên gỗ để giả các loại đá. Đúng người rồi, anh Thanh ời.

Thanh hất hàm:

- Em từng làm cho bà Ái Xuân à?

Xuyên gật đầu. Thanh hỏi tiếp:

- Được bao lâu?

- Hai năm.

Thanh gật gù:

- Chịu đựng khá. Bà ta có bộ mặt tử thần, vậy mà em không ngán.

Mỹ Xuyên nói:

- Tôi ngán, nên mới nghỉ ngang đó chứ.

Thanh cao giọng:

- Tôi cần một người có chuyên môn như em. Nhưng công việc không ở đây.

Mỹ Xuyên thản nhiên:

- Tôi chấp nhận đi xa.

Thanh búng tay đánh chóc:

- Vậy là tốt. Đây là danh thiếp của tôi. Ngày mai, tám giờ đến gặp tôi, chúng ta sẽ đi sâu vào chi tiết.

Ăn đưa Thanh đi ra trong tiếng xầm xì khó chịu của Trâm:

- Thằng cha bố láo. Hắn chỉ biết có mỗi mày, còn tao chắc là đồng đất chắc. Nhận lời làm việc cho dân không biết ga lăng phụ nữ chưa lắm Xuyên ơi. Mày suy nghĩ cho kỹ đi.

Xuyên chép miệng:

- Chưa hay chat thì thăm tháp gì với việc túi không tiền.

Trâm nhún vai:

- Chỉ sợ may tránh vỏ dưa lại gặp vỏ dừa. Nghe đồn tay Thanh này... ác không thua bà Ái Xuân đâu.

Mỹ Xuyên ngậm ngừng:

- Chả lẽ tốt nghiệp mỹ thuật công nghiệp để đi vẽ quảng cáo à? Tao muốn làm đúng chuyên môn của mình.

Dứt lời Xuyên bưng hộp cơm của mình lên ăn tiếp. Ăn bước vào với vẻ hồ hởi:

- Thanh đồng ý nhận em rồi đó. Tay này quan hệ rộng nên có nhiều công trình làm lắm. Hắn chuyên nhận sửa chữa, phục chế, trang trí nội thất. Hắn rất cần chuyên môn như em. Ngày mai gặp hắn, em phải đòi lương thật cao vào.

Xuyên hỏi:

- Lần này công trình ở đâu, anh biết không?

- Ở Đà Lạt. Người ta đang tu sửa một biệt thự xây từ thời Pháp thành một khách sạn. Thanh trúng thầu phần trang trí nội thất. Em nhớ hỏi trước công việc phải làm cho thật kỹ trước khi nói tới tiền bạc.

Mỹ Xuyên gật đầu:

- Em nhớ rồi. Cám ơn anh đã tìm việc cho em.

Ngậm ngừng, Xuyên hỏi:

- Anh và Trâm thì sao?

Ăn cười:

- Tiếp tục công việc ở phòng vẽ tranh và vẽ quảng cáo này chớ sao? Đó là nghề của chàng mà.

Bước đến bàn làm việc, Ăn kêu lên:

- À! Em có thơ của Mỹ Tú nè.

Mỹ Xuyên chạy vội đến lấy. Săm soi lá thư trên tay, Xuyên ngạc nhiên khi thấy dấu bưu điện đóng vào tem không phải ở Sóc Trăng mà ở Đà Lạt.

Quái! Con bé này làm gì ở Đà Lạt nhỉ?

Vội vàng xé thư, Xuyên ngấu nghiến nhai cơm và ngấu nghiến đọc:
Đà Lạt.. ngày... tháng... năm

Chị Hai thương,

Thế là em cũng như chị, đã bay khỏi căn nhà rêu phong cũ kỹ, tăm tối như nhà tù đường ấy rồi. Em mừng hết lớn luôn chị biết không? Bắt đầu cuộc sống mới em có cảm giác mình vừa được phục sinh, cảm giác này chắc chị cũng từng có như em. Thật tuyệt vời, đúng không?

Chẳng thềm dài dòng nữa, em biết chị đang sốt ruột muốn biết tại sao em lại đến tận xứ sở sương mù này chứ gì? Tất cả nhờ vận may Chính căn nhà rách nát sập sập ấy đã đem tới cho em. Chị tin không? Nếu không, chị cố mà đọc tiếp nhé.

Chuyện là có một đoàn làm phim xuống tận Sóc Trăng đóng phim. Họ mượn ngôi nhà có cả trăm tuổi của mình để làm nhà ông Hương. Cả gì đó, em quên mất tên rồi.

Chẳng hiểu sao, em gái chị lại lọt vào mắt xanh của ông đạo diễn. Thế là ông ta mời em vào tham gia một vai phụ. Em diễn xuất sắc đến mức ông ta mời em nhận vai cho một phim khác. Hà! Chị đang rửa em chứ gì? Em không nghe được đâu. Chị đừng có chộp chép miệng mãi. Em viết thư này cho chị biết tin trước khi chị nhận được tin em bỏ nhà đi bụi từ má Năm.

Em sẽ là một diễn viên, ngôi sao chứ không thể là một cô giáo như chị muốn. Em đã quyết định rồi và không ai cản em được đâu. Từ giờ trở đi, em tự lo lấy thân, chị khỏi gởi tiền cho em nữa. Đã tới lúc em.. nuôi lại chị rồi, chị Hai à. Chị sẽ hãnh diện khi được làm chị một người nổi tiếng như em.

Thôi nhé, em phải ra trường quay. Em sẽ viết tiếp cho chị sau, nếu có thời gian

Mỹ Tú.

TB: Chị đừng trông thư, vì với em thời gian quý hiếm lắm.

Mỹ Xuyên lật tới lật lui lá thư và rửa:

- Quỳ thật không hề có địa chỉ. Con yêu này lộng hành quá rồi.

Ngọc Trâm ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy?

Không trả lời, Xuyên thả lá thư cho Trâm. Cô đọc một mạch và kêu lên:

- Chà! Con nhỏ gặp thời rồi.

Mỹ Xuyên chống cằm:

- Mỹ Tú là đứa thích hào nhoáng, tao không biết chuyện gì sẽ xảy ra cho nó đây. Diễn viên ngôi sao, một người nổi tiếng. Những mỹ từ ấy

sẽ giết nó mất.

Trâm không đồng ý:

- Đẹp như nó mà mày bắt ở ẩn trong xứ khỉ ho cò gáy, thiếu thốn mọi nhu cầu về tinh thần làm sao con bé chịu nổi. Chị em tụi bây phải sống ở thành phố mới có điều kiện phát huy tài năng.

Xuyên bật cười:

- Tài năng à? Nghe nói mà ham.

Ngọc Trâm nhấn mạnh:

- Nếu hai bác không gặp tai nạn thì hai chị em tụi bây đâu có như thế này.

Mỹ Xuyên mím môi lại, cô nhớ tới quá khứ mà cay đắng trong lòng.

Nếu cuộc đời đừng có chữ "nếu" thì hay biết mấy. Ngày xưa, cô từng là con nhà giàu, chị em cô đã được nuôi nấng như tiểu thư, trong cái kén lụa, chung quanh người hầu hạ. Mỹ Xuyên không bao giờ nghĩ tới lúc mình phải sống cảnh nghèo nàn lo chạy ăn từng bữa.

Nhưng chuyện ấy đã xảy ra. Hôm ba mẹ cô đi đám cưới ở Vũng Tàu, khi ba cô đã ngà ngà say, ông lái chiếc xe bốn chỗ ngồi bằng cảm giác nhiều hơn bằng mắt và rồi tai nạn xảy ra.

Hai người không chết ngay tại chỗ mà hôn mê vì chấn thương sọ não. Tiền bạc nữ trang bao nhiêu đều đổ vào chuyện thang thuốc. Chuyện làm ăn bị gián đoạn bất ngờ. Những người hùn hạp làm ăn trở mặt, giật hết vốn. Mỹ Xuyên lúc ấy mới mười tám tuổi, chẳng biết gì về việc làm ăn của người lớn. Bỗng dưng phải ghé vai gánh vác mọi thứ từ chuyện ra vào nhà thương chăm lo cho ba mẹ đến việc coi sóc đứa em nhỏ hơn mình năm tuổi. Cô đã già nhanh hơn bao bạn bè khác.

Nằm hôn mê gần nửa năm trời, ba mẹ cô lần lượt qua đời. Ngay lúc đó, ngân hàng cũng đến phát mãi căn nhà của gia đình Xuyên để trả nợ ngân hàng và bao thứ nợ khác trong kinh doanh của mẹ cô mà cô không biết gì hết.

Bơ vơ không nơi nương tựa, Xuyên đưa Tú về quê ở Sóc Trăng, nói có những địa danh Mỹ Xuyên, Mỹ Tú mà ba cô đã lấy để đặt tên cho hai cô con gái. Chị em ở trong ngôi từ đường xưa cũ và được bà dì họ bà con của ba mình chăm sóc. Có rau ăn rau, có cháo ăn cháo. Hết mấy tháng hè, Xuyên trở lên thành phố tiếp tục học. Cô vừa làm vừa học, với người thầy dạy trong trường đại học mỹ thuật cô đang học.

Nhờ có năng khiếu và phong cách thẩm mỹ khá vượt trội so với những học trò khác, nên thầy Tường rất quý. Xuyên vừa học vừa làm việc cho thầy suốt thời gian ở đại học. Cô học nghề rất nhanh và

chứng tỏ được mình là cánh tay đắc lực cho ông thầy.
Thầy Tường là chuyên gia phục chế những ngôi nhà theo kiến trúc Pháp thế kỷ mười chín. Ông không chỉ giỏi thiết kế mà còn biết tất cả ngóc ngách, thủ thuật tinh vi của nghề này. Mỹ Xuyên học được ở ông đủ thứ. Hai thầy trò hợp tác hết sức ăn ý. Cho đến khi Xuyên tốt nghiệp đại học thì cũng là lúc thầy Tường xuất cảnh sang Mỹ theo diện đoàn tụ gia đình.

Trước khi đi, ông đã giới thiệu Mỹ Xuyên vào làm cho công ty Đại Hưng. Cô đã đi làm được hai năm dưới quyền sếp sát của giám đốc Ái Xuân, một bà giám đốc giỏi nhưng rất khắc nghiệt.

Xuyên làm việc và tiện tần tảo từng đồng để gửi về Sóc Trăng cho Mỹ Tú ăn học. Con bé vừa thi đậu vào trường cao đẳng sư phạm dưới đó, Xuyên mừng lắm. Cô những tưởng đưa em mà từ hồi còn bé đã để lộ tính cách thích đua đòi đã yên thân làm cô giáo làng rồi. Ai ngờ nó lại nhất nhất đi theo con đường gian nan đầy ảo tưởng.

Bất giác Xuyên thở dài. Cô không thể nào yên tâm khi biết Mỹ Tú đã rời Sóc Trăng. Tú rất quậy. Bà dì Năm vẫn kêu ca mỗi khi Xuyên về. Con bé đẹp, nên con trai xếp hàng dài dài.

Thời biết mình gây ấn tượng với bọn mày râu như thế nào, nên Mỹ Tú sớm biết dùng cái ma lực phụ nữ của mình để làm khổ những gã si tình, bù lại con bé chỉ nhận được một nỗi buồn vu vơ, chớ chưa bao giờ có được cái gọi là tình yêu thơ mộng. Mỹ Xuyên đã ... lên lớp con nhỏ bao nhiêu lần về cái thói lẳng lơ đó, nhưng chẳng có kết quả, vì cô có ở gần Tú đâu mà nó sợ.

Lần này con bé vượt khỏi tay Xuyên thật rồi, cuộc đời đầy rẫy những bất trắc, cô biết tìm Mỹ Tú ở đâu ở cái đất Đà Lạt chưa mấy thân thuộc đối với cô đó?

Ngước mắt nhìn tấm panô cao ngất còn dở dang, Mỹ Xuyên cầm cọ lên. Dẫu ngày mai thế nào, hôm nay cô cũng phải hạ quyết tâm xong công việc này.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 3

Ngắm nghía ngắm soi thật kỹ cái lò sưởi, nhưng bên ngoài bọc gỗ trông vùi xấu vừa tới, Mỹ Xuyên chép miệng:

- Nếu chỗ này làm giả cẩm thạch thì căn phòng sẽ sang trọng phải

biết.

Thạch nhú mày :

- Chủ nhà yêu cầu thế nào , mình làm thế đó . Em vẽ vời làm chi cho tốn công sức, tốn thời gian nhỉ ?

Mỹ Xuyên cãi :

- Nhưng nếu mình làm đẹp hơn , người ta vẫn thích và biết đâu họ còn sẽ giới thiệu mình tới các công trình khác.

Cô hạ giọng:

- Anh cứ cho em thử tay nghề đi , phòng này là phòng phụ mà.

Thạch liếc cái lò ưỡi lam nham lờ nhử :

- Chậc! Muốn thì làm đi . Nhưng không có thêm tiền công đâu nha . Còn nữa , nếu chủ yêu cầu phải đúng ý là em phải làm lại đây.

Mỹ Xuyên tươi ngay nét mặt :

- Chuyện nhỏ.

Thạch cầu nhàu:

- Nhỏ hay lớn chưa biết à . Làm việc cho bọn nhà giàu khó chịu lắm đó.

Mỹ Xuyên tò mò :

- Chủ nhà này giàu cỡ nào mà sao em nghe nhiều người trầm trồ khi nhắc đến họ vậy ?

Thạch kể Lề :

- Gia đình này rất có tiếng tăm trên thương trường . Họ có nhiều nhà hàng , khách sạn ở Mỹ, Canada.

Mỹ Xuyên ra vẻ hiểu biết:

- À, họ là Việt kiều hèn chi ...

Làm như không chú ý đến câu bỏ lửng của Xuyên , Thạch nói tiếp :

- Gia đình ấy còn người con trai ở Việt Nam , ông ta tên Tùng . Ông ta đẹp trai , giàu có và cũng là người rất chịu chơi . Hiện tại ông ta có trong tay nhiều biệt thự cũ xây từ thời Pháp khắp từ Bắc chí Nam .

Ông Tùng tu sửa lại cho hiện đại để làm khách sạn mini . Khách nước ngoài rất thích dạng nhà hàng khách sạn này . Nếu chúng ta trang trí ngôi nhà này vừa ý ông ta, tôi bảo đảm mình không thất nghiệp đâu.

Mỹ Xuyên ngập ngừng :

- Ông Tùng thì không biết tánh ý ra sao chứ em ghét bà vợ Ông quá . Khó chịu thấy gớm luôn.

Thạch nhướn mày :

- Em muốn nói con mụ Thảo Ly ấy hả ? Hừ ! Mụ ta là bồ bịch chó vợ gì mà vợ.

Mỹ Xuyên kêu lên:

- Là bồ mà cũng quyền hành dữ vậy à ? Ngày nào cũng hoành hành soi mói , mẩu mã, thiết kế phòng thay đổi lung tung.

Thanh gắt :

- Đừng nhắc tới con yêu nhên nhện đó . Làm việc !

Xuyên cố nín cười vì gương mặt quạu cọ của Thanh . Cô thừa biết anh cầm Thảo Ly đến tận xương tủy . Nhưng mỗi lần gặp cô ta , Thanh phải nuốt hận làm vui . Thanh cũng như Xuyên , lăn lộn với đời nhiều , nên thừa hiểu cãi nhau với bọn nhà giàu là vô ích . Tiền bạc là vũ khí của họ , cho dù sai mấy đi nữa họ vẫn là đúng . Mình phải biết thân phận , phải chịu đựng nhì nhục để qua ngày.

Mỹ Xuyên cột lại tóc, giấu nó dưới chiếc nón kết rồi cầm cọ bắt đầu sơn lót lên tường phòng khách.

Sơn chưa được bao lâu , cô đã nghe tiếng Thanh và Thảo Ly vang lên ngoài hành lang . Nhớ tới biệt danh “Yêu Nhên Nhện” Thanh gán cho cô ta , Mỹ Xuyên chột tùm tùm cười.

Thanh đúng là cục tính . Anh chàng chăm việc , nhưng suốt ngày cau có , quạu quọ , vừa làm việc Thanh vừa lẩm bẩm chửi rủa mọi thứ , mọi người liên quan tới công việc anh đang làm.

Thoạt đầu, Xuyên rất khó chịu khi nghĩ Thanh đang chửi xéo mình , nhưng dần dần cô cũng quen nên chẳng chấp nhất làm gì thói xấu của một gã cũng khá có tài . Thậm chí nhiều khi bực mình, Mỹ Xuyên cũng buột miệng xỏ những từ độc của anh và thấy lòng nhẹ nhõm.

Thảo Ly nện gót giày bầy phên xuống nền nhà nghe cồm cộp . Bước tới góc phòng, cô ta cầm lên một tập mẫu giấy dán trần nhìn qua rồi vút phịch xuống, giọng the thé như đang rao hàng:

- Loại phế thải đó mà đem vào ngôi biệt thự này là không được rồi .
Đã vậy màu sắc lại quá xấu.

Thảo Ly vừa định há mồm chê bai tiếp thì có một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi bước đến đứng ngay ngưỡng cửa , nhìn vào.

Mỹ Xuyên chột sừng sốt vì đôi mắt của ông ta . Đôi mắt một mí có đuôi dài , nhưng sáng long lanh . Ông ta mặc chiếc áo thun cá sấu xám và chiếc quần jeans xanh trông giản dị , nhưng lại toát ra vẻ lịch lãm của một người giàu có.

Thảo Ly thay đổi hẳn thái độ Khi thấy người đàn ông đó , vẻ hách dịch, kênh kiệu thường ngày của cô ta được thay thế bằng một điệu bộ vừa khúm núm , vừa gợi tình mà Mỹ Xuyên chắc chắn đó là giả dối.

Thảo Ly vội bước đến ôm cánh tay người đàn ông, đầu tựa vào vai ông ta, cô nàng bắt đầu rù rì bằng một giọng như kêu ca phàn nàn.

- Tùng ơi , anh hãy nghe em. Đây là một khách sạn sang trọng chứ

đâu phải một nhà trọ rẻ tiền mà trang trí qua loa được . Em biết những thứ gì , màu sắc ra sao sẽ hợp với ngôi nhà này , anh hãy bảo ... tụi nó phải nghe lời em.

Tùng nhún vai rồi nhìn qua Thanh:

- Anh cứ làm theo yêu cầu của cô Ly.

Thanh giận tóe lửa nhưng anh cũng gật đầu . Tùng đi vòng quanh phòng và dừng lại ở chỗ Mỹ Xuyên , giọng có vẻ ngạc nhiên:

- Phụ nữ mà cũng theo nghề này à?

Mỹ Xuyên chớp mắt , cô im lặng , nhưng trong lòng thấy xao xuyến kỳ lạ.

Tùng nhìn đồng hồ và bảo với Thanh:

- Ngày khai trương khách đã định rồi, anh phải bảo đảm hoàn tất công việc đúng thời hạn đấy.

Thanh lầu bầu:

- Ông không phải lo . Tôi làm ăn rất uy tín mà.

Xuyên thấy Thảo Ly cười nhạt , cô ta ôm vai Tùng và đi ra ngoài . Họ đã đi tới hành lang nhưng từ trong phòng khách, Xuyên vẫn nghe giọng Ly rõ từng tiếng :

- Mình bỏ tiền ra thì phải có được cái tốt nhất, em không hiểu sao anh đã về Sài Gòn thuê người mà lại thuê toàn lũ vô danh đến trang trí ngôi nhà này, trong khi em bảo để công ty Đại Hưng làm thì anh lại gặt ngang.

Thanh đứng như trời trồng . Cho đến khi hai người băng qua quảng sân rộng ra tới cổng , anh mới ngoác mồm xỏ liền một tràng lùnh bùng lỗ tai.

Thanh đi đi lại lại hùng hổ như một con cạp bị nhốt, cuối cùng anh rít lên:

- Cái con ... con ... quỷ ấy rồi sẽ bị trời đánh như Tào Thệ.

Mỹ Xuyên cười cười :

- Xời ơi ! Mồm mép anh sao cứ y như mụ nạ dòng vậy ?

Đặt điều thuốc lên môi, Thanh căm tức :

- Em không thấy mụ ta nhục mạ mình đấy à ?

Xuyên nhún vai :

- Thì em là hạng vô danh thật mà.

Thanh làm thỉnh , anh rít thuốc liên tục rồi cẩn thận búng đầu thuốc ra ngoài vườn:

Anh mím môi :

- Mình không những phải hoàn thành công việc đúng hạn mà còn phải hoàn thành xuất sắc nữa . Tôi là người thực tế , tôi chẳng dám mong cả ... nước sẽ đến gõ cửa nhờ chúng ta phục hồi những ngôi

biệt thự tương tự . Nhưng dầu sao , đây cũng là bước khởi đầu biết đâu chừng chúng ta sẽ thành lập công ty và thời gian rất gần.

Mỹ Xuyên hăm hở :

- Muốn thế thì bây giờ phải làm . Mình phải cho con yêu nhằn nhện ấy và cả ông Tùng thấy khả năng của mình . Em quyết định ta hãy ta hãy hoàn thành trước thời hạn.

Thanh lừ mắt nhìn Mỹ Xuyên :

- Được thôi , nhưng đừng than thở với tôi đấy nhé.

Mỹ Xuyên hát mặt lên :

- Anh đã nghe em than chưa?

Thanh khó chịu :

- Vậy thì cầm cọ lên đi.

Vừa quét sơn Mỹ Xuyên vừa hỏi băng quơ :

- Liệu ông Tùng có cưới Thảo Ly không nhỉ ?

Thanh cộc lốc :

- Em hỏi chi vậy ?

Xuyên dè dặt:

- Tò mò thôi.

Thanh nhếch mép :

- Thôi, chả nên tò mò chuyện thiên hạ là gì cô em ạ.

- Nhưng ông ta là người thế nào ? Chắc anh cũng ... đánh biết.

Thanh bật cười :

- Chà em biết nói kiểu ba đá ấy nữa à ?

Mỹ Xuyên lững lờ :

- Cũng nhờ học hỏi từ anh.

Thanh bóp chát :

- Đã học thì phải học cho chót . Tôi đang chờ nghe cô chửi thề đấy.

- Vậy thì không dám đâu.

Hai người làm dòn dập cho đến hoàng hôn . Mỗi người theo đuổi những ý nghĩ riêng nên chẳng để ý đến thời gian trôi đi, cho đến lúc

Thanh quăng cọ sang một bên rồi ra lệnh :

- Nghỉ !

Mỹ Xuyên thở ra khoan khoái , cô tựa vào bậu cửa sổ . Trước mặt cô là hồ Xuân Hương thơ mộng . Mặt trời chiều dọi vài tia nắng còn sót lại làm bức tường sơn màu ngà chói lọi như vàng.

Thanh phì phèo điếu thuốc lá :

- Căn phòng y như được dát vàng . Đẹp tuyệt , mình đồ mồi hôi , công sức để làm đẹp cho những người như Tùng và Thảo Ly, họ nghĩ rằng có những ngôi nhà như thế này là điều tự nhiên.

Mỹ Xuyên im lặng , cô nhớ tới ngôi nhà ba tầng sang trọng của mình

ngày xưa rồi buột miệng :

- Em muốn một ngày kia cũng sẽ sống như thế này, có những thứ như vậy . Em không phải sống nghèo mãi đâu.

Thanh cười khẩy

- Muốn thế cần phải có một ông chồng giàu . Với phụ nữ , đó là con đường dễ nhất.

Mỹ Xuyên nhấn mạnh :

- Nhưng không phải là con đường duy nhất . Em không ngại làm việc vất vả để có được cái mình muốn , bằng chính sức lực của mình.

Xổ tung tóc ra, Xuyên mặc luôn bộ đồ lao động rồi xách giỏ về nhà trọ gần đó, trong khi Thanh ở lại biệt thự Thanh Tùng . Anh chàng keo kiệt ấy hà tiện từng xu, nên thay vì tốn tiền thuê phòng cho mình, Thanh quyết định ngủ lại nơi công trình để tiết kiệm . Nếu Xuyên là con trai, chắc Thanh đã bắt cô ở chung rồi.

Kéo cao cổ áo , Xuyên cúi nhủi đồ đạc . Căn nhà trọ nằm trong hẻm, không đẹp, nhưng tương đối tiện nghi và phù hợp với túi tiền của những người nghèo . Sau một ngày làm việc vất vả , có được một chỗ nằm yên ấm là tốt lắm rồi.

Vừa bước đến ngưỡng cửa , Xuyên đã nghe có mình gọi mình.

Xuyên thật bất ngờ khi thấy Mỹ Tú.

Con bé nhào tới ôm cổ Xuyên, giọng nhõng nhẽo cố hữu :

- Em chờ chị hai tiếng đồng hồ rồi đó . Nhớ chị quá.

Mỹ Xuyên chớp mắt, cô lôi Mỹ Tú về phòng mình , đóng sầm cửa lại và nghiêm mặt :

- Ngọt ngào quá nhỉ ? Nhưng ai cho em bỏ học đi đóng phim ?

Mỹ Tú vênh váo :

- Hai mươi tuổi rồi , em có quyền định đoạt cuộc đời mình . Em không thích làm cô giáo làng , không thích kéo dài cuộc đời buồn tẻ chán chường ở xó xỉnh đó.

Mỹ Xuyên hạ giọng :

- Nhưng bù lại em sẽ có cuộc sống ổn định.

Tú bĩu môi :

- Em cóc cần cuộc sống ấy . Em muốn được đi đây đi đó như chị .

Em muốn được nhiều người biết đến, em phải trở nên giàu có như ngày xưa chị hiểu không ?

- Không ai cấm em mơ ước, nhưng em sẽ làm gì để trở nên giàu có như vậy ?

- Tài năng em có thừa, chỉ cần cơ hội . Mà cơ hội đã đến với em rồi.

Mỹ Xuyên kêu lên :

- Trời ơi ! Nghề diễn viên sớm nở tối tàn , mà muốn nổi tiếng, em

phải trả giá đắt lắm đấy.

Mỹ Tú nói :

- Chị chắc từng nghe có thi sĩ bảo rằng: Thà một phút huy hoàng rồi chợt tắt ,

còn hơn buồn le lói suốt năm canh . Với em thì khác . Phút huy hoàng ấy thấp sáng đời em suốt trăm năm . Chị cứ chờ xem.

Đảo mắt một vòng quanh phòng Xuyên đang trọ , Mỹ Tú dài giọng chê :

- Phòng ốc gì tồi tàn quá.

Mỹ Xuyên khó chịu :

- Với chị đây là tốt rồi . Mà em đóng phim gì ở đây hả ?

Tú phẩy tay như một người sành sỏi :

- Nhieu lắm, Phim ca nhạc , phim quảng cáo, karaoke ... Tuần sau em sẽ đi Huế đấy.

Xuyên nghi ngờ :

- Mới chân ướt chân ráo vào nghề, lại chả có ai tài trợ , em làm sao giành được nhiều phim thế ?

Dường như phật ý vì cái từ “giành” bị Xuyên cố ý nhấn mạnh , Mỹ Tú nhếch môi :

- Nói chắc chị không tin, chớ đạo diễn nào cũng khen em có tài nhập vai nhanh, diễn bằng mắt giỏi, có duyên dưới đèn.

- Nhưng mà ...

Mỹ Tú gạt ngang :

- Chị không phải lo cho em nữa . Chị cũng không cần làm việc từ sáng sớm cho đến tối mịt như thế này . Phải dành chút thời gian để chăm sóc cho mình chớ . Con gái mà nhếch nhác , lồi thối quá, sẽ mất giá đấy.

Mỹ Xuyên thấy cái giỏ Xách xuống góc phòng :

- Chị lao động chân tay nên trông nhếch nhác lồi thối là phải rồi .

Nhưng chị sẵn sàng chịu cực để lo cho em ăn học . Hãy quay về Sóc Trăng đi.

Mỹ Tú cười :

- Có con chim nào vừa được sổ lồng mà chịu quay trở lại đâu ? Lời khuyên của chị thật sự thừa.

Xuyên liếm môi :

- Chị không yên tâm vì cuộc đời là một cái bẫy khổng lồ ...

- Người giảng bày sẽ là em ... Chị nên tin điều đó đi . À! Quên nữa, hăng phim của em đang rất cần họa sĩ thiết kế , chị vào làm đi, luôn tiện mà giữ em cho yên tâm.

Mỹ Xuyên khó chịu :

- Chị không thích lối mĩ mai đó.
 - Chị không thích thấy em trưởng thành thì đúng hơn.
- Hai chị em chột rơi vào im lặng . Một lát sau, Xuyên nói :
- Chị muốn gặp những người em đang làm việc chung.

Mỹ Tú gạt ngang :

- Không cần đâu . Em hết là học trò cấp ba lâu rồi mà. Em có công việc riêng của mình . Chị đừng chen vào dù với vai trò ... phụ huynh . Em ở khách sạn Phong Lan, nhưng nếu có gì cần lắm chị hãy đến . Em về đây.

Mỹ Xuyên chưa kịp nói gì thêm . Mỹ Tú đã nện gót giày xuống sàn gỗ và đi một mạch ra ngoài.

Nhìn dáng ưỡn ngực, ngược cao đầu của Mỹ Tú, Mỹ Xuyên liên tưởng ngay tới Thảo Ly . Cô thẳng thốt nhận ra rằng mới không gặp Mỹ Tú vài ba tháng thôi , nhưng con bé đã là một người hoàn toàn khác mà cô chỉ biết nhìn chớ chẳng biết làm gì để có thể kéo nó về Sóc Trăng được.

Tim Mỹ Xuyên chột đập rộn ràng khi nghe giọng Tùng vang lên ngoài hành lang. Thanh đang đưa anh ta và Thảo Ly đi xem các chỗ trong nhà và Tùng đã tỏ vẻ ngạc nhiên khi thấy những tiến bộ trong việc trang trí ở đây.

Mọi người bước vào, Mỹ Xuyên thấy Thảo Ly phải cố lắm mới mở miệng khen vuốt theo Tùng. Đôi mắt được tô đậm thỉnh thoảng ném về phía Mỹ Xuyên những tia khó chịu. Tự nhiên Xuyên thương hại Tùng phải chịu đựng một người dễ ghét như Thảo Ly.

Nhưng tại sao lại nghĩ vậy với anh ta chứ? Tùng không phải loại người mình tìm. Xuyên tự kết luận một cách nghiêm túc khi nghe Thanh yêu cầu cô dẫn lên gác thăm những căn phòng ngủ đã được trang trí.

Khi lên tới đầu cầu thang, Tùng dừng lại đột ngột, đi phía sau, Mỹ Xuyên không tránh kịp nên va chạm vào anh.

Một luồng rung cảm bỗng chạy nhanh trong cô, Xuyên chột thấy nhũn người. Cô vội nắm thành cầu thang, nhưng trượt tay suýt ngã. Tùng quay lại, kịp ôm cô và trong khoảnh khắc, cô thấy mình trong vòng tay Tùng.

Anh ta đứng lùi lại và hỏi:

- Cô có sao không? Lẽ ra tôi không nên dừng lại bất ngờ như vậy.

Mỹ Xuyên hết sức lúng túng:

- Không... không phải lỗi tại ông.

Tùng định nói gì đó, nhưng anh lại quay đi khi Thanh và Thảo Ly đang đi tới cầu thang.

Vào đến phòng ngủ đầu tiên, Xuyên vẫn còn nghe tim đập thình thịch.

Cô xoa mặt trong khi Thảo Ly chỉ vào tấm vách đá đã được bọc lụa màu mận chín:

- Anh thấy thế nào? Có đúng thứ anh muốn không?

Thạnh nói chen vào:

- Đây là loại mắc nhất đó.

Tùng gật gù:

- Hết xảy! Nhất là màu mận chín. Cứ y như đôi môi con gái ấy.

Thảo Ly nguýt Tùng rồi lách qua mặt Thạnh, cô ta mở cánh cửa dẫn sang phòng phụ bên cạnh, giọng đầy kinh ngạc:

- Ủa! Sao lại thế? Anh xem họ làm quái gì cái lò sưởi này?

Mỹ Xuyên cắn môi hồi hộp. Trong cả tuần lễ, cô đã tranh thủ làm đêm và tạo cái lò sưởi thành một công trình hoàn toàn trông như đá thật với những đường vân chẳng chịt. Thạnh rất thán phục, nhưng đã nói:

- Em giỏi lắm, nhưng nếu họ lắc đầu thì ráng chịu đấy.

Bây giờ Xuyên đang lo lắng chờ lời phán xét sau cùng.

Thảo Ly liếc sang Thạnh rồi hỏi:

- Anh không bảo làm cái này chứ? Hừ! Cẩm thạch đâu có rẻ. Nếu tự ý làm rồi mới đòi tăng giá tiền công theo yêu cầu thì đúng là là...

Thạnh nghiêng rằng:

- Chúng tôi không tính tiền cái đó.

Mỹ Xuyên xen vào:

- Đó không phải là cẩm thạch đâu đồ giả đấy.

Thảo Ly ngạc nhiên:

- Đồ giả à?

Cô ta vội bước đến định sờ vào bóng xanh biếc bên trên thì Xuyên đã nói:

- Cẩn thận đấy. Sơn chưa khô đâu.

Thảo Ly rút tay lại như chạm phải lửa trong khi Tùng kêu lên:

- Rất tuyệt.

Quay sang Thạnh, anh hỏi:

- Anh làm cái này à?

Thạnh lắc đầu:

- Không. Người phụ việc cho tôi.

Tùng cười với Xuyên:

- Xin khâm phục. Tôi chưa bao giờ thấy làm đá giả mà giống thật thế này. Nhất là cái vết nứt kia. Hay lắm.

Mỹ Xuyên liếc nhìn Thảo Ly, mặt cô ta như biến thành đá giả. Thạnh

đứng sau lưng Ly, cười toét.

Thảo Ly bỗng dậm chân như ăn vạ:

- Chúng ta định ở đây cả ngày hay sao?

Tùng nhìn Mỹ Xuyên một lúc rồi nói:

- Anh có hẹn ở đây.

Ly kêu lên bất bình:

- Mẹ em mời chúng ta đến ăn cơm trưa. Anh quên rồi à? Không đến muộn được vì mẹ em ghét phải chờ.

Cái giọng kênh kiệu, xác xược của Thảo Ly rõ ràng không vừa lòng Tùng. Anh gằn giọng:

- Em đi trước đi. Cứ nói chuyện với bác gái trong lúc chờ anh thì đã sao?

Dứt lời, Tùng lấy điện thoại cầm tay ra, gọi cho ai đó.

Đúng như Mỹ Xuyên nghĩ, Thảo Ly không dám bỏ Tùng ở đây. Mẹ cô ta cứ tha hồ chờ, còn Tùng sau khi gọi điện thoại xong, tiếp tục đi xem kỹ càng từng phòng. Phần lớn, anh ta hỏi và có ý kiến với Thanh, thỉnh thoảng anh ta có quay sang nhìn Mỹ Xuyên đủ để cô rung động tận đáy lòng.

Khi ra tới hành lang, Tùng nói:

- Tôi có người bạn làm bầu ca nhạc, anh ta muốn mượn chỗ này để quay cảnh cho chương trình Mưa gì đó.

Thanh nói:

- Nhưng nhà vẫn chưa trang trí xong mà.

Tùng cười:

- Người ta cần là ở cái dở dang.

Thanh lạnh tanh:

- Tôi sẽ không chịu trách nhiệm nếu có hư hao những phần chúng tôi đã hoàn tất.

Xoa hai tay vào nhau, Tùng hạ giọng:

- Tôi hiểu mà.

Nhìn đồng hồ, Tùng nói:

- Có lẽ họ tới rồi đấy. Hai người cứ tiếp tục công việc của mình đi.

Xuyên nghe Thảo Ly nheo nhéo:

- Sao em không biết gì chuyện này hết vậy?

Tùng thần nhiên:

- Thì bây giờ biết, có sao đâu.

Thanh đóng cánh cửa lại, mặt hớn hờ:

- Ông Tùng rất hài lòng những gì mình đã làm. Ông ta có vẻ thích cái lò sưởi lắm.

Mỹ Xuyên cười toe:

- Cả con yêu nhều nhện cũng thích, mặc dù bên ngoài cô ả không dám thừa nhận vì sợ quê.

Thanh khinh bỉ:

- Con mụ ấy thích chẳng qua tại đó là cửa chùa, mình không ăn tiền thôi.

Mỹ Xuyên từ tốn nói từng lời:

- Trong nghề này không có cửa chùa đâu. Nếu lão bầu ca nhạc nào đó chọn biết thợ Thanh Tùng để quay cảnh thì xem như lão quảng cáo không tiền cho cả nước thấy những gì chúng ta đã làm. Rồi thiên hạ sẽ ào ào tìm anh cho mà xem. Sau này, nếu phải sử dụng đến cộ và sơn để biến gỗ thành đá, em thề sẽ đòi tiền công thật nặng vào.

Thanh lắc đầu:

- Đúng là tham lam.

- Nhưng em có bóc lột người nghèo đâu.

Mỹ Xuyên nhón chân nhìn qua cửa sổ. Tùng và Thảo Ly đang đôi co gì đó và ả dừng dừng bỏ đi. Cô chẳng ưa Thảo Ly tí nào và lấy làm thích thú khi nghĩ đến một ngày rất gần Tùng có thể bỏ cô ta.

Tùng bước vào với hai người đàn ông. Anh ta lịch sự giới thiệu mọi người với nhau. Qua đó, Xuyên được biết một ông đạo diễn khá nổi tiếng: ông Đông.

Nheo nheo mắt nhìn Xuyên, Đông nhấn mạnh:

- Mỹ Xuyên à! Phải em là chị Mỹ Tú không?

Xuyên ấp úng:

- Sao... sao anh biết?

Đông vẫn nhìn cô không chớp mắt:

- Thì Tú nói có cô chị làm trang trí nội thất ở đây. Mất đạo diễn thì chỉ cần liếc sơ đã biết là hai chị em rồi.

Xoa cằm, Đông gật gù:

- Đúng là "mỗi... cô mỗi vẻ, mười phen vẹn mười". Mỹ Tú vừa đi Huế hôm qua Cô chị có thể thế vai cho em gái chớ?

Mỹ Xuyên lắc đầu như một phản xạ:

- Tiếc quá. Việc đó ngoài khả năng của tôi.

Dứt lời cô bỏ qua phòng bên cạnh tiếp tục công việc của mình.

Một lát sau, Thanh bước vào, giọng tò mò:

- Em... em là diễn viên à?

Xuyên ậm ừ:

- Ờ. Rồi sao?

Thanh nhún vai:

- Chẳng sao hết. Tôi thấy về hình thức em thừa sức theo nghiệp đó, theo nghề này chi cho mệt.

Mím môi, quệt vệt sơn trên bầu cửa sổ, Mỹ Xuyên nói:

- Em thực tế lắm, những chuyện trên trời đó không hợp với em đâu. Khổ nỗi không khuyên được Mỹ Tú.

Thanh nhẹ nhàng:

- Không nên thành kiến như vậy.

- Em không phân biệt nghề mà chỉ lo cho nhỏ Tú. So với những con cáo già như đạo diễn Đông, nó còn khờ hơn cả thỏ nữa. Em sợ nó bị nuốt chửng.

- Nhưng em cũng đâu thể chăm nó suốt đời.

Mỹ Xuyên thở dài:

- Đành là vậy.

Tùng bước vào:

- Tôi mời hai người đi ăn trưa.

Thanh có vẻ chát chúa:

- Chung với những nhà nghệ thuật hả?

- Không, chỉ chúng ta thôi.

Mỹ Xuyên ngập ngừng:

- Hình như trưa nay ông có hẹn mà.

Tùng ung dung:

- Tôi đã khát cái hẹn đó rồi.

Thanh từ chối thẳng thừng:

- Rất tiếc, chúng tôi không có thời gian dù là để ăn trưa.

Tùng nhiệt tình:

- Không sao, tôi sẽ gọi thức ăn lên đây. Đồng ý nhé?

Mỹ Xuyên nhìn Thanh, anh nói:

- Vậy thì còn gì bằng.

Tùng ấn điện thoại di động, Thanh nhún vai, thì thầm vào tai Xuyên:

- Nhà giàu thích chơi ngông. Ăn cơm chùa mà tội gì.

Xuyên không nghĩ như Thanh, cô cho rằng Tùng vì mình và lòng rộn ràng với suy nghĩ đó.

Giọng Tùng vang lên:

- Mỹ Xuyên biết không? Cái lò sưởi cẩm thạch ấy thật là ấn tượng.

Đạo diễn Đông cũng thích nó như tôi. Một số cảnh sẽ quay tại phòng đó. Đoạn phim ca nhạc sẽ tuyệt hơn nếu... nếu Mỹ Xuyên cũng tham gia cùng với anh Thanh.

Thanh xua hai tay:

- Cho tôi xin hai chữ bình an đi. Phần này hoàn toàn không có trong hợp đồng.

Giọng Tùng trầm xuống, thuyết phục:

- Tôi hiểu. Nhưng hai người không phải diễn gì đâu. Cứ làm việc như

thường.

Thanh gật gù:

- À... tôi hiểu rồi. Chúng tôi cũng như cái lò sưởi kia, chỉ là phong thôi. Đúng không?

Tùng cười:

- Anh nhạy bén thật.

Quay sang Mỹ Xuyên anh hỏi:

- Ý Mỹ Xuyên thế nào?

Không cầm lòng trước ánh mắt của Tùng, Xuyên nhỏ nhẹ:

- Nếu chỉ có thế thì tôi làm được.

Thanh cười mũi. Anh bước ra ngoài đốt điếu thuốc hút, mặc cho Xuyên ngoan ngoãn ngồi nghe Tùng nói chuyện trên trời dưới đất.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 4

Đứng nép vào góc phòng khách, Mỹ Xuyên để ý nhìn Tùng và bạn bè, trong khi họ đang nói cười vui vẻ với nhau.

Đám khách này toàn là dân giàu có, trông họ toát ra vẻ lịch sự, sang trọng, giống như những người khách của cha mẹ cô trước đây.

Nhìn họ quyến rũ, lời cuốn thế đấy, nhưng trong số đó có mấy ai là người tốt? Mỹ Xuyên nhếch môi khi nhớ tới những kẻ đã quịt tiền của gia đình cô trước đây.

Đời dạy Mỹ Xuyên "Cái áo không làm nên thầy tu", đừng nhìn bề ngoài quý phái đạo mạo mà lầm.

Cả đám người đều có vẻ hơi say, trừ Thảo Ly với bộ mặt lạnh lùng. Cô ta không thích gì đám khách này, nhất là những phụ nữ xinh đẹp đang vây quanh Tùng. Anh đang nổi đình nổi đám giữa số đàn ông và dường như Tùng rất tự đắc vì điều đó. Đôi mắt đen và sắc của anh cứ sáng lên trong khi dẫn bạn đi xem các phòng ốc.

Mọi người ai cũng đưa ra nhận xét, tất cả đều toàn là những lời tán dương khiến Mỹ Xuyên nở từng khúc ruột vì thích thú. Họ khen căn nhà cũng tức là khen công sức của Xuyên. Thế là cô thành công rồi. Đưa mắt tìm Thanh, Xuyên bắt gặp ngay gương mặt vô cùng rạng rỡ của anh.

Tùng dừng lại ngay ở cửa ra vào và nhìn sang phía Mỹ Xuyên, rồi cái nhìn của anh ngừng lại ngay Thanh.

Tùng lên tiếng, át giọng tất cả mọi người:

- Anh Thanh ơi! Ngôi nhà tuyệt đẹp về mọi mặt.

Thanh cười hết cỡ, Tùng chột hạ giọng:

- Nhưng tôi hơi ghen với anh đấy. Anh có một cô phụ tá vô giá.

Mỹ Xuyên nóng bừng cả mặt khi ánh mắt Tùng nhìn xoáy vào cô.

Anh cao hứng:

- Phải mời rượu hai người mới được.

Bước tới kệ rượu đầy ắp những chai, Tùng rót hai cốc rượu gì đó Xuyên chả biết. Anh đưa tận tay Thanh một cốc, còn một cốc, anh đưa cho Xuyên rồi mới quay sang rót cho các bạn.

Thanh nhích đến gần Xuyên và khẽ rí tai cô:

- Đừng nghĩ xa xôi đấy.

Xuyên cố bình thản:

- Em hiểu mà.

- Em hiểu quái gì. Kiểm cái gương rồi soi mặt vào.

Xuyên chột xấu hổ. Cô hụt hẫng khi nghe Thanh nói tiếp:

- Có thấy cái nhẫn kim cương trên ngón tay áp út của Thảo Ly không? Quà mới nhất của Tùng đấy. Chẳng lẽ em đang chờ ông ta phát một cái cho mình?

Xuyên gắt:

- Anh độc mồm vừa thôi.

- Thuốc đắng dã tật. Không độc mồm chắc gì em sáng mắt ra. Nên nhớ, sau buổi tiệc này, chúng ta sẽ không bao giờ trở lại biệt thự này nữa.

Xuyên vênh mặt lên:

- Nó sẽ là khách sạn. Có tiền sẽ vào được thôi.

Thanh giễu cợt:

- Lẽ nào em thích trở lại trong vai một du khách?

Mỹ Xuyên làm thinh khi Tùng đến gần. Thanh cười và bước đi chỗ khác.

Tùng ngọt ngào:

- Xuyên đang nghĩ gì thế?

Cô nhìn màu rượu đỏ sóng sánh trong cốc:

- Tôi nghĩ sắp rời khỏi đây mãi mãi nên thấy buồn.

Tùng hạ giọng:

- Xuyên nghĩ sao, nếu tôi thật lòng muốn giữ em lại?

Mỹ Xuyên ngập ngừng:

- Để làm gì khi tôi đã xong việc?

Giọng Tùng êm như gió đêm rì rào:

- Tôi giữ Xuyên cho riêng tôi. Chỉ thế thôi.

Mỹ Xuyên cười gượng:

- Ông lại đùa rồi.

Tùng nhướn mày:

- Để tôi nói thật vậy. Có một người bạn muốn nhờ Xuyên thiết kế hộ một biệt thự cũ. Ông ta đang đặt vấn đề với Thanh. Tôi hy vọng Xuyên sẽ nhận lời vì tôi luôn muốn gặp em.

Mỹ Xuyên không dám chớp mắt, nhưng cô vẫn còn đủ tỉnh táo để liếc nhìn xung quanh và yên tâm khi không thấy Thảo Ly đâu cả. Mà tại sao Xuyên lại sợ cô ta chớ?

Trần tĩnh lại, Mỹ Xuyên nói:

- Nếu ở Đà Lạt có người cần, tôi sẽ ở lại.

- Tất nhiên phải có người cần rồi.

Tùng định nói tiếp gì đó, nhưng Thảo Ly đã bước đến. Cô ta tựa cả thân hình vào người Tùng, nhưng mắt lại nhìn Xuyên một cách hằn học, giọng nhão nhọt, Ly bảo:

- Anh định giao hết khách cho em sao? Họ đang đợi anh ngoài đại sảnh kia.

Tùng cười hề hà:

- Vậy thì anh ra ngay.

Nhìn Xuyên, Tùng nheo mắt:

- Nhớ những gì vừa nói với tôi nhé.

Mỹ Xuyên nâng cốc, uống một ngụm nhỏ rượu. Cảm giác ấm áp lan tỏa khắp người, khiến cô hết sức dễ chịu.

Hồn lâng lâng, Xuyên cứ nghĩ xa xôi về những điều vừa nghe. Bước từng bước thật chậm, Xuyên trở ra đại sảnh bằng điệu bộ của một người tràn đầy hạnh phúc. Cô thấy Thanh đang nói chuyện với một người đàn ông với vẻ say sưa.

Chắc Thanh sẽ nhận nhiệm vụ làm ăn này thôi. Mỹ Xuyên hí hửng với suy đoán của mình. Cô vừa quay lại định tìm Tùng thì đụng phải Thảo Ly.

Gương mặt lạnh lùng của cô ta càng băng giá hơn sau lớp phấn trắng bệch, mắt kẻ tím xanh và môi ánh lên màu bạc.

Cô ta khinh khỉnh:

- Đũa mốc mà định chôi mâm son à. Không có cơ hội đâu. Tùng khoái đùa với hạng gái như mày, nhưng chỉ là đùa vui thôi.

Mỹ Xuyên tức nghẹn ở ngực. Cô chưa kịp phản ứng thì nghe đằng kia có người gọi mình. Quay lại, Xuyên bắt gặp ánh mắt của đạo diễn Đông. Anh ta đang đứng với vài ba người và nhiệt tình giới thiệu họ với Xuyên.

Qua đó, Xuyên được biết thêm một người chuyên tổ chức triển lãm

mua bán tranh, một người chuyên tổ chức biểu diễn thời trang, bầu sô ca nhạc. Khi nghe Đông giới thiệu Xuyên là chị của Mỹ Tú, những gã đàn ông đó đều nhìn cô bằng cái nhìn ngưỡng mộ. Không hiểu em mình đã nổi tiếng dường nào rồi.

Thanh kéo Xuyên ra hành lang:

- Mình về trước đi. Tôi có chuyện làm ăn cần bàn với em.

Xuyên ngần ngại:

- Về ngang mà không chào hỏi sao?

- Đương nhiên là phải chào hỏi cho đúng phép xã giao của giới thượng lưu rồi.

Nheo nheo mắt, Thanh hỏi:

- Hay em còn luyến tiếc nơi đây.

Xuyên vờ như hiểu sai ý anh:

- Tiếc chớ. Bao nhiêu công sức mình đổ vào đấy mà.

- Nhưng chỉ có mỗi cái bệ lò sưởi giả cẩm thạch là công chùa thôi, còn tất cả mồ hôi của em đều tính ra tiền cả.

Xuyên nhăn mặt:

- Anh nói nhiều quá.

Thanh tiếp tục lái nhai:

- Như đàn khảy tai trâu ấy mà.

Mỹ Xuyên mím môi để khỏi phải cãi lại Thanh. Anh đưa cô đi tìm Tùng. Anh ta đang là tâm điểm của một vòng tròn phụ nữ.

Nghe nói Xuyên và Thanh cáo từ, Tùng tặc lưỡi:

- Chắc! Sao về sớm thế. Tôi vẫn còn nhiều điều chưa nói với Mỹ Xuyên.

Thanh xoa cằm:

- Nếu anh muốn sẽ có ngàn cơ hội mà. Còn bây giờ, chúng tôi phải ra về.

Tùng bắt tay từng người, Xuyên tưởng như anh không nỡ buông tay mình, cô xúc động khi Tùng nói như hứa hẹn:

- Nhất định chúng ta sẽ gặp lại.

Thanh cho tay vào túi quần, lững thững đi sau Xuyên. Hai người im lặng cho đến khi về đến nhà trọ.

Thanh xa xôi:

- Đây mới đúng là nơi của mình.

Mỹ Xuyên mĩa mai:

- Vậy sao suốt thời gian qua, anh cứ bám cái biệt thự ấy?

- Vì không tốn tiền chứ sao nữa.

- Với anh, tiền là quan trọng nhất à?

- Thì với em, nào có khác gì?

Xuyên vừa thụt lùi, vừa gân cổ lên:

- Vói tôi, tiền là phương tiện, còn vói anh, đó là mục đích. Khác xa ấy chứ.

Quay ngoắt người lại, Xuyên đứng ngay một người. Cô chưa kịp xin lỗi thì hẳn ta đã reo lên mừng rỡ:

- Mỹ Xuyên! Chào.

Xuyên định thần lại và nhận ra đó là Quyền, người đồng hành với cô trên chuyến xe lửa Bắc - Nam cách đây mấy tháng.

Cô ngạc nhiên:

- Anh làm gì ở đây vậy?

Quyền xoa vai:

- Có làm gì đâu. Tôi ở trọ Ở đây mà.

- Sao tôi không hề thấy anh kìa?

- Tôi mới tới sáng nay. Chả lẽ Xuyên cũng ở đây à?

Xuyên gật đầu. Hướng về phía Thanh, cô bảo:

- Anh Thanh, sếp của tôi.

Quyền nhanh nhẩu đưa tay ra và tự giới thiệu:

- Quyền, khách du lịch balô bụi.

Thanh nhú mày:

- Trông cậu quen quen.

Quyền thần nhiên:

- Vậy sao? Người tầm thường như tôi ở đâu chẳng có. Anh thấy quen cũng chẳng lạ gì.

Quyền ngập ngừng:

- Mời hai người đi uống cà phê mừng gặp lại nhé.

Thanh lắc đầu:

- Tôi bận rồi.

Mỹ Xuyên liếm môi, liếc xéo Thanh rồi nói:

- Tôi chả bận gì cả.

Quyền cười:

- Vậy thì xin mời.

Thanh cau mày:

- Về sớm đây. Tôi có chuyện cần nói.

Xuyên ngông nghênh:

- Hết giờ làm việc lâu rồi sếp.

Thanh làm thinh và hăm hăm bước vào trong.

Quyền nheo nheo mắt nhìn theo:

- Có phiền gì không vậy?

Mỹ Xuyên bĩu môi:

- Coi như phạ Chỉ là sếp thôi mà. Ở Hà Nội tôi còn dám bỏ về, huống

hồ đây là Đà Lạt.

Quyền láu cá:

- Hay cứ bỏ thêm lần nữa đi rồi sang làm cho tôi. Tôi rất cần người mẫu.

Mỹ Xuyên nói:

- Hồng dám đâu. Nghề của anh tài tử quá tôi sợ đói lắm.

Quyền tủm tủm. Anh kéo ghế cho Xuyên ngồi. Không khí trong quán ấm cúng làm cô phải trầm trồ:

- Ở đây thích thật. Từ ngày lên Đà Lạt tới nay, tôi mới được vào quán cà phê đây.

Quyền ngạc nhiên:

- Trời đất! Xuyên không đùa đấy chứ?

Xuyên gượng gạo:

- Tôi làm việc một ngày hơn mười tiếng, còn thời gian đâu mà vào quán.

Quyền chép miệng:

- Bỏ lão sếp này là vừa rồi. Lão tàn nhẫn quá.

Mỹ Xuyên nói:

- Đúng ra tại tôi cầu toàn, nên phải làm quá giờ cho ngôi nhà hoàn hảo hơn.

Quyền tò mò:

- Mỹ Xuyên nhận trang trí nhà cho ai vậy?

- Biệt thự Thanh Tùng. Chắc anh không biết đâu.

Quyền ngạo nghễ:

- Nhưng tôi biết chủ nó, anh ta là một tay chơi có tiếng trong giới thượng lưu.

Mỹ Xuyên bênh vực:

- Tôi thấy Tùng rất đúng đắn. Khuyết điểm của ông ta là bị phụ nữ chú ý nhiều nên hay bị soi mói.

- Trong số đó chắc có Xuyên?

- Mơ mộng một chút cho đời lãng mạn hơn không được sao?

Quyền bỏ đường vào ly cà phê cho Xuyên rồi lãng sang chuyện khác:

- Gặp lại Xuyên, tôi vui lắm. Và càng vui hơn khi ngồi trong quán này.

Xuyên vụt hỏi:

- Anh vẫn cứ rong ruổi đi tìm cái đẹp à?

- Đó là nỗi đam mê mà.

- Thế thu nhập chính của anh là gì?

Quyền lấp lửng:

- Cũng làm công cho người khác như Xuyên, cũng bỏ chỗ này qua

chỗ nọ để tìm sự thoải mái cho sự đam mê của mình. Tôi thường bị mẹ mắng không có tương lai, không có sự nghiệp vì lông bông. Nhưng sự nghiệp của một người là gì nhỉ? Phải là chức danh giám đốc và hàng lô bất động sản lên tới bạc tỉ không? Nếu đúng thế tôi chả thèm.

Mỹ Xuyên nhếch môi:

- Vậy sự nghiệp với anh là gì?

Mắt Quyền rực sáng nổi đam mê:

- Chỉ cần vài ba bức tranh của tôi được lưu danh là tôi đã làm nên sự nghiệp rồi.

- Hiện tại anh có bao nhiêu bức?

Quyền khoát tay:

- Chưa đủ chất để mở triển lãm, nhưng lượng thì khá nhiều. Tôi tồn tại trên đời là nhờ tiền bán tranh đó chứ.

Mỹ Xuyên hỏi:

- Anh biết ông Bằng chuyên mua bán tranh không?

Quyền gật đầu:

- Biết. Tay đó là đầu nậu tranh mà. Ông Bằng đã để mắt tới họa sĩ nào thì tranh của họa sĩ đó sẽ có giá ngay.

Mỹ Xuyên chăm chọc:

- Anh thì sao? Đã lọt vào mắt xanh của ông ta chưa?

Quyền cười to:

- Ôi dào! Ông ta đang đeo kính đen với tôi. Nhưng sao Xuyên biết... trùm Bằng nhỉ?

- Người ta giới thiệu với tôi ở biệt thự Thanh Tùng lúc nãy.

Quyền tủm tỉm:

- Nếu thế, Xuyên cũng là người nổi tiếng rồi đấy. Thiên hạ chỉ giới thiệu người nổi tiếng với nhau.

Mỹ Xuyên nhún vai:

- Tôi là người ăn theo sự hào nhoáng của kẻ khác.

Quyền nhíu mày:

- Xuyên muốn ám chỉ ông Tùng à?

Xuyên không trả lời, cô hỏi:

- Anh biết gì về ông ta?

Quyền bùng ly cà phê lên:

- Chắc không nhiều hơn sự hiểu biết của Xuyên đâu.

Xuyên nhấn mạnh:

- Nhờ ông ta, tôi vừa nhận tu sửa một biệt thự khác ở đây.

Mắt Quyền sáng lên:

- Vậy là Xuyên còn ở Đà Lạt dài dài. Tôi tin rằng mình sẽ không cô

đơn trong những ngày sắp tới.

Mỹ Xuyên xoa tay:

- Tôi sẽ không có thời gian uống cà phê như tối nay đâu, anh đừng mơ giữa ban ngày.

Quyền nhìn Xuyên dăm dăm:

- Tôi là chuyên gia ngủ mợ. Làm sao Xuyên có thể cấm tôi nhỉ?

Xuyên chớp mắt vì cái nhìn quynh luyến của Quyền. Cô dường như đã quên hẳn đã quen anh thì Quyền lại xuất hiện. Anh từng khiến Xuyên mất ngủ cả tuần sau khi chia tay mà không hẹn gặp lại chỉ vì anh có gương mặt đẹp của đàn ông và giọng nói nam trầm dễ xao lòng phụ nữ. Khi kể cho Ngọc Trâm nghe về Quyền, con bé đã cười và chê Xuyên lãng mạn hơn mức bình thường, nên mới dễ cảm một gã qua đường không rõ lý lịch như vậy.

Suy cho cùng, chút tình cảm ấy đúng là vu vơ vớ vẩn. Thế những xao động Xuyên có với Tùng thì sao? Có vớ vẩn vu vơ không?

Bất giác, cô thở dài khi nghĩ tới trái tim lộn xộn của mình.

Quyền tỏ vẻ quan tâm:

- Sao thế? Sợ Ông sếp ở nhà trọ à?

Mỹ Xuyên gạt ngang:

- Làm gì có. Tôi đang liên tưởng đến áp lực công việc sắp tới đấy chứ.

Quyền gõ gõ tay lên bàn:

- Vậy mà bảo "sợ sếp" thì không chịu. Nhưng có tôi bên cạnh, anh ta sẽ không dám ăn hiếp Xuyên đâu.

Xuyên bấu môi:

- Họa sĩ trời gà không nổi mà tưởng mình là dân anh chị chắc.

- Nói thế là Xuyên chưa biết gì về con người tôi rồi.

- Vậy anh tự giới thiệu đi.

Quyền lơ lửng:

- Tôi không phải là người hiền đâu.

Xuyên so vai:

- Nhưng trông anh thánh thiện lắm.

- Ấy là nhờ tôi đã tu một thời gian dài và xem đặc đạo, nếu cách đây một tháng không đi cùng chuyến xe lửa với Xuyên.

- Anh kết tội tôi à?

Quyền bật cười:

- Tôi kể công Xuyên đấy chứ.

Mỹ Xuyên liếc Quyền một cái sắc như dao:

- Tôi ghét nhất đàn ông mồm mép.

Quyền nói:

- Đó chỉ là phần nổi của tảng băng. Tôi còn bộ mặt khác đang ẩn trong bóng tối.

Uống một ngụm cà phê, Xuyên mai mĩa:

- Bộ mặt ấy có méo mó như những bộ mặt trong tranh lập thể không?

- Còn hơn cả sự méo mó và tôi rất ghét bộ mặt ấy.

- Bởi vậy anh phải trốn tránh anh bằng cách ẩn mình trong một gã lảm chuyện.

Quyền gật gù:

- Đúng phóc. Xuyên có thể làm chuyên gia tâm lý.

Mỹ Xuyên dài giọng:

- Tại tôi thích làm đẹp cuộc đời hơn.

Quyền nghiêng đầu nhìn về phía Xuyên:

- Tôi cũng vậy, nên mới cảm cọ cảm màu.

Xuyên bĩu môi:

- Sợ miệng anh luôn.

Quyền tỉnh bơ:

- Khi ba hoa chích chòe, tôi thường hiền hơn những lúc tôi làm lì cảm miệng. Thật đó.

Mỹ Xuyên thách thức:

- Tôi muốn thấy anh làm lì, cảm miệng. Thử đi xem sao.

Quyền cười xòa:

- Tôi im lặng gương mặt sẽ méo ngay. Xấu lắm.

Mỹ Xuyên nhìn đồng hồ:

- Mình về được rồi, không thôi, ông Thanh lại nhăn với tôi. Lúc đó, chắc mặt ông cũng méo mó.

Quyền chằm chọc:

- Ông ta giống bảo mẫu giữ trẻ ghê. Nói thật, được làm việc tự do theo ý mình là nhất.

Đá hòn sỏi dưới chân, Xuyên nói:

- Anh làm như tôi mất tự do không bằng. Với tôi, cái gì cũng có nề nếp, khuôn khổ. Đi uống cà phê như thế này là bốc đồng đó.

Quyền láu cá:

- Nhưng chắc chắn là Xuyên sẽ không ân hận để chúng ta sẽ có tiếp những buổi cà phê khác.

Cho hai tay vào túi áo măng tô, Mỹ Xuyên lảng đi:

- Lạnh thật.

Quyền chột hỏi:

- Chắc Xuyên chưa có người yêu?

Cô sống người lại:

- Vô duyên. Bất lịch sự nữa.

- Làm gì mà câu dữ vậy?

- Không ai hỏi con gái những câu như anh.

Quyền thản nhiên:

- Vì thế tôi mới hỏi thử xem phản ứng của Xuyên thế nào? Chỉ nhìn phản ứng thôi đủ biết...

Xuyên đỏ mặt:

- Biết cái gì? Anh đúng là thấy ghét.

Xuyên hậm hực đi trước, Quyền lẻo đẹo theo sau. Tâm trí Xuyên lại hiện lên hình ảnh của Tùng.

Giờ này Tùng vẫn còn bù khú bên đám bạn nhậu hay đang ôm trong tay một người đàn bà đẹp nào đó.

Mỹ Xuyên cố nuốt tiếng thở dài và lắc đầu như xua bóng Tùng ra khỏi suy nghĩ. Phía sau cô, Quyền vừa đi vừa huýt gió một bản tình ca Xuyên biết đêm nay cô sẽ khó ngủ, có thể vì cô đã uống cà phê và cũng có thể vì những xao động khác.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 5

Mỹ Xuyên chớp mắt liên tục mấy cái vì không tin người đàn ông đang đứng trước mặt mình là Tùng.

Anh bước đến gần Xuyên hơn, mắt âu yếm, giọng ngọt ngào:

- Tôi không làm cho em bức mình vì mới sáng sớm đã đứng trước cửa chứ?

Mỹ Xuyên dè dặt:

- Tôi chỉ không hiểu ông tới làm gì?

Tùng nhỏ nhẹ:

- Tôi mời Xuyên đi ăn sáng.

- Tiếc là tôi và anh Thanh đã... đã...

Tùng mỉm cười:

- Vậy thì đi uống cà phê nhé. Quán gần đây thôi và chắc em không đành từ chối.

Xuyên gật đầu, cô líu ríu bước theo Tùng. Hai người vượt lên con dốc nhỏ. Tùng tự nhiên nắm lấy tay cô băng qua đường.

Anh giải thích:

- Như vậy, an toàn hơn.

Mỹ Xuyên đáp ứng:

- Vâng.

Xuyên hạnh phúc đến điên người. Một ý nghĩ thoáng hiện trong đầu cô Xuyên thấy mình như một con bé nhà quê được hoàng tử phát hiện trong một xóm nhỏ nông thôn, và bây giờ chàng hoàng tử ấy đang đưa cô về lâu đài của chàng y như trong truyện cổ tích.

Tùng ngồi đối diện và không rời mắt khỏi Xuyên, cô bị anh mê hoặc hoàn toàn vì cái nhìn đắm đuối ấy.

Tùng trầm giọng:

- Em có tin rằng tôi luôn nghĩ tới em sau lần đầu tiên gặp mặt không?

Người nóng bừng dù không khí sớm mai buốt lạnh vì sương mù, Mỹ Xuyên nói:

- Em thắc mắc tại sao ông lại nghĩ tới một con bé tầm thường như em.

Tùng nghiêm nghị:

- Có nhiều thứ người ta có thể giải thích, nhưng tình yêu thì không có ai cắt nghĩa được. Anh nghĩ mình đang rơi vào dạng không cắt nghĩa được ấy.

Mặt Xuyên chợt tái xanh vì những lời tỏ tình bất ngờ ấy. Đôi mắt đen của anh như một tia chớp khiến cô rùng mình. Tùng còn nói nữa, nhưng cô chợt ù đi, người run rẩy.

Tùng lo lắng:

- Em sao thế? Anh đã nói những lời không nên nói à?

Xuyên lắc đầu:

- Không... không... phải.

- Vậy em nghĩ sao về anh?

Mỹ Xuyên chợt nghĩ ngay là Tùng thuộc tuýp đàn ông giàu có, thay tình như thay áo. Mặc dầu cô muốn xua đi, nhưng hình ảnh kênh kiệu của Thảo Ly vẫn hiện ra trước mắt cô với Tùng.

Giọng anh lại vang lên đầy tự tin:

- Em rất thích anh, anh cảm nhận được điều đó.

Xuyên buộc miệng:

- Thế còn Thảo Ly thì sao? Anh có cô ta còn cần gì ở em nữa?

- Không. Anh cần em chứ không cần Thảo Ly.

- Nhưng anh có biết gì về em đâu.

Tùng nói một cách trầm tĩnh:

- Chuyện đó đâu có quan trọng. Người ta luôn yêu nhau trước khi hiểu nhau. Anh cũng thế.

Mỹ Xuyên mím môi:

- Em không tin.

Tùng nhìn đắm đắm vào mắt cô:

- Anh không trách em nghi ngờ, nhưng sự thật là vậy. Anh chơi bời quá nhiều rồi, bây giờ anh muốn làm ăn, muốn có gia đình. Với những người đàn bà anh đã từng quen, anh không thể thực hiện ước mơ đó. Với em, anh nghĩ có thể.

Xuyên nao nao trong hồn. Có đúng là Tùng muốn vậy thật không?

Dường như anh quá vội vã thì phải.

Giọng Tùng vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Xuyên:

- Suốt đêm qua, anh trằn trọc không ngủ được. Anh nôn nóng đợi trời sáng để gặp em và nói với em tình cảm của mình. Anh có cảm giác mình như đứa trẻ, cứ mãi chờ đợi món quà mình yêu thích. Em chính là món quà bất ngờ mà thượng đế đã trao tặng anh.

Mỹ Xuyên trôi đi trong cảm động. Cô lo lắng vì sợ đây là giấc mơ, nhưng rõ ràng Xuyên không mơ, Tùng đang bóp nhẹ tay cô và âu yếm giữ mãi trong tay mình kia.

Trong lúc Xuyên còn đang hoang mang thì nghe Tùng thở dài:

- Anh cảm thấy yên tâm khi đã nói hết với em những gì muốn nói.

Tiếc rằng, anh phải đi ngay bây giờ.

Tim Xuyên nhói lên, cô thẳng thốt:

- Anh đi đâu?

- Về Sài Gòn để dự họp với công ty Đại Hưng. Anh đang làm ăn với họ.

Xuyên cố giấu đi vẻ thất vọng:

- Ồ! Vậy à? Em chúc anh đi vui vẻ.

Cô không cần thắc mắc công ty Đại Hưng là như thế nào khi nhớ tới gương mặt bự phần của giám đốc Ái Xuân. Công ty Đại Hưng là hình ảnh của người quyền lực, giàu có mà cô không thể nào quên. Đó là công ty đầu tư xây dựng lớn nhất nhì hiện nay. Những người làm ăn với công ty đương nhiên cũng phải giàu có, sang trọng như Tùng chẳng hạn.

- Anh chỉ rời Đà Lạt một tuần thôi. Khi nào sắp về, anh sẽ điện cho em.

Tùng nắm lấy tay cô, hai người bước thật chậm. Tới nhà trọ, Xuyên chờ anh đi khuất mới tung tăng nhảy lên bậc thềm. Cô không thể tưởng tượng mình có thể sung sướng đến như vậy.

Nhưng khi mở cửa phòng trọ rẻ tiền, Xuyên lại thấy không ổn chút nào. Làm sao Tùng có thể yêu được cô nhỉ? Cả cô cũng thế. Cô hầu như chưa biết thật sự anh là thế nào. Một lần nữa, Xuyên lại hình dung Thảo Ly đang khoác tay Tùng đi vào tòa nhà cao ngất của tập đoàn Đại Hưng.

Giọng Quyền vang lên cắt ngang suy nghĩ của Mỹ Xuyên:

- Mỹ Xuyên ơi! Đã về rồi phải không?

Cô vội ra mở cửa:

- Gì thế ông... tướng?

- Sếp Thanh nhắn rằng Xuyên tới biệt thự Mimosa nhanh lên, nếu không, sẽ trễ ngày công đấy.

Mỹ Xuyên chột khựng lại:

- Chết rồi! Tôi không biết biệt thự đó ở đâu. Anh Thanh có chỉ chỗ cho anh không?

- Không hề.

Xuyên mím môi:

- Đúng là ác. Bỏ mặc ông làm một mình cho biết thân.

Quyền lơ lửng:

- Thế thì chưa biết ai ác hơn ai. Nếu tôi là Thanh, tôi sẽ ác hơn nhiều.

Xuyên nghiêng răng:

- Đồ nhỏ mọn.

- Lúc ngồi với ông Tùng, Xuyên có chẳng như vậy không nhỉ? Chắc không đâu. Vừa rồi, trông Xuyên hiền từ, e ấp như cô học trò cấp ba lần đầu trốn học đi chơi với bồ.

Mỹ Xuyên gân cổ lên:

- Rồi sao? Anh... ghen à?

- Không. Tôi chỉ thấy bất bình lẫn tội nghiệp

Không nói tiếp cho hết câu, Quyền quay lưng đi. Nhìn cái dáng bặm trợn chẳng chút gì nghệ sĩ của anh, Xuyên bỗng giận dữ vô cớ. Thì ra lắm lúc anh đàn ông còn nhỏ mọn hơn cả đàn bà. Rõ ràng cả Thanh lẫn Quyền đều đang ganh tỵ với Tùng. Mà chẳng lẽ thế khi Mỹ Xuyên có là gì trong cái xã hội này.

Nằm chuối người ra giường, Xuyên mơ màng tư tưởng tới Tùng. Cái tên thật xứng với người đàn ông như anh, nó gọi lên dáng hùng vĩ của một đại thụ, mà các cô gái đẹp khác nào cái giò phong lan tuyệt sắc ra sức đeo bám. Xuyên nhất định không như họ, cô muốn mình như một cây thông non đứng bên cạnh thân tùng bách ấy. Dầu thế nào chẳng nữa, Mỹ Xuyên vẫn là Mỹ Xuyên mà. Nếu thế, sao cô lại lười biếng nằm đây trong khi công việc ế hê đang chờ đợi? Chẳng lẽ vừa nghe lời tán tỉnh của gã đàn ông giàu có, Xuyên đã cho phép mình xao lãng? Nhưng làm cách nào để tới biệt thự Mimosa đây?

Lão Thanh đúng là dở.

Xuyên ngồi bật dậy, tới phòng của Quyền, cô ngập ngừng gõ cửa.

Một giọng nói khó chịu hắt ra:

- Ai thế?

- Xuyên.
- Hừ! Xin lỗi, tôi đang làm việc, không đưa Xuyên tới biệt thự Mimosa được đâu.
- Vậy là anh biết chỗ đó phải không?
- Chắc là thế.
Mỹ Xuyên xuống giọng năn nỉ:
- Làm ơn đi mà. Nếu không, ông Thanh sẽ đưa tôi te tua.
Quyền mở cửa với bộ mặt thật ngầu tới mức Xuyên phải hết hồn vì bất ngờ.
Cô đáp ứng:
- Anh không rảnh thì thôi vậy.
Nhìn vẻ thiếu não của Xuyên, Quyền cảm lòng không được. Anh chép miệng:
- Đi thì đi nhanh lên giùm nào.
Rồi chả thèm nhìn Xuyên, Quyền cầm đầu bước vừa dài vừa nhanh đến mức Xuyên chạy theo đến hụt hơi. Thái độ miễn cưỡng của Quyền làm Xuyên khó chịu vô cùng. Nhưng vì đang nhờ vả, Xuyên đành ngậm bồ hòn làm ngọt.
Qua hai, ba con phố, leo bốn, năm con dốc, Quyền hát gương mặt lạnh tanh vào một biệt thự nằm ngay bên sườn đồi vàng rực hoa hướng dương rừng.
- Mimosa đó.
Xuyên giả lả:
- Cám ơn anh nhiều lắm.
Không nói không rằng, Quyền lững thững quay đi. Xuyên chả có thời gian để bứt rứt vì vẻ khinh khỉnh của Quyền. Cô chỉ vội chạy vào trong phòng khách trống trơn, cũ kỹ và cất tiếng gọi Thanh.
Trên cầu thang, anh bước xuống, mặt lạnh chả thua gì mặt Quyền:
- Tới rồi đấy phải không? Chắc đi bằng xe du lịch đời mới?
Xuyên liếm môi:
- Làm gì có. Anh Quyền đưa em đến đấy.
Thanh nhướng mày:
- Vậy sao? Tôi đâu hề chỉ chỗ cho hấn. Gã này tài thật đấy. Không phải dân Đà Lạt mà góc ngách nào cũng biết hết.
Lừ mắt nhìn Xuyên, Thanh mĩa mai:
- Cá cấn câu rồi phải không?
Mặt đỏ lên, Xuyên gằn:
- Em đến để làm việc chứ không phải để nghe những câu hỏi vớ vẩn của anh.
Thanh khoanh tay:

- Vậy thì làm việc. Em đi xem tất cả các phòng rồi thiết kế và tính toán những phụ liệu trang trí, chiều nay chúng ta sẽ đưa lại cho chủ bản phác thảo đó.

Xuyên găng lại:

- Nhưng ít ra em cũng phải được biết ý chủ nhà như thế nào chứ?

Lấy trong túi ra một sấp giấy gấp tư, Thanh nói:

- Cứ xem trong ấy. Có yêu cầu cụ thể cho từng phần đấy.

Dứt lời, anh lạnh lùng bước lên lầu. Mỹ Xuyên bực bội ngồi xuống bậc tam cấp lát đá hoa cương và nhìn ra vườn.

Tại sao Quyền lẫn Thanh đều tỏ thái độ với Xuyên vậy? Chả lẽ cô không có quyền với tới những thứ cao hơn tầm tay à?

Uể oải, Xuyên đứng dậy, bắt đầu công việc. Ngày hôm nay khởi đầu thật tuyệt cho trái tim nhưng với trí óc thì thảm quá. Xuyên không thể tập trung khi nhìn vào đâu cô cũng thấy Tùng với những lời như hát của anh.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 6

Quyền gác điện thoại rồi đứng thừ ra bên máy. Anh vừa gọi về Sài Gòn để thăm mẹ, qua đó anh biết sức khỏe nội không khả quan. Điều này khiến Quyền suy nghĩ. Nhưng không phải vì thế mà anh sẽ quay lại ngôi nhà ấy một khi người đàn bà đó vẫn còn chễm chệ thay vị trí mẹ anh.

Càng nghĩ, Quyền càng uất ức vì sự nhu nhược của ba mình. Suốt cuộc đời ông, chưa bao giờ dám đưa ra một quyết định, vì tất cả những gì liên quan tới ba đã có nội sắp xếp. Những cuộc sắp xếp vô lương tâm ấy thật đáng sợ.

Lòng Quyền chợt dâng lên nỗi xót xa lẫn thương cảm sâu sắc khi nghĩ đến mẹ. Trên đời này chỉ có bà là người anh yêu kính nhất. Vậy mà Quyền cũng không được ở gần mẹ, bà đã chọn cho mình cách sống riêng và anh phải tôn trọng cách sống đó.

Ra khỏi bưu điện, Quyền rải những bước dài. Tối nay, trời mù sương, nếu vào quán ngồi nhâm nhi cà phê nóng và nghe nhạc thì tuyệt. Càng tuyệt hơn nữa nếu cạnh mình có thêm mái tóc dài thơm hương cỏ.

Quyền kéo cao cổ áo, anh không thể nào quên hương tóc của Mỹ

Xuyên trong chuyến tàu đêm ấy. Ngồi cạnh Xuyên, hồn Quyền cứ lảng đãng vì hương tóc dịu dàng, nhưng say đắm ấy.

Tới ga Hòa Hưng, hai người chia tay lúc trời còn mờ mờ tối. Cả hai đều không hẹn gặp lại cũng không cho một địa chỉ, một số phone nào, nhưng thâm tâm Quyền tin chắc sẽ gặp Mỹ Xuyên một ngày rất gần. Thực tế cho thấy điều anh tin là đúng, chỉ tiếc rằng cuộc tao ngộ không lãng mạn như Quyền tưởng tượng bởi Mỹ Xuyên đang mất hồn lạc vía vì Tùng.

Quyền nén tiếng thở dài. Anh không lạ gì thói trăng hoa của gã đàn ông lịch lãm, sành sỏi này. Khổ nỗi, Quyền không thể vạch mặt hẳn cho Xuyên xem. Anh đâu muốn Xuyên bảo mình ghen như cô ta đã từng nói chứ.

Tới cửa nhà trọ, Quyền ngạc nhiên khi thấy Mỹ Xuyên đang ngồi một mình ngoài hàng hiên.

Tự nhiên anh buột miệng:

- Xuyên chờ ông Tùng à?

Xuyên bình thản trả lời:

- Tôi chờ anh ấy chứ.

- Để làm gì?

- Muốn đãi anh một chén cà phê.

Quyền huýt gió:

- Đúng là ước gì được nấy. Tôi không từ chối đâu.

Quyền đưa tay ra, ngần ngừ một chút Xuyên nắm tay cho anh kéo lên. Quyền kéo mạnh đến mức cô va vào người anh, gương mặt Xuyên chạm vào lồng ngực đàn ông cường tráng của Quyền. Cô hốt hoảng lùi lại, giọng ầm ức:

- Anh làm trò quỷ gì vậy?

Quyền hạ giọng:

- Tôi chỉ giúp Xuyên kinh nghiệm nhỏ là phải suy nghĩ thật chín chắn khi đưa tay về phía một người đàn ông. Không phải ai cũng đáng tin cậy đâu.

Xuyên lầu bầu:

- Người đáng ngờ chính là anh đấy. Đúng là có cơn, lúc thì vui cho lắm vào, lúc thì lảm lì không chịu nổi.

- Cảm ơn nhận xét chân tình ấy. Thế mình vào quán nào đây?

- Đồi hoa vàng.

Quyền nheo mắt:

- Tiến bộ nhỉ. Mới đó đã biết tới Đồi Hoa Vàng. Ông Tùng đưa Xuyên đến hả?

Xuyên cho hai tay vào túi:

- Làm gì có. quán này gần biệt thự Mimosạ Ngày hai buổi đi về, tôi đã chấm nó, nhưng chưa vào vì ngại sôlô một mình đó thôi.

- Vậy là tôi có duyên hơn Tùng Ha-lây rồi.

Mỹ Xuyên nhú mày:

- Tùng Ha-lây nghĩa là gì?

Quyền giải thích:

- Là hỗn danh của ông Tùng. Con gái bám theo Tùng dài y như cái đuôi sao chổi Ha-lây, nhưng họ không biết mình chỉ là những hạt bụi của ngôi sao chổi nổi tiếng ấy. Tội nghiệp thật.

Mỹ Xuyên nhấn mạnh từng chữ:

- Tôi không bám theo Tùng, tôi không phải là một hạt bụi nào đó trong đuôi sao chổi. Anh đừng bày đặt châm chọc ghen.

Quyền dang hai tay như phân bua:

- Tại Xuyên hỏi, tôi giải thích chứ không hề bày đặt châm chọc.

Liếc Quyền một cái tóe lửa, Mỹ Xuyên cộc lốc:

- Anh làm lì không nói vấn đề chịu hơn.

Quyền rùn vai:

- Không tranh luận nữa, kéo cà phê sẽ đáng hơn bình thường đó.

Xuyên chột xiu xuống:

- Hình như chúng ta khắc khẩu thì phải.

- Tới giờ Xuyên mới nhận ra điều lý thú này sao?

- Tôi không để ý vì chẳng hay ho gì khi cứ cự nự với một gã như anh.

Quyền kéo ghế cho Xuyên rồi búng ta gọi người phục vụ.

Anh ta cười toe, giọng xum xoe:

- Ủa! Cậu Quyền! Cậu về hồi nào? Sao không cho biết để tụi nhỏ lo chỗ ở?

Quyền có vẻ ung dung tự tại:

- Đâu cần phiền dữ vậy. Tôi lang thang ít bữa với bạn bè ấy mà. Anh Ba khỏi cần quan tâm.

Mỹ Xuyên đang ngạc nhiên trước thái độ khúm núm khác thường của người phục vụ, thì nghe Quyền hỏi:

- Xuyên uống gì? Ngoài cà phê, quán này còn có rượu nữa.

Mỹ Xuyên ngần ngừ:

- Cù lằn như tôi chỉ nên uống cà phê thôi. Không rành về rượu, tôi không uống đâu.

Quyền gật gù:

- Một cà phê và...

Người phục vụ ngắt lời:

- Và một như mọi khi.

Mỹ Xuyên nhìn Quyền:

- Anh là khách quen à? Vậy mà tôi cứ ngỡ anh cũng mù tịt Đà Lạt như tôi.

Quyền trầm ngâm:

- Đà Lạt là quê hương của bà nội tôi, vì đã từng sống ở đây, nên tôi khá rành nó.

Xuyên chống cằm:

- Anh là một gã lang thang hay một anh chàng lãng tử kỳ hồ vậy?

Quyền quay cái bình cắm đóa hồng trong tay:

- Hai... loại người ấy, có gì khác nhau chứ?

Mỹ Xuyên giải thích:

- Lang thang khiến người ta liên tưởng tới một gã vô gia cư, vô nghề nghiệp. Còn lãng tử thì... sang hơn nhiều bậc. Ví dụ cái tay lãng tử Yến Thanh trong thủy hử ấy, trong hào hoa phong nhã hết sức.

Quyền nhún vai:

- Thì ra là thế. Xét cho cùng, tôi giống một gã lang thang hơn. Còn lãng tử ấy hả? Chắc dành riêng cho Tùng. Anh ta là người "vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa" mà.

Xuyên làm thinh. Cô giả lơ trước những lời mỉa mai của Quyền bằng cách nhìn xung quanh quán.

Đồi Hoa Vàng bố trí theo kiểu nửa nhà rồng Tây Nguyên, nửa nhà sàn của Nhật, trông thật lạ mắt, nhưng kết cấu hết sức hài hòa, nghệ thuật.

Xuyên chưa kịp khen đã nghe Quyền hỏi:

- Xuyên thấy khung cảnh ở đây thế nào?

- Độc đáo lắm. Hiện đại nhưng sâu sắc. Tay trang trí nội thất này đáng là bậc thầy.

Xuyên đứng dậy ngắm những bức tranh rải rác trong quán rồi nhận xét:

- Cùng một người vẽ, nhưng mảng đề tài phong phú. Khá đầy chớ.

Nheo mắt nhìn Quyền, cô hạ giọng:

- Nói thế có đúng không, thưa họa sĩ?

Quyền chỉ cười chứ không trả lời. Một lát sau, anh phê:

- Nét vẽ này còn non tay lắm.

Mỹ Xuyên khịt mũi:

- Hẳn là nét vẽ của anh rất già đời? Tiếc rằng tôi chưa được nhìn thấy.

Người phục vụ đã mang tới một tách cà phê đã pha thơm phức và một ly rượu chân cao mà xanh lá cây trông thật bắt mắt.

Mỹ Xuyên kêu lên:

- Rượu gì lạ thế?

Quyền nói:

- Màu thời gian đây.

Mỹ Xuyên chớp mí:

- Sao lại xanh lá cây nhỉ? Lẽ ra phải là tím chớ. Anh không biết có thi sĩ đã từng viết:

"Màu thời gian không xanh

Màu thời gian tím ngắt

Hương thời gian không nồng

Hương thời gian thanh thanh" sao?

Quyền thần nhiên:

- Đó là thời gian của ông ạ. Với tôi, thời gian có màu xanh lá cây, y như màu áo Xuyên đang mặc đêm nay vậy. Về Đà Lạt, mỗi khi uống rượu, tôi thường tới đây. Anh bạn pha chế rượu sẽ pha nhiều loại rượu gì đó chỉ anh ta biết để chế cho riêng tôi "màu thời gian" này.

Xuyên liếc ly rượu:

- Ngồi uống rượu cũng lắm công phu nhỉ?

- Xuyên thử không?

- Ô! Không. Vì đây dành riêng cho anh mà.

Quyền nhìn cô đắm đắm:

- Với Xuyên, tôi không có gì hết.

Mỹ Xuyên lè lưỡi:

- Chà! Anh rộng rãi quá nhỉ. Trái lại, tôi kẻo kẻo lắm. Bấm bụng biết đau, tôi mới mời anh đi uống cà phê đây.

Quyền nói:

- Tôi hiểu. Nếu để... đáp lễ việc tôi đưa Xuyên đến biệt thự Mimosa thì... Chậc! Phải nói thế nào nhỉ? Rẻ quá.

Xuyên xụ mặt:

- Có cần nặng lời với người ta dữ vậy không? Anh tưởng tôi sòng phẳng với anh như đối với đời sao? Chính anh bảo đừng làm cà phê đắng hơn, rồi bây giờ lại...

Quyền nhăn nhó:

- Ôi! Tôi xin lỗi. Làm ơn đừng ướm mí.

Mỹ Xuyên bĩu môi:

- Anh không đủ làm cho tôi khóc đâu.

- Tôi thích thấy Xuyên cười kìa.

- Tôi chẳng hứng cười.

Quyền lắc đầu:

- Khó quá. Coi chừng ê sắc đấy.

Xuyên tủm tỉm. Nói chuyện với Quyền đúng là thoải mái. Cô không phải giữ kẽ, chẳng cần làm duyên hay vờ điệu hạnh như khi ngồi với

Tùng.

Nhắc tới Tùng, Mỹ Xuyên bỗng chạnh lòng. Anh về Sài Gòn cả tuần mà không hề gọi điện cho cô như đã hứa. Ngày nào cô cũng mong, mong sẽ được ngồi ở Đồi Hoa Vàng với anh. Tối nay cũng thế.

Xuyên đợi mãi ở hàng hiên, đến khi thấy Quyền, chẳng biết ma xui quỷ khiến thế nào, cô lại mời anh tới đây uống cà phê.

Nhưng dẫu sao ngồi với Quyền, vẫn vui hơn ngồi một mình và ngóng trông.

Quyền thật nhạy cảm khi hỏi:

- Nhớ tới Tùng phải không?

Xuyên gượng gạo nhấp cà phê:

- Sao mình dễ bị chi phối bởi một người mình chưa biết nhiều về họ nhỉ?

Quyền cũng nhấp ly "màu thời gian":

- Vì nếu biết quá nhiều mình sẽ chán, lấy gì để chi phối nữa.

Mỹ Xuyên dò dẫm:

- Vậy anh biết gì về Tùng? Nói cho tôi nghe đi.

Quyền tăng hăng:

- Tôi làm lì không nói vẫn hay hơn mà. Nè! Xuyên mời tôi đi uống cà phê, hay đưa đi khai thác tin tức vậy?

Mặt Xuyên hất lên, thách thức:

- Nếu tôi nói một công hai việc thì sao?

Nốc cạn ly rượu, Quyền chua chát:

- Thì đúng "màu thời gian tím ngắt" rồi.

Nhịp tay lên bàn, Quyền hạ giọng:

- Thật lòng nhé. Đàn ông kỳ nhất là phải nói về một người đàn ông khác trước mặt phụ nữ.

Xuyên cong môi:

- Ai bảo anh nói xấu họ làm chi?

Quyền ngao ngán:

- Tốt xấu gì cũng thua im lặng hết. Chấm dứt chuyện moi tin nhé.

Xem như tối nay tôi đã.

Xuyên kêu lên:

- Sao kỳ vậy? Định chơi bạn à?

- Không. Làm thế lương tâm tôi thanh thản hơn.

Mỹ Xuyên đứng dậy:

- Làm gì có chuyện đó.

Vừa nói, cô vừa dáo dác tìm người phục vụ. Anh ta chạy tới xua hai tay:

- Bạn của cậu Quyền là hoàn toàn miễn phí, miễn cả tiền boire...

Xuyên chống nạnh nhìn Quyền:

- Vậy là sao chứ? Rõ ràng anh không coi tôi ra gì hết mà. Đùng đùng cô đẩy cửa kính đi như chạy ra đường. Con dốc như nghiêng hơn dưới chân, Xuyên cứ chực té mấy lần. Cô nghe tiếng chân Quyền đuổi theo sau lưng mình.

Anh kéo cô lại:

- Trời ơi! Sao thừa tự ái thế? Đồi Hoa Vàng là quán của gia đình tôi, miễn phí là chuyện đương nhiên rồi.

Mỹ Xuyên vẫn hàm hừ:

- Ai bảo anh không nói sớm, để tôi chọn quán khác.

Quyền phân trần:

- Tôi sẽ nói gì khi Xuyên quá nhiệt tình với quán của tôi. Ngay cả chuyện khoe tự mình trang trí cũng như đã vẽ những bức tranh trong đó tôi còn chưa mở miệng được nữa là.

Xuyên có vẻ nguôi, cô hạ giọng:

- Thì ra anh cũng là dân trong nghề.

Quyền vội nói:

- Nhưng tôi thích vẽ hơn.

- Nếu thế anh truyền nghề cho tôi đi. Tôi sẽ gọi anh là sư phụ.

Im lặng một vài giây, Quyền nói:

- Tôi không thích làm sư phụ Xuyên đâu.

Định hỏi tại sao, nhưng Xuyên chợt nghĩ ra hỏi thế chẳng khác nào vẽ đường cho hươu chạy, nên cô lấp liếm:

- Vậy là xem như tôi không có phần phước, chúng ta tiếp tục là bạn tốt nhé.

Quyền bật cười:

- OK.

Mỹ Xuyên tò mò:

- Anh thật sự bỏ nghề luôn à?

- Ủ.

- Sao thế?

Quyền hóm hỉnh:

- Họa sĩ lúc nào cũng hiếm hơn kiến trúc sư.

Mỹ Xuyên lại thắc mắc:

- Sao anh vẫn ở nhà trọ trong khi đã có quán Đồi Hoa Vàng nhỉ?

Quyền chép miệng:

- Tôi là dân lang thang thì làm sao ở nhà được.

Mỹ Xuyên cầu nhàu:

- Lúc nào cũng hư hư thực thực. Anh nói chuyện nghiêm túc không được sao?

Quyền nói:

- Tôi hoàn toàn nghiêm túc, chỉ tại Xuyên chưa hiểu tôi đó thôi. Ngang qua lối rẽ dẫn tới biệt thự Thanh Thanh, Quyền và Xuyên ngần ngừ một chút rồi rẽ vào.

Quyền hỏi ngay:

- Định tới khách sạn Thanh Tùng à?

Mỹ Xuyên bối rối:

- Không được sao? Tôi muốn xem người ta xử dụng nó như thế nào khi đã đưa vào kinh doanh.

Quyền nhún vai:

- Tự mình chuốc lấy phiền là Xuyên đó.

- Anh không đi theo thì thôi. đừng cần nhần nữa.

Tới biệt thự, giờ đã là khách sạn, Xuyên chợt nhận ra chiếc du lịch màu mận của Tùng đang đậu trong sân.

Cô không kèm được tiếng reo:

- Ô! Tùng đã về rồi.

Vừa nói, cô vừa đi như chạy vô phía đại sảnh. Tới giữa sân, cô ngượng ngập dừng lại vì tự nhận ra sự phẩn chấn quá mức của mình. Và cũng vừa lúc đó, Xuyên thấy Tùng. Anh đang đứng ngoài hành lang, nhưng không phải một mình mà với Thảo Ly. Cô ta đang dựa vào ngực anh và cười nói huyền thuyên.

Mắt Xuyên tròn xoe, cô không ngờ mình lại phải bắt gặp cảnh này lần nữa. Ôi! Sao cô ghét con mụ Thảo Ly đến thế nhỉ?

Cô xăm xăm bước tới, nhưng Quyền đã gọi cô lại:

- Xuyên định làm gì vậy? Định chào Tùng khi đi cùng một gã đàn ông khác tới khách sạn à?

Mỹ Xuyên khựng lại, nhưng ngay sau đó cô phản ứng:

- Tùng không nghĩ như anh đâu.

- Nhưng Thảo Ly sẽ nghĩ, cô ta sẵn sàng suy diễn để hạ địch thủ.

Xuyên cương quyết:

- Tôi muốn gặp Tùng trong tình huống này để xem anh xử sự ra sao.

Quyền khoát tay:

- Vậy Xuyên vào đi. Tôi sẽ chờ bên kia đường.

Mỹ Xuyên hít một hơi dài và tự tin bước lên bậc tam cấp. Cô không muốn là hạt bụi trong sao chổi Ha-lây. Cô muốn mình, duy nhất mình là người yêu của Tùng.

Người trông thấy Xuyên trước là Thảo Ly, cô ta kéo tay Tùng, giọng châm chọc:

- Bộ chưa thanh toán hết tiền công cho cô ta à?

Tùng nhìn theo hướng mắt của Ly và thấy Xuyên. Bỏ mặc Ly đứng

đó, anh nhảy qua lan can tới ngay bên cô.

Mỹ Xuyên hỏi ngay:

- Anh đi Sài Gòn với Thảo Ly à?

Tùng phân bua:

- Công việc mà. Anh vừa về tới đây.

- Nếu công việc chưa xong, anh cứ tiếp tục. Em về đây.

Mỹ Xuyên quay ngoắt đi, ngực nghe nặng hơn đeo chì. Tùng giữ cô lại bằng một vòng tay ôm. Anh kéo tay cô ra chỗ xe du lịch đậu.

- Anh chọn em chứ đâu chọn Thảo Ly.

Mở cửa cho Xuyên, Tùng vòng sang bên kia. Ngồi sau vô-lăng, anh nói:

- Đang mệt mỏi, bức dọc mà có em kề bên, thật không hạnh phúc nào bằng.

Nhìn vẻ tức tối của Thảo Ly, Xuyên đáp ứng:

- Anh bỏ mặc cô ta thật à?

Tùng buông thõng:

- Thật.

Mỹ Xuyên im lặng. Xe lăn bánh ra khỏi cổng. Cô thấy Quyền đứng dưới cột đèn, anh đang hút thuốc và lòng ngông trông về phía cổng khách sạn.

Chiếc xe chở Xuyên lao vụt qua, cô không kịp ra hiệu với Quyền mà chỉ kịp quay ra sau lưng nhìn dáng anh đơn độc với điều thuốc đỏ trên môi.

Tùng hỏi:

- Gì thế?

Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Không. Anh đưa em đi đâu vậy?

- Về nhà anh cho biết.

- Giờ này tối lắm rồi.

Tùng cười:

- Nếu em ngại thì chúng ta đi một vòng thành phố.

Mỹ Xuyên cựa quậy trên ghế, mắt nhìn thẳng vào con đường phía trước và nhỏ nhẹ hỏi:

- Công việc làm ăn của anh thế nào rồi?

Tùng chép miệng:

- Không được thuận tiện lắm. Anh sẽ phải đi nữa vào tuần sau. Thật buồn khi không có thời gian cho em.

Mỹ Xuyên xao động vì lời nói đầy tình cảm của Tùng. Cô chớp mắt khi Tùng khẽ nắm tay mình. Anh tấp xe vào lề một con đường tối rồi kéo Xuyên vào lòng. Xuyên nghe tim đập thành thịch, cô khép mi và

đón chờ môi Tùng. Nụ hôn thơm mùi thuốc lá làm cô như say.

Hơi thở Tùng mơn man bên tai Xuyên:

- Về nhà với anh đi. Anh rất muốn...

Xuyên chưa kịp từ chối, anh lại hôn lần nữa. Lần này, nụ hôn dài hơn, sâu hơn và mê hoặc hơn. Người Xuyên nóng bừng bừng, nhưng cô vẫn cố đẩy Tùng ra.

Giọng nghiêm nghị, cô nói:

- Không được.

- Tại sao khi chúng ta yêu nhau?

Xuyên vuốt tóc:

- Chuyện đó chỉ xảy ra khi em làm vợ anh.

Tùng im lặng. Anh có vẻ sợ:

- Xin lỗi. Anh không kiềm lòng được vì anh quá yêu em và vì em quá quyến rũ.

Mỹ Xuyên giận dữ:

- Em cổ hủ lắm. Không thích hợp với lối sống hiện đại của anh đâu.

Tùng nhỏ nhẹ:

- Một lần nữa anh xin lỗi em.

Xuyên nói:

- Em muốn về.

- Vẫn còn giận à?

- Đâu có. Nhưng sáng mai em phải đi làm sớm.

Tùng lái xe đi:

- Sau này anh không để em phải cực nhọc như bây giờ đâu.

- Được làm việc là sung sướng rồi, em sẽ điên mất nếu thất nghiệp.

- Anh sẽ mở công ty cho em là giám đốc. Chịu không?

Mỹ Xuyên bật cười:

- Ôi chao! Cho em xin đi. Em chỉ biết làm nhân viên quèn, chứ không biết làm giám đốc đâu. Thú thật, em luôn bị dị ứng với bà giám đốc, như giám đốc Ái Xuân của công ty Đại Hưng chẳng hạn.

Tùng kêu lên thích thú:

- Em biết bà ta à?

Xuyên so vai:

- Em đã chịu đựng bà ta hai năm. Đúng là người không có trái tim.

Tùng buột miệng:

- Bà Xuân là chị Thảo Ly đấy.

Xuyên cười khẩy:

- Hèn chi...

- Sao lại nói nửa chừng nhỉ?

- Nói cả câu sợ anh đau.

Tùng cười to:

- Anh mới quen Ly trong dịp mua lại biệt thự Thanh Tùng. Cô ta là người môi giới và quan hệ đôi bên chỉ là tiền bạc thôi.

Mỹ Xuyên nhấn mạnh:

- Nhưng trông hai người cứ y như là một cặp tình nhân xứng đôi xứng lứa.

Giọng Tùng tự mãn:

- Cô ta chủ động bám riết anh nên rất buông thả.

Mỹ Xuyên gằn từng tiếng:

- Và anh cũng thế. Đúng không?

Tùng trầm giọng như đang sám hối:

- Anh sẽ không thế nữa.

Thấy Xuyên im lặng, anh nói tiếp:

- Anh phải tu chỉnh làm ăn, không nhăng cuội nữa. Nói một cách văn hoa, nghĩa là lắng tử dừng chân và em sẽ là bến đỗ của đời anh.

Mỹ Xuyên gượng gạo nhìn hai hàng cây bên đường. Những lời của Tùng nhẹ như gió, nó đang ru ngủ Xuyên thì phải.

Lẽ nào cô được Tùng chọn làm bến đỗ? Cô không nghi ngờ anh, nhưng linh tính cho Xuyên biết điều này không dễ, thậm chí khó có thể xảy ra. Nhưng vì đâu, Xuyên không biết.

Nhìn Tùng, cô hỏi:

- Anh thật lòng yêu em à?

Tùng gật đầu:

- Tuần sau về Sài Gòn với anh.

- Công việc chưa xong đâu anh.

Tùng chép miệng:

- Nếu biết em bị trói chân ở Đà Lạt vì cái biệt thự Mimosa ấy, anh đã không giới thiệu cho ông Thạnh mà để Thảo Ly bao thầu luôn.

Mỹ Xuyên đầy tự tin:

- Công ty Đại Hưng ngoài em ra, không có phục chế nhà cổ theo kiến trúc Pháp đâu.

Tùng nhún vai:

- Thì họ sẽ làm theo cách không có chuyên gia. Thảo Ly giống Ái Xuân ở điểm giỏi tài biến hóa, không thành có, giả thành thật chẳng mấy hồi. Chị em cô ta trót lọt nhiều vụ làm ăn dối trá, khiến Đại Hưng không còn uy tín trên thương trường nữa.

Xuyên tò mò:

- Họ sắp bị phá sản à?

- Vậy thì chưa. Nhưng khâu nhân sự thiếu nghiêm trọng dẫn tới việc không còn người tài để giúp việc.

- Vậy sao anh còn làm ăn với họ?

Tùng vừa lái xe vừa trả lời:

- Anh đang tìm cách, một là rút chân ra, hai là mua lại công ty rồi mời những người cũ về làm.

Mỹ Xuyên nheo mắt:

- Có mời em không?

- Không. Vì em đương nhiên phải có trách nhiệm với anh rồi.

Tùng chột trâm ngâm:

- Trước đây, công ty Đại Hưng có một tay kiến trúc sư cực kỳ giỏi.

Hắn là cậu Hai, cháu đích tôn duy nhất của tổng giám đốc Vĩnh Khuê.

Mỹ Xuyên nhú mày:

- Sao em không biết người này kìa?

- Hắn rời công ty ba, bốn năm rồi, lúc đó chắc em còn ngồi trên ghế đại học.

- Nhưng sao hắn ta không làm nữa vậy?

Tùng nói:

- Hắn đang du học ở Pháp. Nếu hắn về nước, em sẽ có đối thủ cạnh tranh đấy.

Xuyên nói:

- Có cạnh tranh mới có tiến bộ, em không ngại đâu.

Tùng cho xe rẽ trái:

- Tự tin quá nhỉ. Nhưng nói thật, anh chỉ muốn có một người vợ là nội trợ hoàn toàn, chứ không thích một người vợ bôn ba ngoài đời.

- Nếu vậy thì quên em đi. Em không thích núp dưới bóng tùng quân đâu.

Tùng ngừng trước nhà trọ, anh hôn nhẹ lên má Xuyên:

- Ngủ ngon. Mai anh sẽ đến đưa em đi ăn sáng.

Xuyên bước đi bằng đôi chân của cô gái mười tám vừa biết yêu.

Đang vui miệng hát nghêu ngao, Xuyên vụt im bặt khi thấy Quyền đang hút thuốc ở hành lang.

Cô vội lên tiếng xin lỗi trước:

- Xin lỗi. Lúc nãy tôi không... không...

Quyền xua tay:

- Tôi hiểu. Quan trọng là Xuyên đã trở về bình yên chứ không bị một chàng lãng tử nào đó bắt cóc suốt đêm như nãy giờ tôi vẫn sợ.

Mỹ Xuyên đỏ mặt:

- Tôi không dễ dãi như thế đâu.

Quyền nói:

- Khi yêu, người ta thường bất chấp hậu quả.

- Điều đó thì không đúng với tôi. À! Sao anh biết Thảo Ly nhỉ?
- Vì cô ta thường xuyên xuất hiện bên người nổi tiếng như Tùng, mà Tùng lại liên quan tới Xuyên.

Mỹ Xuyên liếc môi:

- Thảo Ly và anh ấy chỉ quan hệ làm ăn.

Quyền nhún vai. Hai người rơi vào im lặng. Cuối cùng, Quyền lên tiếng trước:

- Chúc ngủ ngon và có giấc mơ đẹp.

Mỹ Xuyên máy môi:

- Anh cũng vậy.

Đợi Quyền vào phòng xong, Xuyên mới về phòng của mình.

Buông người xuống giường cô tự nhủ:

- Đêm nay mình sẽ ngủ ngon, nhưng sẽ không có giấc mơ đẹp, vì đâu có giấc mơ nào sánh bằng những điều tuyệt diệu vừa mới xảy ra.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 7

Thanh nói, nhưng gần như ra lệnh:

- Em sang mời Quyền ăn cơm với chúng ta đi. Tôi để ý thấy gần cả tuần nay cậu ta... chơi mì gói không đấy.

Mỹ Xuyên ngạc nhiên:

- Sao lại thế?
- Chắc là không tiền.

Mỹ Xuyên chép miệng:

- Không phải đâu. Anh ta có cả Đồi Hoa Vàng kia mà. Tay này đồ lười rồi. Ăn uống như thế làm sao sống nhỉ.

Dứt lời, cô bước tới phòng Quyền, gõ cửa.

Giọng Quyền cau có:

- Ai thế?
- Xuyên đây.

Gần một phút sau, cửa mới mở. Quyền đưa gương mặt đầy râu ló ra:

- Chuyện gì?

Xuyên bực lắm, nhưng vẫn cố dịu giọng:

- Anh Thanh mời anh sang ăn cơm cho vui.

Quyền cọc lốc:

- Cảm ơn. Tôi đang rất bận.

Rồi chẳng nói thêm lời nào, Quyền sập cửa lại. Mỹ Xuyên tức tối quay về.

Cả tuần nay, Mỹ Xuyên không thấy Quyền xuất hiện. Cô cũng chẳng màng thăm hỏi vì mãi bận lu bu với công việc và vui thú bên Tùng. Chẳng lẽ vì vậy mà Quyền giận cổ Không lý nào, hơn nữa anh đâu có nhỏ mọn như vậy.

Vào phòng, Xuyên cầu nhau:

- Anh ta bảo là rất bận. Hừm! Bận đến mức chẳng thèm nhìn tới em, mới ghét chứ.

Thanh tủm tỉm:

- Nghệ sĩ đang xuất thần, lẽ ra chúng ta không nên làm phiền. Tôi đoán thật. Em chờa phần cho hấn đi.

Mỹ Xuyên mím môi:

- Gã quỷ ấy không chết vì đói đâu.

- Sao em biết?

Xuyên im lặng. Thanh lắc đầu:

- Không nên sống vô tình như vậy.

Mỹ Xuyên liếc Thanh rồi lấy tô, đĩa, sốt thức ăn cho Quyền.

Thanh chợt hỏi:

- Còn vài ngày nữa biệt thự Mimosa sẽ hết việc. Em có dự tính gì chưa?

Mỹ Xuyên ngần ngừ:

- Tùng bảo đã tìm được công việc cho em ở Sài Gòn, công ty ảnh có phần hùn. Em vẫn còn phân vân lắm.

Thanh cầm đĩa lên:

- Làm công ty, đời sống sẽ ổn định hơn phải chạy xô như đi theo tôi.

Sao em lại phân vân?

Mỹ Xuyên thành thật:

- Em không muốn bị lệ thuộc và muốn có cái riêng của mình. Chúng ta sẽ thành lập công ty chứ?

Thanh nuốt vội cơm:

- Điều này thì chắc chắn nhưng chưa tới lúc.

Mỹ Xuyên nghiêm nghị:

- Em sẽ chờ.

Thanh cười khẩy:

- Tay nhà giàu ấy không đồng ý đâu. Hấn là mẫu người sợ vợ tài giỏi hơn mình đấy.

Mỹ Xuyên làm thinh vì nhận xét có phần cay độc của Thanh. Cô ăn

và không thấy ngon khi nhớ tới những lời Tùng nói hồi tối. Anh vẫn khẳng khái với định kiến: "Công việc thiêng liêng nhất, tốt nhất của người phụ nữ vẫn là công việc nội trợ, sanh con, lo cho gia đình".

Tùng muốn có một người vợ bình thường, với những việc bình thường, nếu yêu anh, Xuyên phải phục tùng tất cả.

Chính thế, nên Mỹ Xuyên không muốn bị trói buộc vào Tùng vì một chỗ làm việc, thậm chí còn do dự khi anh đề cập tới chuyện đám cưới. Anh bảo mình có tuổi, nên muốn cưới ngay. Xuyên lại thấy mình còn trẻ, chưa có sự nghiệp, để có thể bị đeo gông sớm bởi một ông chồng già hơn mình gấp hai lần. Bởi vậy, Xuyên quyết định sẽ tiếp tục hợp tác với Thanh, dù tánh tình anh có hơi lập dị và bủn xỉn, Xuyên vẫn thấy dễ thở hơn phải ép xác làm việc cật lực cho một công ty nào đó mà cô chưa biết gì về họ.

Buông đũa đứng dậy, Thanh giục:

- Em mang thức ăn sang cho Quyền đi.

Xuyên lầu bầu:

- Hắn sẽ làm em quê nữa cho mà xem.

- Không đến nỗi đâu. Trái lại, anh chàng sẽ cảm động hết... lớn luôn.

Mỹ Xuyên đặt cơm, các món ăn lên cái mâm rồi khệ nệ mang sang phòng Quyền. Vừa đi, cô vừa làm bầm chùi rửa.

Tới nơi, cô lấy chân đá vào cánh cửa thay vì lấy tay. Giọng Quyền lại càu kỉnh vang lên nhưng Xuyên không trả lời, cô tiếp tục đá vào cánh cửa cho đến khi cánh cửa giận dữ mở tung ra.

Gương mặt râu ria của Quyền vẫn hầm hầm, nhưng giọng anh dịu xuống khi thấy mâm cơm trên tay Xuyên:

- Trời ơi! Ai khiến Xuyên nặng nhọc như thế này?

Mỹ Xuyên ngọt nhạt:

- Nặng cỡ nào cũng không bằng gương mặt của anh.

Ẩn vào tay Quyền mâm cơm, Xuyên quay ngoắt đi.

Anh vội kêu lên:

- Đừng giận mà Xuyên. Ở lại với tôi một chút thôi.

Mỹ Xuyên vênh mặt lên:

- Ở lại để làm gì chứ?

Quyền hạ giọng:

- Xem tranh tôi vẽ...

Xuyên làm lì bước vào trong. Căn phòng nhỏ chật ních những khung tranh, giá vẽ. Xuyên bị cuốn ngay bởi những mảng màu mạnh mẽ, những đường nét bố cục được sắp xếp ăn ý đến từng chút với nhau trong tranh vẽ của Quyền.

Cô trầm trồ:

- Khá quá. Nếu không muốn nói là rất ấn tượng.
Quyền sáng bừng mắt:
- Thật hả?
Mỹ Xuyên lui ra sau và nghiêng đầu trước một bức tranh:
- Bức này hay lắm. Cứ y như Đồi Hoa Vàng.
Quyền xoa hai tay vào nhau:
- Thì... nó chớ... ai nữa.
Xuyên không rời mắt khỏi bức tranh:
- Tôi thích nó quá.
Quyền thủng thỉnh nói:
- Tặng Xuyên đấy. Tôi vẽ nó sau hôm đi uống cà phê với Xuyên.
Mỹ Xuyên chớp mắt:
- Tặng thật đấy hả?
- Thật. Tôi sẽ cho đóng khung thật đẹp rồi gửi cho Xuyên khi Xuyên về Sài Gòn như một món quà chia tay.
Xuyên lắc đầu:
- Vây... buồn lắm. Quà tôi sẽ nhận còn chia tay... Chậc! Thôi đi.
Quyền ngồi xuống trước mâm cơm:
- Anh Thanh bảo Xuyên mang sang phải không?
Xuyên liếm môi, tránh câu trả lời:
- Ăn mì gói đâu đủ sức làm việc. Trông anh râu ria phát khiếp. Từ giờ trở đi tôi sẽ nấu cơm cho anh luôn.
Quyền hỏi:
- Còn được mấy ngày được ăn cơm do Xuyên nấu nhỉ?
- Khoảng gần một tuần.
- Không chậm cũng không nhanh. Tôi sẽ vẽ riết ráo những gì ấp ủ bấy lâu nay, nếu bỏ lỡ cơ hội này, tôi e mình không còn có dịp nữa.
Mỹ Xuyên ngạc nhiên:
- Sao tự nhiên anh bị quan vậy?
Quyền lắc đầu:
- Đâu phải bị quan. Nhưng Xuyên chính thật là cảm hứng của tôi.
Xuyên đi rồi, tôi sẽ buông cộ một thời gian đấy.
Quyền nói tiếp:
- Có thể tôi sẽ mở triển lãm sau đợt này. Ngày khai mạc, không thể thiếu Xuyên đâu.
Mỹ Xuyên xòe tay ra:
- Rất mừng cho anh và cũng rất hân hạnh.
Quyền giữ chặt tay cô:
- Ước chi chúng ta đừng là bạn tốt nhỉ?
Mỹ Xuyên nhăn mặt:

- Bắt đầu... nhiều chuyện nữa rồi đó. Ăn đi ông tướng. Hôm nay nhìn anh giống tướng cướp hơn là họa sĩ.

Quyền hóm hỉnh:

- Nhưng tướng cướp đẹp trai hơn phải không?
- Soi gương đi sẽ biết liền chứ gì?
- Tôi đã đọc đâu đó những vần thơ như thế này:

"Nếu muốn nhìn mình

Xin chớ soi gương

Vì ở đó

Chỉ có bóng

Của một người xa lạ".

Mỹ Xuyên cao giọng:

- Vậy con người thật của anh thế nào. Và nó ở đâu rồi?

Quyền lấp lửng:

- Tôi cũng đang tìm hiểu như Xuyên thôi.

Mỹ Xuyên bĩu môi:

- Tôi ghét ai tự nâng giá bản thân bằng những lời cầu kỳ, khó hiểu lắm.

Quyền thản nhiên:

- Nếu vậy, Xuyên sẽ không thâm nhập vào thế giới của Tùng được. Trong thế giới thượng lưu đó, mọi người đều mang mặt nạ khi trò chuyện cùng nhau.

Xuyên nhún vai:

- Yôi chỉ cần Tùng chớ cần gì cái thế giới của anh ấy.

Quyền nhấn mạnh:

- Có nghĩa là Xuyên tự cô lập mình sao?

Mỹ Xuyên nổi cáu:

- Tự nhiên anh đặt vấn đề ấy với tôi làm gì?

Quyền vung tay:

- Để Xuyên tập đối diện với thực tế. Yêu một người dễ hơn chấp nhận tất cả những gì liên quan tới họ.

Mỹ Xuyên chưa kịp lên tiếng, đã nghe có người gọi mình. Cô quay ra và thấy Mỹ Tú. Con nhỏ điệu dàng trong bộ đầm sang trọng đang tươi cười với cô.

Liếc vội Quyền một cái, Tú quay sang nói:

- Em sợ chị về Sài Gòn rồi ghê.

Xuyên nói từng tiếng một:

- Chị có công trình mới, nên ở lại làm tiếp. Khoảng một tuần nữa mới xong.

Khó chịu trước nụ cười ỉn ỷ của Tú, Xuyên giới thiệu:

- Đây là anh Quyền, họa sĩ cũng ở trọ với chị và anh Thanh.

Mỹ Tú nhanh nhẹn:

- Còn em là Mỹ Tú, em ruột chị Mỹ Xuyên.

Quyền gật gù, phán:

- Rất giống nhau và cũng rất khác nhau.

Xuyên kéo Tú về phòng mình. Con bé lách chách:

- Đẹp trai ấy chứ. Có thể làm người mẫu được. Ở đâu mà chị với phải thế?

Mỹ Xuyên gất:

- Đừng nói bậy. Chị và Quyền chẳng có gì đâu.

Tú tự nhiên nằm lăn ra giường:

- Cỡ tuổi chị lấy chồng là vừa rồi. Mắc cỡ gì mà chối không biết.

- Chị bảo không phải là Quyền mà.

- Vậy là ai? Chẳng lẽ cái ông Thanh nào đó.

Mỹ Xuyên làm thinh. Lẽ ra phải mừng khi gặp lại Mỹ Tú, nhưng bỗng dưng Xuyên bực bội vì cách nói chuyện sành điệu của cô em gái.

Nhìn cách ăn mặc, cử chỉ của nó, cô hơi bị sốc, nhưng biết làm sao khi Tú đã tự định đoạt đời nó.

Giọng Xuyên dịu hẳn xuống:

- Công việc của em thế nào rồi?

Mỹ Tú lim dim mắt:

- Vẫn tiến triển tốt đẹp. Thu nhập tương đối, nhưng mua sắm cũng hết. Tóm lại, em vẫn thuộc "top siêu nghèo mẫu".

Xuyên lo lắng:

- Vậy rồi làm sao sống?

Mỹ Tú cười nhẹ:

- Thiếu gì cách. Em còn dễ sống hơn chị ấy chứ. Nhưng mục đích của em là danh vọng và địa vị. Rồi em sẽ nổi tiếng và giàu có.

Xuyên nói:

- Hôm trước chị có nói chuyện với đạo diễn Đông.

Tú xụ mặt:

- Sao chị lại gặp ông được. Em đã bảo chị đừng đụng vào công việc của em mà.

Mỹ Xuyên bấu môi:

- Chị ứ thềm đụng vào. Tự dưng ông ta tìm tới và mời chị đóng phim ấy chứ.

Mỹ Tú có vẻ ngạc nhiên:

- Em không hiểu gì cả.

Xuyên liền kể cho Tú nghe chuyện đạo diễn Đông tới biệt thự Thanh Tùng để quay phim video ca nhạc. Mỹ Tú nghiêng rằng một cách giản

dữ.

Con bé rít lên như một mụ nạ dòng:

- Mẹ kiếp! Thằng chả tổng em đi Huế toàn diễn vai phụ vừa cực, vừa đói. Bởi vậy, không người đỡ đầu là khó ngóc lên nổi.

Đập hai tay xuống giường, mắt trợn trừng ngó lên trần, Tú lẩm bẩm:

- Em thề sẽ giàu bằng mọi giá.

Xuyên khó chịu:

- Muốn thế phải tích cực làm việc, chứ đâu thể nằm rên rỉ như vậy được.

Tú nhồm lên:

- Làm như chị, một trăm năm, một ngàn năm nữa vẫn nghèo.

Chống tay dưới cằm, Tú thở dài thậm thụt. Xuyên chẳng biết khuyên Tú thế nào, vì cô mà nói ra lời nào, chắc con bé sẽ gạt ngang điều đó. Điều đấy cũng khó trách Tú, trong khi cô tốt nghiệp đại học mà vẫn lông bông, việc làm chưa ổn định. Như Xuyên thì biết tới đời kiếp nào mới giàu. Mỹ Tú nói không sai đâu.

Ý nghĩ tựa vào Tùng bỗng lóe lên trong đầu Xuyên. Sao lại không, nếu anh là chồng cô Nhưng đã chắc gì khi đã là vợ Tùng, Xuyên còn được ra làm việc mình yêu thích.

Tiếng gõ cửa khe khẽ và giọng trầm của Tùng vang lên, khiến Xuyên nhồm dậy. Cô vuốt sơ mái tóc dài rồi bước ra mở cửa.

Tùng chừng chặc bước vào, nhìn Mỹ Tú bằng đôi mắt sáng dễ hớp hồn người, anh lên tiếng:

- Mỹ Tú phải không? Nghe anh Đông nói em vừa ở Huế về và tới thăm chị Xuyên, anh đến ngay Hai chị em đi ăn với anh nhé?

Mặc cho Mỹ Tú tròn mắt nhìn mình, Xuyên từ chối ngay:

- Em vừa mới ăn xong với anh Thanh, không đi với anh được.

Mỹ Tú tủm tỉm, cô tinh quái rí tai Xuyên:

- Chàng của chị phải không? Trông lịch lãm lắm.

Mặt đỏ bừng lên, Xuyên ấp úng:

- Đây là anh Tùng...

Mỹ Tú dạn dĩ đưa tay ra:

- Chắc anh là người làm rụng trái tim khô của chị em rồi. Em hạnh được biết anh.

Tiếng đáp lễ:

- Rất vui được gặp em.

Quay sang Xuyên, Tùng hỏi:

- Em đi với anh không được thật à? Tội bạn anh đang chờ trong nhà hàng ấy. Anh muốn giới thiệu em. Họ toàn những tay chức sắc, có máu mặt trong giới kinh doanh.

Mỹ Xuyên ngằn ngừ:

- Em đang rút việc, tay chân dính toàn sơn, đầu tóc, mặt mũi luộm thuộm thế này, làm sao dám ra mắt ai. Anh cho em xin dịp khác vậy.

Tùng có vẻ bất bình, anh xẵng giọng:

- Chắc anh phải quê độ rồi.

Mỹ Tú thúc vào hông Mỹ Xuyên:

- Chị đi đi. Tình yêu không quan trọng hơn sao?

Xuyên nói nhỏ:

- Chị không muốn rơi vào thế bị động.

Mỹ Tú tỏ ra bứt rứt:

- Tiếc quá, anh Tùng ơi. Chị Hai em không sắp xếp được công việc đang làm dở.

Giọng Tùng ngọt sớt:

- Vậy em thay chị Xuyên đi với em nhé?

Tú từ chối:

- Em còn nhỏ, đâu dám ngồi chung với người lớn. Hơn nữa, lại là bạn làm ăn của anh.

Mắt Tùng lướt qua Xuyên:

- Em đi cùng anh được mà. Có cả tay đạo diễn Đông nữa. Nếu biết chúng ta sẽ là người trong một gia đình, bảo đảm hẳn hết bắt nạt em.

Mỹ Tú reo lên thật ngây thơ:

- Vậy thì em xin đi. Anh Tùng phải bênh vực em đấy.

Nháy mắt với cô, Tùng bảo:

- Chuyện nhỏ.

Bước tới chỗ Xuyên đứng, Tùng hơi khiêu khích:

- Em cứ lo tròn công việc của em. Anh đi cùng Mỹ Tú vì tương lai của chúng mình vậy.

Tú ríu rít:

- Chờ em trang điểm lại một chút.

Tùng nắm tay cô:

- Em đã đẹp lắm rồi cô bé ơi.

Tim Xuyên bỗng nhói lên một nhịp, cô dấn với theo:

- Nhớ đưa con nhỏ về sớm đấy.

Bàn thân ngồi xuống giường, Mỹ Xuyên ôm đầu. Quyết định của cô vừa rồi là đúng hay sai? Bất giác cô đứng dậy chạy ra sân.

Xe du lịch chở Tú và Tùng đi mất rồi. Nhìn đám bụi mù đất đỏ, Mỹ Xuyên chột cay xè con mắt.

Trong cửa sổ phòng mình, Quyền nói vọng ra:

- Tôi chưa thấy ai ngốc như Xuyên... thật đó.

ĐỀ GIÓ CUỐN ĐI

Chương 8

Vắt vả lấm Tùng mới lôi Mỹ Tú ra khỏi xe và kè cô vào nhà trọ của Mỹ Xuyên. Chỉ uống vài ba ly rượu dậu Đà Lạt mà con bé đã say đến mức phải dựa và anh suốt. Nhưng điều này không làm anh phiền tí nào. Anh đã hãnh diện được một diễn viên trẻ, đẹp và nai tơ ở gần bên cả một chiều dài buổi tiệc. Tùng đã chẳng giới thiệu Mỹ Tú là gì của mình. Bọn đàn ông quen anh chẳng lạ gì chuyện anh nay cô này, mai cô khác, nên họ chẳng quan tâm hỏi. Riêng Mỹ Tú mới là chịu chơi bên anh, con bé có vẻ giống một người tình hơn là một em gái nhỏ. Nói năng lưu loát, nhập cuộc nhanh chóng, ứng xử cực kỳ thông minh có ăn học. Mỹ Tú là thứ... cao cấp mà nhiều đàn ông đang ao ước có. Giá như anh gặp Tú trước khi yêu Xuyên nhỉ? Gạt bỏ ý nghĩ có phần tội lỗi ấy ra khỏi đầu, Tùng cất tiếng gọi Xuyên.

Cô mở cửa nhanh đến mức như đã đứng chờ sẵn sau cánh cửa. Mặt tái hẳn đi khi thấy Tú gục hẳn vào ngực Tùng hết sức tình tứ. Xuyên lấp bắp:

- Sao anh để nó uống nhiều dữ vậy?

Vừa đặt Tú xuống giường, Tùng vừa nói:

- Anh xin lỗi. Nhưng vì bận công việc, nên anh không để ý đến Tú. Ai ngờ con bé với đạo diễn Đông uống đến mức quên đường về.

Mỹ Xuyên ngọt nhạt:

- Lần sau ai dám giao em gái cho anh nữa.

Tùng nhẹ nhàng:

- Phải chi có em mọi việc đã khác rồi.

Xuyên khó chịu:

- Anh trách em à?

- Không. Anh trách anh bày vẽ mà không hỏi ý em. Anh thật vụng về khi biến chuyện tưởng vui hóa ra buồn.

Mỹ Xuyên làm thỉnh bước đi tới cởi giày cho Mỹ Tú. Cô đắp mền cho con bé rồi thừ ra, đầu óc trống rỗng.

Tùng bước đến ngồi xổm trước mặt cô:

- Anh muốn uống cà phê.

Xuyên tròn mắt:

- Nghĩa là vào quán nữa à?

- Chả lẽ ở đây em có cà phê?
- Em thì không, nhưng hàng xóm thì có. Ngồi nghỉ đi, em sẽ pha cho anh.

Tùng chưa nói gì thêm, Xuyên đã mở cửa đi mất. Còn lại một mình, Tùng đứng dậy, ngắm Tú khi ngủ và trong lòng chợt dâng lên niềm khao khát kỳ lạ. Anh bước ra ngoài ngồi xuống ghế đá, nghe hơi sương thấm lạnh hai vai.

Mỹ Xuyên bưng tới ly cà phê đen nóng hổi:

- Sao anh lại ra đây?
- Trong đó không tự do vì có người thứ ba.

Xuyên bật dậy:

- Nó là em gái em mà.

Tùng ậm ừ:

- Nhưng không phải là em.

Đặt ly cà phê xuống ghế, Tùng kéo cô vào lòng.

Giọng Tùng rành rọt:

- Chúng mình cưới đi.

Mỹ Xuyên hơi khựng lại, cô tựa đầu vào ngực anh, giọng bắn khoăn:

- Có vội quá không anh?

Tùng nhăn mặt:

- Anh không muốn nghe câu hỏi cảm chừng ấy nữa.
- Thật sự em chưa chuẩn bị tinh thần cho việc trọng đại này.
- Một tháng thừa sức để làm tốt mọi khâu, cả hỏi lẫn cưới, nếu em muốn đủ lễ.

Mỹ Xuyên ngập ngừng:

- Nhưng mà...

Tùng xua tay:

- Chẳng nhưng gì nữa hết. Hay em không yêu, không muốn làm vợ anh?

Mỹ Xuyên nhỏ nhẹ:

- Hoàn toàn không phải. Nhưng em muốn có cái gì đó trước khi làm vợ người khác.

Tùng ngả người ra ghế:

- Em muốn nói đến sự nghiệp phải không? Anh chính là sự nghiệp quan trọng nhất, to tát nhất của em đây, cô nàng bướng à.

Mỹ Xuyên hạ giọng:

- Em yêu anh, nhưng xin anh cho em thư thả một thời gian.

Tùng nhếch môi:

- Nghĩa là anh phải chờ? Từ xưa tới giờ, anh chưa có thói quen đó.

Mỹ Xuyên đáp lại:

- Nếu yêu em, anh nên tập thói quen đó.

Tùng giận dữ đứng dậy:

- Em kiêu ngạo quá đấy.

Xuyên vênh mặt lên:

- Thế anh thì sao? Anh có nhường em đâu.

Tùng hầm hầm dần gót giày lên nền lát đá. Anh giận thật rồi và bỏ đi không lời từ giả.

Mỹ Xuyên tức nghẹn ở ngực. Cô không ngờ một người như Tùng lại hết sức trẻ con. Hờ một chút là giận. Nghĩ cũng phải. Anh quen được tầng bốc, chiều chuộng rồi, nên lúc nào cũng muốn người khác phải tuân theo mình, dầu người đó là người yêu của anh.

Mỹ Xuyên vốn ngang ngạnh, cứng đầu. Cô tự nuôi thân và nuôi em từ năm mười tám tuổi. Cô có tham vọng làm giàu, nhưng không phải bằng cách bám gia sản của chồng. Hơn nữa, Xuyên không răm rắp tuân lời chồng như những phụ nữ bị lệ thuộc khác. Cô cần phải làm cho Tùng hiểu điều đó.

Tiếng bước chân đập trên lá khiến Xuyên ngược lên và bắt gặp đốm lửa đỏ đang rực sáng trên môi Quyền.

Anh thông thả bước đến gần và tự nhiên ngồi xuống kế Xuyên:

- Sao? Chàng về rồi à?

Mỹ Xuyên làm thinh, Quyền bưng ly cà phê lên và nhận xét:

- Còn nguyên. Chưa uống miếng nào mà đã biến. Chắc có vấn đề.

Mỹ Xuyên rên rỉ:

- Tôi đang muốn một mình, anh làm ơn đi chỗ khác đi.

Quyền vẫn tiếp tục lải nhải:

- Một mình sẽ chết chìm trong buồn bực. Tôi sẵn sàng chia sẻ với Xuyên.

Mỹ Xuyên chớp mi:

- Tôi quen chịu đựng rồi.

Quyền dụ giọng:

- Lúc trước chưa có tôi, Xuyên phải chịu đựng một mình. Giờ có bạn hiền rồi, phải khác chứ.

Mỹ Xuyên chống tay dưới cằm, ngằn ngừ mãi, cô mới hỏi:

- Tùng muốn cưới gấp, nhưng tôi lại không muốn.

- Tại sao vậy?

Xuyên thở dài:

- Không biết nữa. Có thể vì tôi vội quá chăng? Tùng bảo đã chán ngấy cuộc sống độc thân, bây giờ đã đến lúc anh cần ở yên một chỗ và làm ăn tử tế hơn. Tôi biết Tùng nói nghiêm túc, nhưng lòng tôi vẫn đầy bất an.

Quyền nhìn Xuyên:

- Tôi nghĩ bất cứ cô gái nào đứng trước chuyện hệ trọng cả đời mình cũng đều đắn đo, lo lắng như Xuyên. Đừng bao giờ bỏ lỡ cơ hội, nếu đã yêu.

Mỹ Xuyên bỗng hỏi:

- Chắc anh có nhiều kinh nghiệm trong tình trường?

Quyền lấp lửng:

- Đàn ông mà. Không phong lưu cũng dở. Nhưng đa tình quá càng dở hơn.

Xuyên lại hỏi:

- Thế những người yêu của anh đâu rồi?

Quyền búng tàn thuốc ra xa:

- Tôi cũng đang tự hỏi mình đây.

Mỹ Xuyên bĩu môi:

- Không thành thật với bạn bè chút nào.

Đốt điếu thuốc khác, Quyền kể:

- Hồi hai mươi tuổi, tôi đã yêu lần đầu. Thuở ấy, cái gì cũng đẹp, cũng lãng mạn hết. Yêu nhau được hai năm, cô ấy theo gia đình định cư ở Pháp. Thế là xong. Tôi vội vã đau khổ và quyết chí sau này sang Pháp để gặp cô ấy cho bằng được.

Cười héo hắt, Quyền hỏi:

- Mơ ước xa vời quá, phải không?

Xuyên nói:

- Khi yêu, ai cũng có quyền mơ mộng hết. Biết đâu, anh sẽ nổi tiếng, sẽ triển lãm tranh tận Paris và sẽ gặp lại mối tình đầu của mình.

Thấy Quyền im lặng rít thuốc, Xuyên hạ giọng:

- Thế còn những lần yêu sau này?

Quyền trả lời:

- Chỉ thoáng qua như gió, như mây mà bọn đàn ông khi nói với nhau thường gọi là tình hờ, kiểu "yêu cho thấy đêm không dài" ấy mà.

Mỹ Xuyên trầm trồ:

- Thì ra anh là túp người chung thủy. Hạnh phúc thay cho ai là người yêu đầu của anh.

Quyền nhếch môi:

- Xuyên nghĩ sao mà khen tôi chung thủy?

- Chẳng phải anh vẫn chưa quên tình đầu là gì? Mặc dù anh đã quen nhiều người khác, nhưng anh chẳng dừng lại ở ai. Không phải anh nhớ cô nàng à?

Quyền rít thuốc:

- Thế mối tình đầu của Xuyên thế nào?

Mỹ Xuyên nói:

- Tôi đâu có thời gian để yêu sớm như anh. Mười tám tuổi đã có nhiều gã đeo đuổi tôi lắm. Lúc đó, tôi ngạo nghễ nghĩ rằng tại mình đẹp. Ai ngờ khi gia đình tôi bị phá sản, ba mẹ bị tai nạn lần lượt qua đời, thì những gã ấy cũng biến mất. Sau đó tôi mới nghiệm ra rằng họ đeo đuổi tôi vì tôi giàu. Từ đấy trở đi, tôi chỉ chú ý mũi vào công việc để kiếm tiền nuôi Mỹ Tú, tôi không còn để ý đàn ông, hay nói khác đi, tôi luôn dè dặt với họ.

Quyền kêu lên:

- Đừng nói với tôi Tùng là người yêu đầu tiên của cô nhé.
- Sao lại không khi sự thật là như vậy mà.

Quyền vò đầu:

- Trời ơi! Sao lại thế nhỉ? Tôi gặp Xuyên trước hán kia mà.

Mỹ Xuyên như không nghe lời than thở của Quyền, cô đều giọng:

- Lần đầu chạm phải ánh mắt của Tùng, tôi đã choáng. Sau đó, tôi cứ nghĩ tới anh ấy mãi, rồi tự trách mình ham trèo cao. Dầu anh Thanh đã cảnh cáo và cho tôi biết Tùng mang nhiều tính xấu, tôi vẫn không thể bảo trái tim mình thôi không nghĩ tới Tùng. Lúc tôi đau khổ vì tình yêu đơn phương của mình thì anh ấy tới.

Quyền hơi giễu cợt:

- Y như chuyện thần tiên phải không?

Xuyên cười trong bóng tối:

- Ờ. Tôi cũng từng bảo sao giống chuyện cổ tích quá. Yêu và được yêu thật là hạnh phúc.

- Vậy còn gì mà lưỡng lự? Nói thật, nếu tới sáng mai, Xuyên không quyết định chuyện này, tôi sẽ tỏ tình với... em đấy.

Mỹ Xuyên bật cười vô tư:

- Anh đúng là điên. Chuyện gì cũng đùa được hết.

Quyền chép miệng, thở dài. Điều thuốc trên môi bỗng đắng ngắt.

Quyền lảng đi:

- Ngủ chưa? Ngày mai Xuyên còn đi làm sớm mà.

Mỹ Xuyên vươn vai:

- Cám ơn anh. Nói chuyện với anh, đúng là hết căng thẳng. Đúng là bạn vàng.

Quyền đứng dậy trước và đưa tay ra, Xuyên lưỡng lự rồi cũng nắm lấy tay anh kéo lên. Nhưng lần này cô biết điều chỉnh... nên không lọt thỏm vào vòng ôm của Quyền như lần trước nữa.

Tới cửa phòng Xuyên, Quyền trầm giọng:

- Chúc ngủ ngon và sáng suốt để quyết định cuộc đời mình.

ĐỀ GIÓ CUỐN ĐI

Chương 9

Quyền đặt lon bia uống dở xuống bàn khi nghe tiếng gõ cửa. Giờ này, chắc không phải là Xuyên rồi.

Chẳng còn đầu óc để nghĩ xem ai dám quấy rối mình, Quyền khệnh khạng đi ra mở cửa.

Một người đàn ông với gương mặt xương xẩu gật đầu chào anh:

- Xin lỗi, tôi muốn gặp họa sĩ Vĩnh Quyền.

Quyền lướt mắt nhìn ông ta:

- Tôi đây. Có chuyện gì không?

Người đàn ông điềm đạm:

- Tôi là Bằng. Tôi xin phép được xem tranh của ông.

Quyền đẩy rộng cửa:

- Mời vào.

Rồi bỏ mặc ông Bằng đi khắp căn phòng để xem tranh. Quyền tiếp tục uống bia. Hôm nay anh không muốn làm việc, mà muốn say để quên đời, quên người.

Mỹ Xuyên đã đồng ý đám cưới với Tùng. Vậy là Quyền chẳng còn chút hy vọng nào. Anh buồn. Đúng hơn phải nói là anh thất tình mới chính xác.

Quyền tu hết lon bia và nhếch môi. Rồi anh sẽ quên Xuyên như đã từng quên. Nghệ sĩ nào lại không đa tình, không mau yêu và chóng quên. Nhờ vậy, họ mới có cảm hứng bất tận từ những nguồn yêu bất tận để sáng tác chớ.

Ông Bằng ngồi xuống đối diện Quyền:

- Tranh tốt lắm. Tôi muốn mở triển lãm cho cậu.

Quyền hơi bất ngờ, anh vuột mặt:

- Sao ông biết một thằng vô danh như tôi?

Ông bằng cười nhẹ:

- Vĩnh Quyền, cái tên có cầu chứng hẳn hoi, không vô danh đâu.

Tranh của cậu trên thị trường thì ít, nhưng lại là của hiếm. Bức "Ngọc trai đen" được hãng Christiés ở Singapore mua với giá rất cao.

Quyền ngắt lời ông:

- Tôi đâu có bán bức đó.

- Nhưng người được cậu tặng đã bán bức đó. Nghe đồn giá cả ngàn đô đấy.

Quyền thần nhiên:

- Thì ra thế. Tôi mừng vì đã tặng bạn một số tiền vốn khá lớn. Giờ ông vào thẳng vấn đề đi. Tôi muốn biết yêu cầu của ông.

Ông Bằng xoa hai tay vào nhau:

- Cũng chẳng có gì. Gallery của tôi tuy không nổi tiếng, nhưng cũng không tệ lại nằm tại trung tâm Sài Gòn.

- Tiền thuê Gallery tính như thế nào?

- Tôi không tính tiền. Nhưng tôi sẽ có một yêu cầu nhỏ.

Quyền từ tốn:

- Ông nói đi.

- Hãy bán tranh cho tôi với giá có thể hai bên cùng chấp nhận được.

Quyền khoát tay:

- Vài ba bức do tôi chọn.

Bằng gật đầu:

- Được. Toàn bộ tranh cậu để ở đây à?

- Không. Tôi gửi bạn bè vì họ có gallery, còn tôi thì không.

- Tại cậu không muốn đó chứ.

Quyền khó chịu:

- Ông biết gì về tôi mà ông nói vậy?

Bằng ung dung:

- Muốn làm ăn với ai, đương nhiên tôi phải thấu đáo về họ. Gia tộc cậu thuộc hàng có tiếng tăm trong giới thượng lưu...

Quyền ngắt lời ông ta:

- Nếu ông tìm đến tôi vì cái tiếng tăm của dòng họ tôi thì xin lỗi, tôi không cần sự hợp tác của ông.

Ông Bằng xua tay:

- Tôi chỉ nói như người ta thường nói thôi. Sao cậu nóng thế?

Quyền làm lì không trả lời, ông Bằng lại tiếp tục rảo bước giữa những bức tranh của Quyền. Toàn bộ tranh, anh xếp đứng với nhau quay mặt vào tường, nhưng lúc này ông Bằng đã xoay chúng ra cả. Đó là những bức tranh tĩnh vật vẽ bàn gỗ sau bữa ăn. Trên bàn có những cốc rượu chỗng chơ, cốc đã cạn, cốc còn lưng chừng cạnh một quả cam ăn dở, một chiếc gạt tàn bằng sứ men xanh và một bao thuốc lá.

Quyền chợt nhớ tới khoảng thời gian anh vẽ loạt tranh này. Khoảng thời gian bế tắc về tình cảm, thời gian mà anh bỏ nhà đi. Bạn bè nói anh ngốc, nhưng chẳng mấy ai hiểu sự chọn lựa của mình. Điều đó với Quyền giá trị biết bao nhiêu.

Quay sang nhìn Quyền, ông Bằng nghiêm giọng:

- Tôi sẽ lấy làm vinh dự nếu được tổ chức triển lãm và làm đại diện

cho cậu.

Đưa ông Bằng ra tới đường xong, Quyền trở vào phòng. Anh hăm hở xem lại những tranh của mình. Trọng Bằng là tay sưu tập tranh nổi tiếng. Ông ta đã ghé mắt xanh vào Quyên Cuộc đời anh, sự nghiệp anh sắp thay đổi rồi.

Xuyên bước vào, cô nhìn những lon bia rỗng nằm lăn lóc khắp sàn nhà và kêu lên:

-Trời ơi! Anh tính chết chìm trong rượu bia à?

Quyên nói:

- Tôi có uống hơi nhiều, nhưng không chết chìm được đâu. Trọng Bằng, tay sưu tập tranh vừa ghé đây. Ông ta nhận làm người đại diện cho tôi.

Mỹ Xuyên cười tươi:

- Thế thì hay quá. Tùng bảo Trọng Bằng mà để ý tới họa sĩ nào là tranh của họ có giá ngay.

Quyên xụ mặt khi nghe Xuyên nhắc đến Tùng. Anh xẵng giọng:

- Tôi tưởng trưa nay Xuyên dùng bữa với Tùng chứ.

Xuyên có vẻ không quan tâm:

- Ồi dào! Mỹ Tú đã giúp tôi làm việc đó. Không khí tiệc tùng lễ hội hợp với nó hơn.

Quyên định nói gì đó, nhưng anh đã kịp mím môi lại. Xuyên lại tiếp tục lên tiếng:

- Vào được thế giới hội họa cũng khó lắm, nhất là khi anh không phải một nhà kinh doanh để có thể đem bán tranh của mình.

Quyên mơ màng:

- Hôm nay là ngày buồn nhất cũng là ngày vui nhất của tôi. Suy cho cùng, Chúa lúc nào cũng công bằng, Người lấy niềm hạnh phúc này và mang đến cho tôi niềm hân hoan nọ.

Mỹ Xuyên ngạc nhiên:

- Anh đang cầu kinh à?

Quyên lắc đầu:

- Không. À! Trở lại chuyện của Xuyên đi. Sao lại Mỹ Tú đi với Tùng nhỉ? Chẳng hay họ cũng không lợi cho Xuyên.

Mỹ Xuyên nói:

- Tôi muốn hai anh em thân với nhau hơn. Dầu gì họ cũng là người thân duy nhất của tôi.

Kéo bật nắp lon bia, Quyền mím môi:

- Chúc mừng những người thân của Xuyên.

Đẩy tay Quyền ra, Xuyên nói:

- Tôi không uống đâu. Tối nay tôi phải làm ca đêm đấy.

Quyền nói:

- Trời đất! Cha Thanh này tàn nhẫn thật.

Xuyên nói:

- Tại tôi đề nghị chứ không phải tại Thanh.

Quyền thở dài:

- Thì ra Xuyên muốn nhanh chóng rời khỏi đây. Buồn thật.

Mỹ Xuyên dặn dò:

- Chừng nào khai mạc triển lãm nhớ mời tôi đó.

Quyền hấp háy mắt:

- Chỉ sợ không khí lễ hội không hợp với Xuyên thôi.

Mỹ Xuyên liếc xéo Quyền:

- Lại mĩa mai. Này! Tôi chỉ còn ở đây đúng hai ngày nữa thôi đấy.

Quyền lắc nhẹ lon bia:

- Tôi biết. Khổ nỗi tôi không đủ sức giữ Xuyên lại.

Giọng Mỹ Xuyên bỗng chùng xuống:

- Tôi sẽ nhớ anh nhiều.

- Cảm ơn.

Mỹ Xuyên đi ra, tới cửa, cô ngừng lại:

- Uống ít thôi. Tôi ghét đàn ông say lắm.

Quyền nói:

- Tôi cũng đâu có ư. Nhưng phải chịu...

Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Chẳng biết cô nào sau này sẽ khổ vì cái lưới không xương của anh.

Quyền ngồi lại một mình, anh tì tì uống. Đến khi có tiếng gõ cửa anh mới đứng lên

Hòa, người phục vụ quán Đồi Hoa Vàng lễ phép:

- Ông gọi điện cho cậu.

Quyền gất gồng:

- Tôi đã dặn đừng nói tôi ở Đà Lạt mà.

Hòa nhăn nhúc:

- Tôi không hề nói, nhưng ông cụ vẫn biết.

Quyền bực dọc:

- Nghĩa là lúc nào tôi cũng bị theo dõi chứ gì? Hừm! Anh về thưa lại với ông cụ rằng, tôi biến mất rồi.

Hòa xuống nước:

- Tội nghiệp tôi mà cậu Quyền.

- Tôi có làm gì anh đâu mà tội. Làm ơn cho tôi yên.

Hòa thiểu não:

- Ông cụ bảo nếu không mời được cậu ra nghe điện thoại sẽ cho tôi thôi việc.

Quyền bóp méo cái lon bia:

- Anh về trước đi. Năm giờ đúng tôi sẽ gọi điện về Sài Gòn. Nhớ nói với ông cụ như thế.

Hòa mừng rỡ:

- Cám ơn cậu.

Quyền đá cái rằm vào giá vẽ, bức tranh đang vẽ dở dang suýt rơi xuống khiến anh sực tỉnh. Tất cả những bức tranh là máu thịt của anh, anh phải giữ nó như giữ con người của mình. Anh phải cho gia đình và cả thế giới biết tài năng của mình.

Với anh, hôm nay là ngày trọng đại nhất, anh phải uống thêm nữa chứ. Tiếc rằng hết bia và Quyền cũng chẳng lết đi mua nữa.

Nằm vật xuống cái giường đầy quần áo bẩn chưa giặt, Quyền mơ mơ màng màng. Những hồi ức lẫn lộn thật khó chịu.

Trong những giấc mơ, ông nội Quyền luôn xuất hiện với dáng vẻ quyền uy, dữ dội mà anh luôn khiếp sợ. Tới bây giờ, Quyền đã thoát khỏi sự kềm tỏa của ông, nhưng không hiểu sao trong chiêm bao, Quyền vẫn thấy mình là đứa bé bị Ông phạt úp mặt vào bức tường rào biệt thự bằng đá xanh ẩm mốc rêu. Ông như một bóng đen to lớn úp xuống đầu Quyền suốt thời thơ ấu. Anh đã cố học giỏi, làm việc tốt, dẹp hết những ước muốn riêng tư để làm vừa lòng ông.

Gánh nặng vì danh dự của dòng họ, vì tiếng thơm của gia tộc đè nặng vai Quyền, một đứa cháu đích tôn duy nhất.

Hồi còn bé, Quyền luôn tự hào về vai trò cháu đích tôn của mình.

Đến khi lớn lên, đối diện với thực tế, Quyền phát ngáy. Anh căm ghét những người đeo mặt nạ sống quanh mình. Anh bắt mẫn cho thân phận, cho sự nhần nhục bao năm của mẹ, nên đã bỏ tất cả để ra đi.

Có ai đó lay anh. Quyền bật dậy và đụng phải gương mặt của Xuyên:

- Dậy ăn cơm, chiều rồi.

Nhìn đồng hồ, anh nói:

- Tôi phải đi công chuyện. Xuyên chờ phần tôi đi.

Dứt lời, anh chui vào toilette rửa mặt. Quay trở ra, Xuyên đã mất dạng. Cô đang vội ăn, để tối nay còn làm thêm.

Vỗ vỗ vào trán, Quyền lắc đầu, không muốn nghĩ đến Mỹ Xuyên nữa.

Bắt đầu từ bây giờ anh tập quên là vừa.

Thả bộ xuống con dốc, anh tới trạm điện thoại công cộng ở đầu đường và gọi về nhà.

Không phải đợi lâu, anh đã nghe cái giọng đặc sệt Huế của ông Khả:

- Quyền đấy hả con? Răng chừng gần sáu giờ mi mới gọi điện cho ôn?

Quyền lạnh nhạt:

- Xin lỗi ông, con bận quá.

- Mi mần chi mà bận? Vẽ vời hỉ. Khi mô mở triển lãm đây?

- Dạ, cũng sắp.

Ông Khả cười khế:

- Rứa là giỏi rồi. Có mời ôn không?

Quyền mím môi:

- Dạ... chỉ sợ con bắt tài, mời ông làm ông mang tiếng.

- Hừ! Tổ cha mị Dám mĩa cả ôn hỉ?

- Dạ con không dám.

Ông Khả lầu bầu:

- Không dám? Bán trời mi còn dám nữa là. Chừ như vậy. Mi ưng mần họa sĩ thì mần, nhưng nhín chút thời giờ về phụ cha mị Chừ hần... lòng bùng rồi, mi không nên rong chơi nữa, trở về mà giữ cơ nghiệp tổ tiên. Ôn gần đất xa trời rồi, không gánh cho bọn mi nổi mô.

Quyền lấp lửng:

- Dạ, để con suy nghĩ lại đã.

- Mấy năm xa nhà, xa quê hương, không gia đình, mi nghĩ chưa đủ hả? Thôi lo thu xếp mà vô Sài Gòn. Trong ni ôn vẫn ngày như đêm chờ mị Mi vẫn là cậu chủ nhỏ, người thừa kế duy nhất.

Quyền buộc miệng:

- Còn mẹ con thì sao?

Giọng ông Khả khô lạnh:

- Con nó đang ở chùa, nó không về với mi đâu.

- Ý con muốn biết ông đối với mẹ con.

- Người tu hành như mạ mi không nghĩ tới chuyện đời nữa. Mi không phải lo.

Quyền cười khẩy. Anh biết ông nội lẩn tránh câu hỏi của anh, có nghĩa là ông vẫn không chấp nhận chuyện ngày xưa ông làm là sai trái.

Anh gằn giọng:

- Con chỉ vô kho không phải nghĩ tới gia đình, công việc, cơ nghiệp.

Con xin ông để cho mẹ con được yên. Con chào ông.

Gác máy, trả tiền, Quyền đốt thuốc đi lang thang.

Đêm xuống lúc nào anh không hay. Quyền đi mãi cuối cùng phải quay về. Tối gần nhà trọ, anh thấy chiếc xe du lịch đời mới của Tùng đậu bên lề. Lẽ nào đêm nay Xuyên không đi làm thêm như cô đã định.

Bước vào sân, Quyền khựng lại khi thấy Tùng đang ôm hôn Xuyên ở góc khuất của hành lang. Cái dáng to, cao của anh ta gần như che khuất mất Xuyên. Dầu không thấy cô, Quyền vẫn đau đớn cảm nhận cô đang đắm chìm trong hạnh phúc.

Đóng cửa phòng lại, Quyền lao tới giá vẽ. Bức phác thảo "Mùa xuân

chín" nhanh chóng hiện ra dưới bàn tay tài hoa của anh.

"Ngày mai trong đám xuân xanh ấy

Có kẻ theo chồng bỏ cuộc chơi"

Dưới những nhát cọ háo hức, nóng nảy của Quyền, bờ sông trắng nắng chang chang đã hiện ra, những cô gái như những cái bóng với sắc màu quần áo tươi rói đang cười đùa cùng nhau. Duy một người đứng cô đơn một mình nhìn xa vắng. Cô gái ấy đã bỏ cuộc chơi để theo chồng. Phải cô ta là Xuyên của anh không?

Quyền uể oải vứt cọ, anh ngã người xuống sàn, mắt nhắm nghiền khốn khổ. Em đúng là mùa xuân chín, là màu của thời gian vĩnh viễn, nhưng đâu đến sao em không thuộc về anh.

Giọng Mỹ Xuyên vang lên kéo Quyền về với thực tại:

- Bảo người ta chưa cơm mà không chịu ăn. Anh định làm con ma đói hay sao vậy?

Bỗng dưng Quyền thấy giận vô cớ. Anh ngồi dậy dựa tường, giọng cộc lốc:

- Tôi không đói.

Xuyên tròn mắt:

- Không đói nghĩa là sao? Trưa nay chỉ có bia, chiều lại nhịn, làm việc đến mức nằm thẳng cẳng đơ như chết rồi.

Quyền gầm gừ:

- Ai bảo em lo cho tôi vậy?

Mỹ Xuyên chớp mắt, cô khựng lại một chút rồi nói:

- Ai thêm lo cho anh. Nếu anh không ăn thì tôi ăn. Đâu có của nào đồ đi.

Quyền mĩa mai:

- Những người đang yêu đâu có biết đói.

Xuyên cay độc:

- Tôi lại tưởng những gã thất tình mới chê cơm chó.

Quyền nhìn Xuyên trừng trừng vì câu chua ngoa đó. Dường như biết mình quá lỗ, Mỹ Xuyên xối lời:

- Anh không hề thất tình, vậy qua ăn với tôi và anh Thanh đi. Đi... !

Xuyên nũng nịu kéo dài tiếng "đi" làm lòng Quyền xốn xang. Nỗi khao khát trong lòng anh càng dâng cao khi cô chìa tay ra.

Thay vì để Xuyên kéo mình đứng lên, Quyền lại kéo mạnh, cô té vào lòng anh. Nhanh thật nhanh, Quyền giữ chặt gương mặt Xuyên rồi háo hức tìm môi cô.

Mỹ Xuyên cố đẩy anh ra bằng tất cả sức mạnh của mình. Nhưng

Quyền vẫn lì lợm bám lấy Xuyên và hôn cô cho bằng được.

Khi anh buông môi Xuyên ra, cô lùi ra và dang tay tát mạnh vào mặt

anh.

Đứng dậy với đôi chân run rẩy, Xuyên lắp bắp:

- Anh là một gã bạn tồi. Tôi ghét anh. Đừng bao giờ để tôi thấy anh nữa.

Xuyên đã bước ra khỏi phòng và đóng cửa lại, nhưng Quyền vẫn ngồi chết lặng dưới sàn nhà.

Một phút yếu lòng anh đã xúc phạm đến cô gái mình yêu say đắm.

Anh đúng là một thằng tồi. Ôm mặt, Quyền tự nguyện rửa mình, nhưng anh không thể thôi yêu.

Quyền băng khuâng cầm sợi tóc dài của Xuyên vương lại trên tóc anh. Anh yêu cô nhưng hành động vừa rồi của anh không thể chấp nhận được. Dầu sao Quyền cũng phải xin lỗi Mỹ Xuyên thôi.

Vừa ngồi bật dậy, Quyền đã thấy cánh cửa bật mở. Thanh hàm hàm bước vào:

- Con bé làm thêm giờ, về tới đây đã mệt lắm rồi, cậu còn trêu cái gì để nó khóc ròng vậy?

Quyền sững sốt:

- Ủa! Xuyên làm thêm giờ à? Vậy thì lúc nãy Tùng...

Đập tay vào tường, Quyền cắn phẫn:

- Thằng ấy khôn nạn thật.

Thanh nhú mày:

- Chuyện gì?

Quyền không trả lời, anh hỏi lại:

- Mỹ Tú đâu?

- Con nhỏ ngủ rồi. Hừ! Con bé ấy thật hư đốn. Rồi Mỹ Xuyên sẽ phải khôn khổ với nó đấy.

Thanh chép miệng:

- Ngoài tiền của ra, thằng đàn ông ấy chẳng ra gì, chẳng hiểu sao con nhỏ Xuyên lại yêu.

Quyền mỉm cười:

- Tôi phải gặp Xuyên mới được.

Bỏ mặc Thanh đứng kể những giá tranh đang vẽ dở, Quyền bước ào ào về phía phòng Xuyên.

Quyền gõ cửa, gọi tên cô nhiều lần, nhưng không nghe trả lời. Anh thất vọng quay về, lòng chùng như một dây đàn cũ không còn âm vang.

ĐỀ GIÓ CUỐN ĐI

Chương 10

Nhìn Thanh lồm lũi bước ra cửa, Ngọc Trâm buột miệng:

- Tội nghiệp... thằng chả thật. Vậy mà trước đây mày hứa hẹn sẽ cùng mở công ty với người ta.

Mỹ Xuyên chớp mắt:

- Đó luôn là ước mơ của tao. Nhưng bây giờ thì...

Ngọc Trâm ngân nga:

- "Điều bông hời điều bông, sao em nữ vội lấy chồng". Lấy chồng là việc trọng đại nhất của phụ nữ. Hơn nữa, mày lại lấy chồng giàu, bởi vậy nếu có cơ hội, cũng nên vội lấy chồng cho sướng. Hời thật nha, tâm trạng mày bây giờ ra sao? Có nuôi tiếc, nhớ nhung gì ai không? Mỹ Xuyên cười, hồn thoáng qua bóng dáng Quyền.

Kể từ hôm đó, Xuyên không gặp anh nữa. Cô về Sài Gòn với Tùng và Mỹ Tú mà chả thèm chào Quyền. Cứ nghĩ tới lúc đụng mặt anh ta, người Xuyên đã bùng bùng nổi giận. Nghĩ là thế, nhưng chẳng hiểu sao lòng cô vẫn có chút gì vẩn vơ. Nếu đừng gặp Tùng, chắc tình cảm cô dành cho anh đã khác. Dầu sao tất cả đầu cũng đã vào đó, cô không được vẩn vơ nữa.

Ngọc Trâm thách thức:

- Sao? Không dám... tự thú trước khi lên xe hoa à?

Xuyên ngập ngừng:

- Nếu nhớ tao cũng chỉ nhớ một người vừa mới vừa thân...

Trâm tài lanh:

- Tên họa sĩ nghèo từng đi chung chuyến tàu hỏa từ Hà Nội về Sài Gòn chứ gì?

- Ờ! Chính hần ta.

- Chà! Cũng lãng mạn gớm. Mày và hần có duyên gặp mặt, nhưng không có nợ, nên sớm quên cho nhẹ lòng.

Mỹ Xuyên phì cười:

- Mày nói giống bà già quá.

Trâm gân cổ lên cãi:

- Chớ hồng đúng sao? Lấy chồng mà vẫn nhớ, dù chỉ loáng thoáng người khác là có tội đấy. Đó là chuyện nhớ nhung, riêng phần nuôi tiếc, mày nuôi gì? Tiếc gì?

Xuyên buông thông:

- Tất cả. Hy sinh nghề nghiệp vì Tùng là đúng hay sai, cho tới bây giờ tao vẫn không tự trả lời được. Phải chi ba mẹ tao còn sống nhỉ?

Ngọc Trâm chột hỏi:

- Thế Mỹ Tú không có ý kiến gì hay sao?

- Không.

Trâm đưa ra nhận xét:

- Mỹ Tú thay đổi nhiều quá. Nó viện cớ căn phòng trọ của mày hơi thiếu tiện nghi để ra ở riêng một mình, tao thấy hơi quá đáng.

Xuyên có vẻ buồn:

- Nó đủ lông đủ cánh rồi, tao đâu giữ nó lại được.

Ngọc Trâm bỗng hỏi:

- Nó thích Tùng lắm phải không?

Xuyên hơi sững người vì câu hỏi hơi... quái của Trâm. Nhưng cô vẫn thần nhiên:

- Ờ! Mày thấy sao mà hỏi thế?

Ngọc Trâm nói:

- Dù mới gặp Tùng và Tú có vài lần nhưng tao thấy nó nhõng nhẽo với anh ta quá.

Mỹ Xuyên bênh em gái:

- Tại nó thiếu thốn tình cảm gia đình.

Trâm lắc đầu:

- Không đúng. Chậc! Sao tao hay suy diễn quá. Mà thôi, không nói nữa.

Mỹ Xuyên gắt:

- Ý mày muốn nói gì? Thật tình tao không hiểu.

Ngọc Trâm có vẻ đắn đo mãi một lúc mới nhỏ nhẹ:

- Mày thật vô tâm khi cứ đùn đẩy chồng sắp cưới cho em gái. Lừa gạt rơm rã. Hơn nữa, tao nghe đồn ông Tùng vốn đa tình, ông nổi tiếng với cái tên Tùng Ha-lây.

Mỹ Xuyên nghiêm mặt:

- Tao hoàn toàn tin ở Tùng. Mỹ Tú là em tao, nó tuy ham vui, nhưng cũng biết suy nghĩ.

Ngọc Trâm nhún vai:

- Tao chỉ nói thật những điều tao cảm thấy. Mày có thể xem như chưa nghe gì cả. Nếu không thương mày, tao đã im lặng.

Mỹ Xuyên xẵng giọng:

- Cảm ơn mày.

Hai người không nói với nhau lời nào nữa. Ngọc Trâm vẽ tiếp bảng quảng cáo đang dang dở. Mỹ Xuyên bôn chồn trên ghế.

Một lát sau, Xuyên đứng dậy:

- Tao phải về...

Trâm bảo:

- Ờ. Rảnh rồi ghé tao chơi.

Mỹ Xuyên bước ra đường, nằng chối chang trên những tàng cây làm cô chói mắt. Ngoắc chiếc xích lô, Xuyên lên ngồi nhìn những hàng quán chạy lùi ra sau. Thì ra không phải mình Xuyên cảm thấy giữa Tùng và Mỹ Tú có gì không bình thường, cả Ngọc Trâm cũng thế. Con bé vốn nhạy cảm và tinh tế. Nhận xét của Trâm khó sai lắm. Tim nhói nhói đau. Xuyên bảo người chạy xích lô vòng xe lại để tới nhà trọ của Mỹ Tú.

Gần tới nơi, Xuyên thấy chiếc du lịch sang trọng của Tùng đậu bên lề. Vậy mà lúc này anh ta bảo cả ngày họp, nên không đưa đón Xuyên tới chỗ Ngọc Trâm được.

Xuyên tức muốn vỡ ngực. Nỗi đau bị lừa dối khiến cô mù mẫn. Định gõ cửa nhà Tú xem hai người làm gì bên trong, khổ sao cô không giờ chân lên nổi.

Người cứ run lên như nóng lạnh, Mỹ Xuyên để mặc người đạp xích lô chở đi đâu thì đi.

Cuối cùng thì về đến nhà, cô bất ngờ khi thấy chiếc du lịch của Tùng đậu phía sau con hẻm dẫn vào nhà trọ.

Mím môi bước xuống xe, vét hết tiền trong túi đưa cho bác tài, Xuyên thất thểu đi vào hẻm. Đến nhà, Xuyên chớp mắt khi thấy Tùng ngồi trên lan can chờ cô với điều thuốc trên tay.

Anh mỉm cười đứng dậy:

- Để anh mở cửa.

Xuyên đưa chìa khóa cho Tùng, anh hóm hỉnh:

- Chúng ta giống vợ chồng thật.

- Giống ở điểm nào?

- Điểm các bà vợ luôn giữ chìa khóa nhưng người mở cửa lại là các ông chồng.

Mỹ Xuyên cười và nghe giọng mình khô khốc. Hai người bước vào nhà, Tùng khép cửa lại và cúi xuống hôn cô Xuyên nhắm mắt lại để hồn chuồn theo cảm xúc, rồi từ từ đáp lại nụ hôn của Tùng.

Anh bế cô lên chiếc giường con kê ở góc phòng. Xuyên vùi mặt vào ngực anh. Tùng vừa vuốt ve vừa hôn cô Xuyên run người, tưởng như muốn ngất, nhưng vẫn cố gạt tay anh ra.

Tim đập thành thạch, Xuyên đứng dậy. Tùng nằm dài trên giường, giọng hụt hẫng:

- Anh biết em thích mà.

Mỹ Xuyên nói:

- Nhưng chúng ta chưa dám cưới.

Tùng chép miệng:

- Em đúng như lời Mỹ Tú nói.

Nghe nhắc đến em gái, Xuyên hơi khựng lại. Cô gắng:

- Tú nói như thế nào?

Tùng gác tay sau ót:

- Con bé bảo em thuộc "trào lưu cổ điển", chuyện gì cũng khép kín, do dự, tính toán, rụt rè. Ngay cả khi yêu...

Xuyên khó chịu:

- Nó biết cả cách em yêu anh?

- Tú thì không, nhưng anh thì biết. Hai chị em đúng là một trời một vực trong tình yêu.

Mỹ Xuyên trở mắt nhìn Tùng, khiến anh phải giả lả:

- Đó chỉ là nhận xét vui. Làm gì mà nhìn anh ghê thế?

Xuyên nghiêm mặt:

- Em không thích nghe kiểu nhận xét đó. Mỹ Tú là người thân duy nhất của em.

Tùng phì cười:

- Thế còn anh là gì? Tự nhiên quạu với anh vậy?

Mỹ Xuyên ngồi xuống ghế. Cô vừa chải mái tóc óng mượt của mình vừa hỏi:

- Anh không đi họp à?

- Có chứ. Nhưng giữa chừng chán quá, anh bỏ về...

- Và tới đây chờ em?

Tùng khoát tay:

- Không. Anh ghé Mỹ Tú trước vì nghĩ rằng em ở đó. Ai dè nhà con bé cũng đóng cửa.

Xuyên vắn vẹo:

- Hôm qua em đã nói với anh là hôm nay em ghé chỗ của Ngọc Trâm mà.

Không chút bối rối ngập ngừng, Tùng nói:

- Vậy mà anh cứ nhớ là em tới chỗ Mỹ Tú chứ. Đúng là dạo này đầu óc anh có vấn đề. Cần cưới vợ gấp để cô ta ghi nhớ mọi chuyện hộ anh là đúng rồi.

Mỹ Xuyên thở hắt ra nhẹ nhõm dù vẫn thấy những lời của Tùng mơ hồ thế nào ấy.

Tùng đề nghị:

- Mình đi ăn.

Xuyên gật đầu. Nãy giờ Tùng đã bực vì những lời chất vấn của cô

Dù Xuyên không thích nhưng cũng không nên làm cho anh bực hơn nữa.

Hai người vào một nhà hàng nhỏ cạnh bờ sông. Không khí, khung

cảnh nơi đây gợi cho Xuyên nhớ tới vùng quê Sóc Trăng của mình. Khi cô nói cảm nghĩ này cho Tùng nghe. Anh lại cười:

- Hoài cổ hương. Em đúng là tuýp "trào lưu cổ điển". Phải trẻ trung cho hợp với tuổi tác chứ.

Mỹ Xuyên im lặng. Rõ ràng Tùng chê chớ chẳng thích gì "trào lưu cổ điển" của cô Càng gần gũi, cô càng nhận ra Tùng và cô có quá nhiều điểm bất đồng.

Anh phóng túng, dễ dãi trong quan hệ bạn bè và quan hệ trai gái.

Bây giờ đã có Xuyên, nhưng thói quen này vẫn tồn tại. Liệu sau này Xuyên có cảm cương được hay không hay Tùng vẫn là con ngựa bất kham luôn rong ruổi để tìm kiếm những đồng cỏ non xanh biếc?

Nhìn những thức ăn đắt tiền được dọn ra đầy bàn, Mỹ Xuyên chột no ngang. Cô ăn từng chút một trong khi Tùng rất ngon miệng.

Anh ngưng đùa:

- Tới bây giờ em còn làm khách với anh sao?

Mỹ Xuyên ngưng ngập :

- Đâu có.

Tùng định nói tiếp gì đó, nhưng ánh mắt anh chột ngừng ở cửa ra vào. Xuyên tò mò nhìn theo và nhận ra một giọng trong hai người đàn ông vừa xuất hiện chính là tay sưu tập tranh Trọng Bằng.

Tùng nghiêng người về phía Xuyên:

- Đợi anh một chút nhé.

Rồi không cần biết ý kiến của cô, Tùng kéo ghế đứng dậy. Anh bước tới chào hỏi hai người đi chung với Bằng một cách nể nang khiến Xuyên phải ngạc nhiên lẫn khó chịu.

Ba người đàn ông trò chuyện với nhau độ dăm ba phút thì ông Bằng đưa người đàn ông cao tuổi, tóc bạc trắng lên trên tầng trên của nhà hàng, Tùng trở lại bàn với Xuyên.

Anh hỏi:

- Em biết hai người đó chứ?

Mỹ Xuyên trả lời:

- Em từng gặp ông Bằng trong đêm khai trương khách sạn Thanh Tùng. Còn ông cụ kia, anh không giới thiệu làm sao em biết.

Tùng ngạc nhiên:

- Em không biết thật hay đùa?

- Em đùa anh làm gì? Mà ông ta là ai vậy, sao anh có vẻ nể nang vậy?

- Ông Vĩnh Khả, ba chồng của bà Ái Xuân, giám đốc trước kia của em.

Xuyên hơi mai mỉa:

- Thì ra là thế. Anh đang làm ăn với công ty của ông ta, sao không dẫn em tới chào hỏi nhỉ?

Tùng có vẻ bối rối:

- Anh cứ tưởng em đã biết ông Khả, nhớ tới chuyện em vớt xấp tài liệu làm bí mật bà Ái Xuân, anh thấy chưa tiện lắm nếu giới thiệu em với ông ấy.

Mỹ Xuyên nhếch môi:

- Một nhân viên quen như em làm sao biết tới ba chồng của bà giám đốc. Nói thật, ngay cả chồng của bà ta, em còn chưa gặp bao giờ nữa kìa.

Tùng nói:

- Ông Vĩnh Yên, chồng bà Ái Xuân đâu có làm kinh doanh.

Xuyên tò mò:

- Vậy ông ta làm gì?

- Ông ta là một nhà nghiên cứu, nhưng không có tiếng tăm. Bởi vậy, sự nghiệp gia đình chồng gần như đổ dồn trên vai bà Ái Xuân. Bà ta tha hồ thao tác, lộng quyền.

Mỹ Xuyên nhú nhú mày:

- Hình như anh nói gia đình này còn có một ông cháu đích tôn mà.

- Anh ta là con trai bà Ái Xuân chứ ai. Nhưng anh ta đang ở Pháp, nên có biết gì đâu.

Không đợi Xuyên hỏi tới, Tùng kể tiếp:

- Ông Vĩnh Khả xuất thân là dòng dõi hoàng tộc, đồng vai vế với vua Bảo Đại nên trước kia trong giới làm ăn kinh doanh hay gọi ông ta một cách kính nể là Hoàng thân Vĩnh Khả. Ông Khả rất giỏi làm ăn, chỉ tiếc là ông Vĩnh Yên chẳng mặn mà gì với việc kinh doanh. Gần suốt cuộc đời, ông tìm tòi về cổ đồ Huế, ở cái ngành mà người ta gọi là... là... Huế học gì đó, anh không rành lắm.

Mỹ Xuyên chép miệng:

- Nghĩa là ông Yên chẳng quan tâm tới cái cơ nghiệp đồ sộ mà ông ta sẽ thừa kế?

- Đúng vậy.

- Người như thế cũng hiếm.

Tùng có vẻ khinh thường:

- Hiếm gì! Ông ta bắt tài nên chui rúc vào cái gọi là nghiên cứu để ra vẻ ầy mà. mấy chục năm nay, ông Yên đã công bố được đề tài gì đâu.

Xuyên hỏi:

- Sao anh biết?

- Thì Thảo Ly nói. Cô ta lạ gì ông anh rể của mình. Thảo Ly bảo ông

Yên mắc chứng hoang tưởng, lúc nào ông cũng cho rằng mình có tài nhưng bị trù dập.

Mỹ Xuyên nói:

- Sống với bà vợ dữ như bà Xuân, không bị hoang tưởng chắc ông ta... tiêu lâu rồi.

Tùng cười:

- Đúng là miệng lưỡi đàn bà. Lúc nào cũng chua cay.

Xuyên cong môi lên:

- Bộ em nói sai hay sao? Ái Xuân là người nhiều tham vọng, làm ăn chung với bà ta, anh phải thận trọng đấy.

Tùng nheo mắt:

- Khỏi lo, vì anh không phải nai tơ như em để bà ta có thể bắt nạt.

Mỹ Xuyên mơ màng:

- Khi rời khỏi Hà Nội bằng chuyến tàu tốc hành ban đêm, em đã hứa sau này sẽ cho bà Xuân biết tay.

Tùng tủm tỉm:

- Là vợ anh em đã cho bà ta biết mặt rồi đấy.

Mỹ Xuyên không cười vì câu nói đầy tự mãn của Tùng. Cô cố ăn hết phần thức ăn trong chén và cố không nghĩ tới Thanh.

Sáng nay, anh đến chỗ Ngọc Trâm tìm Xuyên. Thanh năn nỉ cô tới Biên Hòa với anh. Ở đó, có một vài biệt thự kiểu Pháp đang cần tu sửa. Nhưng Xuyên đã chối từ thẳng thừng. Cô biết Thanh buồn mình, song biết sao hơn khi cô đã chấp nhận làm vợ Tùng. Quyền vờ đời Xuyên đã sang trang mới, cô sẽ ghi gì vào những dòng kẻ ô đầu tiên nhỉ?

Bỗng dưng Xuyên thấy buồn kỳ lạ. Cô thẫn thờ nhìn Tùng khi anh vô tư bưng ly bia lên uống.

Người đàn ông của cô là đây. Cô đã yêu và đã chọn lựa. Cầu mong sao cô không chọn lầm người.

ĐỀ GIÓ CUỐN ĐI

Chương 11

Mỹ Tú tô lại son môi, ngắm mình trong gương lần nữa rồi hài lòng đứng dậy. Trông cô thật tuyệt với cái áo dạ hội màu tím than lấp lánh kim tuyến. Đây là chiếc áo cô mặc trình diễn thời trang lần đầu. Nó đẹp và cả Tú cũng đẹp tới mức khi cô bước ra sân khấu, mọi người

đã vỗ tay đến nỗi Tú không nghe được tiếng nhạc đệm để đi cho đúng nhịp.

Sau đêm đó, Mỹ Tú đã thật sự nổi tiếng trên sàn diễn thời trang. Nhiều tờ báo đã chụp hình Tú để lên bìa nhất. Người ta viết bài giới thiệu Mỹ Tú, họ kể về cuộc sống tự lập của cô và dĩ nhiên tất cả đều ngợi khen không ngớt. Tú lảng lảng men chiến thắng nhưng nhớ tới gương mặt trầm ngâm của Mỹ Xuyên, tự nhiên cô lại bực.

Hừ ! Bà ta luôn ganh tỵ với sự thành công quá sớm của Tú. Xuyên không một lời động viên cô, trái lại, bà ra lại buông một câu như sấm truyền :

“Càng cao danh vọng càng dày gian nan”.

Hừ ! Chẳng biết ai gian nan hơn ai. Mình mới vào đời đã làm nên trong khi đó bà ta ra trường mấy năm, nhưng vẫn lặn lội lao đao. Nếu không gặp được Tùng, giờ này chắc hẳn bà ta vẫn còn theo lão Thanh cạo vôi tường, sơn cửa sổ chớ đâu thông dong sống bằng tiền của Tùng như bây giờ.

Nghĩ tới Tùng, Mỹ Tú cố nén tiếng thở dài. Giá như cô gặp anh sớm hơn chắc mọi việc đã khác đi rồi. Nhưng trong đời này, chuyện gì lại không thể xảy ra. Hiện giờ Tùng là của Mỹ Xuyên, nếu bà ấy không biết giữ, viết đâu chừng mai một Tùng sẽ là của người khác, một người biết giá trị thật sự của anh.

Mỹ Tú nôn nóng nhìn đồng hồ đeo tay. Hôm nay có người mời cô đi nhảy, Tú đã nhận lời vì rất sợ ở nhà một mình. Đêm thì dài vô tận và nỗi cô đơn cũng dần vật khờ cùng. Tú không thể ngồi chờ đêm qua mà âm thầm nghĩ tới một người không nên nhớ.

Giờ này, chắc anh đang bên Mỹ Xuyên, Mỹ Tú cố quên đi những giây phút bên anh, nhưng càng cố quên, cô lại càng nhớ. Mỹ Tú thấy ghen với Xuyên và trong lòng luôn đầy rẫy những mâu thuẫn.

Mỹ Xuyên là chị, là người nuôi dưỡng Tú từ khi ba mẹ hai người qua đời. Cô không thể cướp đi người yêu, người chồng sắp cưới của chị mình nhưng cô cũng không thể sống khổ thế này. Cô và Tùng phải có một cuộc trò chuyện rạch ròi dứt khoát, chớ Tú không thể là nhân vật thứ ba mãi được.

Leo lên taxi, Mỹ Tú bảo tài xế chạy tới vũ trường Thiên Thanh trong Chợ Lớn, vũ trường này Tùng đã đưa Tú đến nhiều lần. Đây là lần đầu Tú đi một mình theo lời mời của người đàn ông khác.

Mua vé vào trong, Mỹ Tú không phải tìm đã thấy Hưng. Gã công tử nhà giàu đang đeo cô khệnh khạng bước tới. Nhìn điệu bộ anh chàng, Tú đoán chắc Hưng đã say, nhưng không phải say rượu mà say thuốc kích thích.

Hấp háy đôi mắt dài dại :

- Nhìn em cứ như đang đi trình diễn thời trang. Anh rất muốn được diễn chung với em một màn độc đáo đêm nay.

Mỹ Tú cười chúm chím :

- Em không biết anh Hưng muốn diễn chung màn gì ?

- Màn giống giống trong các băng karaoké có em ấy.

- Không được. Em vào đây để nhảy mà.

Hưng bước đến gần sát Tú :

- Vậy thì xin mời ...

Chưa dứt lời, Hưng đã kéo Tú ra sàn nhảy. Âm thanh, ánh sáng cùng đám dân chơi đang quây loạn trên sàn nhảy như kích động Tú. Cô cũng quay cuồng theo điệu Metal Rock được mở lớn hết volume. Nhảy được mấy bài, Mỹ Tú thấm mệt, cô bước tới quầy gọi một ly rum. Ngồi vắt vẻo trên cái ghế cao như một tay chơi sành sỏi, Tú nhăm nháp từng ngụm. Cô chợt sững người khi thấy Tùng đẩy cửa vào, mắt dáo dác tìm. Mỹ Tú xoay mặt đi nhưng anh đã tới kề bên cô.

Giọng Tú dừng dưng :

- Sao anh lại ở đây ?

- Vì anh biết ở đây có em.

- Anh bỏ chị Hai một mình à ?

Tùng cười khan :

- Xuyên bỏ anh thì đúng hơn.

Tú ngạc nhiên :

- Chị Hai em đâu ?

Tùng mím môi :

- Đi Đồng Nai, Biên Hòa gì đó rồi. Hừ ! Trong mắt Xuyên, anh không bằng gót chân của thằng Thanh. Nó ở xa, điện thoại một cái là Xuyên đã bay tới với nó. Anh tuy ở kế Xuyên nhưng cứ ở xa ngàn trùng.

Mỹ Tú có vẻ không tin :

- Chị Xuyên đi Biên Hòa thật à ?

Tùng cười như mếu :

- Chả lẽ anh nói dối em ?

- Sao anh không ngăn chị Hai lại ?

- Để làm gì khi Xuyên đã muốn đi ?

Tùng bỗng nắm chặt tay Tú, mắt rực cháy lên ngọn lửa khát khao :

- Anh không cần Xuyên nữa. Anh cần em. Anh thật ngốc khi tới bây giờ mới nhận ra điều đó.

Mỹ Tú đẩy Tùng ra khi nghe mùi rượu thoảng bên mũi :

- Anh say rồi.

Tùng nói nhanh :

- Anh uống chỉ hai ly làm sao say được, nhưng thật lòng mà nói, nhờ có rượu, anh mới nhận ra mình đang cần ai.

Tú thách thức :

- Nhưng em không cần anh. Ráng lên Biên Hòa triệu hoàng hậu về. Dứt lời, Tú lao ra sàn nhảy, cô uốn éo lắc mông và dán sát người vào Hưng. Bọn choai choai reo hò huýt sáo ầm ĩ vì những cử chỉ khiêu gợi của Tú. Hưng hưng phấn dữ dội, anh chàng vừa nhảy vừa kiếm cách vuốt ve Tú một cách trắng trợn nhưng cô chẳng chút biểu lộ gì phản đối.

Thái độ thách thức của Tú làm Tùng nổi điên lên. Anh xô ghế nhảy xổ ra sàn nhảy nắm tay Mỹ Tú lôi đi, mặc kệ bọn choai choai xung quanh ồ lên phản đối.

Mỹ Tú cố giằng tay ra, nhưng không được. Tùng hầm hầm kéo cô lên chiếc du lịch đậu gần đó rồi phóng vút đi.

Tú cao giọng :

- Anh thật trẻ con. không sợ mấy thằng nhóc ấy cười hả ?

Tùng lầm lì :

- Khi yêu, người ta bắt chấp tất cả.

Mỹ Tú cười khẩy :

- Anh yêu em sao ?

Tùng gật đầu :

- Đúng vậy.

- Thế còn chị Hai ? Anh chị sắp cưới rồi mà.

Tùng gạt ngang :

- Anh không muốn nghe nhắc đến cô ta nữa.

Mỹ Tú kêu lên :

- Nhưng chị Hai vẫn tồn tại. Em không thể làm người thứ ba mãi. Anh buông tha cho em đi.

Tùng mỉa mai :

- Anh buông tha ai ? Em đang bám theo anh thì đúng hơn. Nếu không có anh, em sống được hay sao ?

Mỹ Tú làm thinh. Cô nhìn ra ngoài cửa xe, nhưng hàng đèn vẫn chạy lùi ra sau. Tương lai cô còn trước mặt và nó sẽ thuộc về cô. Vậy tại sao Tú không nắm bắt lấy nó khi cơ hội đã tới ? Cô vốn tham lam mà. Muốn đạt mục đích, người tham vọng như cô sẵn sàng bỏ lòng tự trọng và cái gọi là lương tâm sang một bên.

Mắt rơm rớm, Mỹ Tú bồng sục sùi, rồi khóc ngon lành :

- Đúng là nếu không có anh, em không sống được. Nhưng em phải làm sao để có anh đây ?

Tùng bối rối vì những giọt nước mắt của Tú. Mỹ Xuyên không khi nào giọt vắn giọt dài với anh. Cô cũng chẳng biết nũng nịu mè nheo như Mỹ Tú. Xuyên khô khan, cứng rắn chứ không ủy mị, yếu đuối như Tú. Không có anh, Xuyên vẫn thừa sức vươn lên một mình nhưng Tú thì không thể. Cô bé khác nào bông hoa lan phải bám vào thân đại thụ và Tùng chính là cây đại thụ ấy. Anh đã nhân danh anh rể lo lắng trong ngoài cho Tú. Nhờ uy tín của anh, Mỹ Tú đã được đạo diễn Đông lăng-xê Với thời gian kỷ lục, Mỹ Tú đã đứng trên đỉnh vinh quang. Có một cô vợ đẹp, nổi tiếng, anh chồng cũng hãnh diện chớ. Choàng tay qua vai Tú, Tùng nói bằng giọng chắc nịch :

- Em sẽ có anh và luôn luôn có anh.

Mỹ Tú sụt sùi :

- Có chị Hai thì sao ? Em không thể ...

Tùng phân giải :

- Xuyên sẽ không sao cả, vì cô ấy không hề yêu anh. Nếu biết nghĩ tới anh, dầu cho một chút, Xuyên cũng đã không bỏ mặc anh thế này để theo gã Thạnh chó chết ấy.

Môi nhếch lên đầy căm phẫn, Tùng nói tiếp :

- Anh không cho phép bất cứ cô gái nào đối xử với anh như vậy.

Hừm ! Anh không tha thứ.

Mỹ Tú cắt ngang lời Tùng :

- Anh định sử dụng em như một công cụ để trả thù chị Hai à ?

Tùng kêu lên :

- Đàn ông mà trả thù đàn bà là đàn ông hèn. không tha thứ, đâu có nghĩa là sẽ trả thù.

Tú hít hít mũi :

- Nhưng nếu anh đến với em, thì với chị Hai, hành động này còn hơn là trả thù.

Tùng lắc đầu :

- Anh không nghĩ vậy, vì chúng ta yêu nhau mà.

Mỹ Tú mĩa mai :

- Yêu nhau ? Anh hay thật, một lúc có thể yêu hai chị em.

Tùng thản nhiên :

- Trái tim anh có nhiều ngăn, anh có thể yêu một lúc nhiều người, nhưng quan trọng là anh yêu ai nhất kia.

Mỹ Tú nói :

- Em không chờ nghe anh nói người anh yêu nhất là em đâu.

Tùng buột miệng :

- Tại sao vậy ?

- Được anh yêu cũng chẳng sung sướng gì, nếu không nói là bất

hạnh vì lúc nào cũng phải san sẻ tình yêu của anh cho những người khác. Nếu được độc quyền trái tim anh thì hãy yêu, nhưng điều này xem ra vô vọng quá.

Tùng lơ đãng :

- Làm vợ thì chắc chắn được độc quyền trái tim chồng, em nghĩ thế nào ?

Mỹ Tú chua ngoa :

- Anh đang tiếp thị mình đấy à ?

- Đâu có. Anh đang muốn biết ý em.

- Em không trả lời được.

Tùng nghiêm trang :

- Vậy để anh trả lời. Sáng mai chúng ta sẽ đi đăng ký kết hôn.

Mỹ Tú cố nén lòng xuống :

- Hôn nhân đối với anh đơn giản dữ vậy sao ? Không có cô chị, cưới đỡ cô em.

Tùng hỏi hả :

- Anh cưới thật chứ không cưới đỡ. Mỹ Xuyên với anh có duyên nhưng không có nợ. Nếu em không bằng lòng, anh cũng tìm một người khác cho cuộc đời mình chứ nhất định không quay lại với Mỹ Xuyên.

Tú liếm môi :

- Anh đã nói với chị Xuyên chưa ?

Tùng nói :

- Trước khi Xuyên đi Biên Hòa, anh và cô ấy đã lớn tiếng. Chưa nói chia tay nhưng đã rạn vỡ rồi. Mỹ Xuyên đã làm anh tổn thương.

Mỹ Tú nhếch mép :

- Và anh nhất định cưới vợ vì tự ái ?

Tùng rùn vai :

- Em muốn nghĩ thế cũng được. Nhưng anh nói rồi, cuộc đời anh không bao giờ có Mỹ Xuyên.

Mỹ Tú thở dài :

- Tự ái đàn ông thật dễ sợ. Chỉ sợ em không đủ khả năng, bản lĩnh để xoa dịu lòng tự cao của anh.

Tùng dịu dàng :

- Em có đủ khả năng lẫn bản lĩnh để làm vợ anh.

Mỹ Tú cười mãn nguyện. Cô tựa đầu vào vai Tùng, mắt nhìn thẳng về phía trước, thành phố ban đêm lấp lánh muôn ngàn ánh đèn màu. Nếu Tùng là của cô thì thành phố này cũng thuộc về cô, cả thế giới này cũng thuộc về cô Mỹ Tú mơ màng nghĩ tới một ngày mình sẽ là bà chủ cơ nghiệp của Tùng. Mỹ Xuyên đã để vuột cơ hội của mình

nhưng Tú thì không. Cô sẽ bám chặt vào chiếc phao cuộc đời này chứ không như Xuyên. Với đàn ông, Tú không thể chủ quan cho rằng họ sẽ mãi mãi thuộc về mình, nhưng khi còn giữ được trái tim họ, Mỹ Tú phải biết cách sử dụng triệt để.

- Em nghĩ gì thế ?

Mỹ Tú chớp mắt, giọng sững nước :

- Nghĩ tới chị Hai và thấy mình thật tội lỗi.

Tùng vỗ về :

- Yêu nhau không có tội gì hết. Em đừng nghĩ vớ vẩn nữa.

Mỹ Tú ngoan ngoãn gật đầu, nhưng tâm trí vẫn hoạt động không ngừng. Cô thấy mọi chuyện xảy ra còn huyền hoặc hơn cả trong chuyện cổ tích.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 12

Mỹ Xuyên cố làm như không nghe tiếng gõ cửa dồn dập ở căn phòng trọ rẻ tiền của mình. Xoay người trong chăn và vùi đầu vào đồng gối, nhưng cô không làm sao lờ đi tiếng người liên tiếp dội vào :

- Xuyên ! Mở cửa cho tao với !

- Về đi. Tao muốn được yên.

- Vô ích. Nếu mày không mở tao sẽ phá cửa đó.

Mỹ Xuyên làu bàu, tung chăn ngồi dậy. Phải đến một phút, cô mới ra được khỏi giường và đến mở hé cửa.

Ngọc Trâm ủa vào, đặt xách trái cây lên bàn, cô quay lại nhìn Xuyên :

- Tao biết mày vẫn đang đau khổ, nhưng khó đến đâu mày cũng phải chấp nhận sự thật.

Mỹ Xuyên lại nằm vùi vào giữa đồng gối chăn:

- Thôi cho tao xin. Mày về đi Trâm.

Trâm bước tới đứng sát tường, hai tay chống lên hông:

- Chưa nói hết, tao chưa đi. Mày có thể đừng tin điều này, nhưng nói thật mày rất may mắn khi bị con ranh Mỹ Tú cướp mất Tùng.

Mỹ Xuyên thẳng thốt:

- Sao mày nói thế? Tao yêu Tùng. Bây giờ vẫn yêu.

- Nhưng chính mày đã làm mất hẳn tạ Hơn nữa, mày đã yêu nhầm người. Mày quên hẳn có biệt danh là sao chổi Ha-Lây sao? Hẳn vẫn ngựa quen đường cũ.

Mỹ Xuyên chống chế:

- Chỉ tại tao đã bỏ anh ấy một mình.

Ngọc Trâm lắc đầu:

- Không đâu ngốc. Cho dù mày luôn ở bên cạnh Tùng thì hẳn ta cũng vẫn trở lại lối sống cũ. Hẳn ta giận vì mày đi Biên Hòa giúp ông Thanh...

Mỹ Xuyên ngắt lời Trâm:

- Nhưng việc tao làm là đúng. Anh Thanh bị tai nạn gãy chân, nếu tao không lên Biên Hòa để giúp Thanh cho kịp hợp đồng thì anh phải bồi thường.

Ngọc Trâm gật gù:

- Tao biết việc mày làm là đúng. Khổ nỗi, Tùng lại lấy cái có đó để đến với người khác. Lòng tốt của mày được đáp lại như thế đó.

Mỹ Xuyên thở dài:

- Thôi, mày về đi. Mang cả trái cây theo, tao có bệnh hoạn gì đâu mà mang trái cây tới như đi thăm người bệnh vậy.

Ngọc Trâm thản nhiên:

- Nếu không bệnh mày hãy ra khỏi chiếc giường đó rồi ra gương mà nhìn lại mình xem. Mày cứ như cái xác, nhợt nhạt, eo xèo. Mày phải xấu hổ khi tự đày đoạ mình như thế chứ?

Sấn tới, Trâm lôi Xuyên ngồi dậy và kéo cô đến trước gương:

- Nhìn vào xem, mày có vui với cái vẻ của mày đó không?

Xuyên không trả lời, nhưng nhìn vào đôi má hóp và mắt quầng thâm trong gương, thì cô phải thừa nhận là chả lấy gì làm vui sướng.

Ngọc Trâm lại hỏi:

- Mày ra khỏi nhà lần gần đây nhất là hồi nào?

- Tao không nhớ.

Giọng Ngọc Trâm trầm xuống:

- Bây giờ nhé. Chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu. Chúng ta mãi là bạn với nhau, sẽ giúp đỡ nhau. Cuộc đời còn dài trước mắt, mày không thể ru rú một mình, giam mình trong tăm tối vì một thằng đàn ông không ra gì như Tùng.

Mỹ Xuyên mím môi nhưng bức tường của đau buồn giận dữ mà cô đã dựng lên quanh mình bỗng sụp đổ và Xuyên bỗng tràn trề nước mắt.

Ngọc Trâm ôm cô trong tay:

- Khóc đi, khóc đi. Cứ khóc đến khi nào không khóc được nữa. Khóc cho buồn đau tuôn hết ra ngoài đi. Nó là chất độc, để nó trong lòng thì nó sẽ giết mình. Khóc đi đồ ngốc, xong rồi tội mình sẽ cùng nhau tìm lại Mỹ Xuyên trước kia.

Một giờ sau, hai người đã dung dăng dung dẻ trong Coop- Mart.

Trâm nói:

- Anh Ân và anh Thanh đã quyết định bắt tay nhau để thành lập một công ty quảng cáo và trang trí nội thất. Công ty còn trong trứng nước này rất cần người có nhiều tài năng như mày.

Mỹ Xuyên không do dự:

- Vậy thì tao sẽ tham gia.

- Rồi chúng ta sẽ thành những nhà trang trí nội thất lớn nhất, cừ nhất, nổi tiếng nhất thành phố này.

Mỹ Xuyên cười và vươn tay sang bá cổ Ngọc Trâm. Bên ngoài nắng vàng rực, cô chợt nhận ra cuộc đời vẫn quá đẹp, vậy mà cả tháng nay cô nằm bẹp dí trong phòng và tưởng cả thế giới đang hấp hối theo mình. Cô đã đại dột một lần và chuyện đó sẽ không bao giờ lặp lại nữa.

Mỹ Xuyên hít vào một hơi thật dài rồi ngẩng cao đầu bước đi bên cạnh vẻ mặt hài lòng của Ngọc Trâm. Hai người về chỗ quảng cáo của Ân.

Thanh vẫn còn chống tó với một cái chân bó bột trắng toát.

Anh tươi cười khi thấy Mỹ Xuyên bước vào:

- Có một công việc mới toanh đang chờ, không biết em có hứng thú làm không?

Xuyên cũng cười:

- Việc gì? Ở đâu? Có phù hợp khả năng của em không?

Thanh gật đầu:

- Chắc phải hợp rồi. Trang trí một phòng triển lãm tranh.

Mỹ Xuyên chợt dè dặt:

- Cho ai anh biết không?

Ân trả lời thay Thanh:

- Cho ông Trọng Bằng, một tay mua bán sưu tầm tranh nổi tiếng.

Ngọc Trâm ngạc nhiên:

- Ông ta có hai, ba gallery thuộc loại tầm cỡ ở Hà Nội lẫn Sài Gòn, sao lại đi thuê bọn vô danh như tụi mình trang trí phòng tranh nhỉ?

Ân nói:

- Đây là một phòng tranh có phong cách đặc biệt không như những phòng tranh ông ta đã có.

Mỹ Xuyên tò mò:

- Thế nào gọi là đặc biệt?

Thanh giải thích:

- Trong một khuôn viên vườn cảnh được bố cục theo kiểu Nhật, người ta đã có sẵn một căn nhà to, rộng, thoáng bằng gỗ mà chúng

ta sẽ trang trí để biến nó thành một phòng tranh.

Xuyên lại hỏi:

- Ông ta triển lãm tranh của họa sĩ nào, anh biết không?

Thanh bỗng tủm tỉm:

- Không phải người quen đâu mà em lo.

Mặt thoáng đỏ lên, Xuyên cự nự:

- Tự nhiên sao em lại lỏ Anh đúng là vợ vẩn.

Thanh tiếp tục cười:

- Quyền hỏi thăm em đấy.

Mỹ Xuyên bối rối:

- Anh gặp Quyền hồi nào?

Thanh lấp lửng:

- Ngày nào chẳng gặp.

Xuyên xụ mặt:

- Lại đùa !

- Anh nói thật ấy chứ. Tụi anh ở chung nhà trọ mà. Chỗ ấy vẫn còn một phòng trống, nếu có thêm em thì hay quá.

Mỹ Xuyên bĩu môi:

- Em ứ thềm. Đàn ông là... vật mà em nên tránh xa.

Thanh phản đối:

- Đâu phải đàn ông nào cũng như Tùng. Hấn mới là... vật em nên tránh xa.

Thấy Mỹ Xuyên xịu mặt xuống khó chịu, Ngọc Trâm vội lảng đi:

- Chừng nào bắt tay vào việc hả anh Thanh?

- Ngày mai.

Xuyên buột miệng:

- Chân anh vẫn chưa khỏi hẳn.

Ẩn nói:

- Bởi vậy người phụ trách chính là em. Anh và Thanh sẽ chịu sự điều động của em.

Mỹ Xuyên kêu lên:

- Trời đất! hai ông đã tính hết rồi à? Lỡ như tôi không chịu thì sao?

Thanh chắc nịch:

- Anh tin chắc em đồng ý. Vì không làm việc cho sớm, em sẽ ruộng mục ra đấy.

Ngọc Trâm nhú mày:

- Ruộng mục. Anh dùng từ nghe ghê thế.

Thanh thản nhiên:

- Từ ấy là chính xác nhất đó. Cứ nằm mãi một chỗ với tâm trạng muốn chết, không ruộng mục, chỉ có sắt đá.

Mỹ Xuyên chép miệng:

- Đủ rồi. Anh không phải nhiều lời nữa. Ngày mai em sẽ tới đó xem sao.

Ngọc Trâm tủm tỉm cười, cô nháy mắt với Xuyên:

- Chẳng hiểu mày bị nội thương ra sao, nhưng coi bộ mày mau phục hồi công lực thật.

Ẩn nói:

- Trưa nay, chúng ta phải ăn mừng cái công ty trang trí nội thất tương lai của mình bằng một châu lẩu Thái mới được.

Ngọc Trâm tán thành:

- Ý kiến hay. Em ủng hộ cả bốn tay.

Thanh thắc mắc:

- Tay của ai mà nhiều vậy?

- Của nhỏ Xuyên. Em với nó là một mà.

Ẩn đứng dậy trước tiên:

- Vậy thì... "go". Bụng anh đang biểu tình đây.

Mỹ Xuyên ngần ngừ nữa muốn đi, nữa muốn về nhà. Biết ý cô, Ngọc Trâm thúc:

- Đi hay là chui vào phòng đóng kín cửa chờ ruồng mục?

Mỹ Xuyên lườm Trâm:

- Ai bảo tao sẽ chui vào phòng? Bụng tao cũng đang biểu tình đây.

Thanh chống tó đứng dậy:

- Nói... "túm" lại, ai cũng đói hết. Nào, xin mời. Hôm nay tôi xin phép được làm chủ..xì.

Mọi người kéo nhau sang quán lẩu nổi tiếng bên kia đường. Vừa ngồi xuống, chưa kịp gọi món, mặt Mỹ Xuyên đã tái ngắt khi thấy Tùng đang ôm eo Mỹ Tú bước vào.

Đi ngang bàn cô ngồi, hai người dừng lại. Mặt Mỹ Tú sáng ngời hạnh phúc trong khi Tùng có vẻ ngượng ngập.

Ngọc Trâm lên tiếng trước:

- Đã hết tuần trăng mật rồi sao Tú?

Mỹ Tú rạng rỡ:

- Da... Tụi em mới ở Nhật về hôm qua.

Nhìn Xuyên, cô giả lả:

- Chị Hai khỏe không?

Mỹ Xuyên nuốt nghẹn xuống, nhưng không sao mở miệng được, tay chân cô cứ lạnh ngắt, mặt mờ như phía trước có màn sương mù mịt.

Ngọc Trâm trả lời hộ:

- Xuyên vẫn bình thường. Chị tưởng em quên chị Hai mình rồi chứ.

Mỹ Tú nép vào chồng:

- Chị lại trêu em rồi. Em nhớ tất cả mọi người, ai cũng có quà cả mà. Thanh bực bội gõ gõ tay vào bàn gọi người phục vụ như một cách đuổi khéo vợ chồng Tùng.

Mỹ Tú vẫn tươi cười:

- Em chào nhé. Chúc ngủ ngon.

Nhìn hai người âu yếm đưa nhau đi, Ân buộc miệng:

- Đúng là dày mặt.

Thanh mĩa mai:

- Mỹ Tú là diễn viên mà. Vai nào nó lại không diễn được. Em đã làm tròn trách nhiệm một người chị hy sinh tất cả vì em, không có gì phải buồn hết.

Mỹ Xuyên nói:

- Em đâu có buồn. Thú thật, em chưa chuẩn bị tinh thần để gặp lại cả hai.

Ngọc Trâm siết nhẹ tay Xuyên:

- Bây giờ thì ổn rồi. Đúng không?

Mỹ Xuyên gượng gạo cười. Đúng là gặp lại Tùng, cô thấy cũng không có gì đáng sợ như đã từng nghĩ. Riêng với Mỹ Tú, cảm giác đau đớn như vẫn còn nguyên. Cô chưa thể tha thứ cho con bé được. Đưa cho Xuyên một lon bia để khui, Ân cao giọng:

- Chúng ta luôn hướng về tương lai. Hãy cạn vì tương lai sáng lạng.

Mỹ Xuyên uống một hơi hết nửa lon bia. Cô nghe hai má nóng bừng và nghe giọng Ngọc Trâm cười khúc khích:

- Trông nhỏ Xuyên kìa. Mặt mũi đỏ hồng thật... khí thế. Thời kỳ nằm chờ ruồng mục qua rồi, phải chúc mừng nó mới được.

Xuyên lại giơ lon bi lên và uống cạn. Đầu óc chéch choáng, nhưng cô thấy vui, một nỗi vui muộn màng và đầy cay đắng.

Quyền ngồi trầm tư mặc tưởng giữa tiếng gõ mõ, tụng kinh vang lên đều đều trong khung cảnh tịch liêu của ngôi chùa nhỏ.

Mẹ anh đang bận công phu nên chưa ra gặp anh được. Một mình, Quyền thả hồn vào kinh kệ nghe hết sức thanh thản.

Mấy tháng dài không gặp mẹ, anh nôn nóng lạ thường. Bà là nguồn an ủi lớn nhất với Quyền hiện giờ. Mỗi lần có chuyện bực bội, anh lại nghĩ đến mẹ cùng những lời khuyên giải của bà và thấy nguôi ngoai. Có tiếng chân đạp nhẹ trên lá vàng khiến Quyền quay lại. Anh đứng dậy, mỉm cười, nhưng liền tức thời nụ cười chột méo hẳn.

Quyền kêu lên:

- Sao mẹ ốm dữ vậy? Có đau bệnh gì không?

Vừa hỏi, anh vừa đỡ bà ngồi xuống kế bên mình.

Gương mặt bà Diệu Hạnh trắng xanh như men sứ, khiến Quyền liên

tưởng đến pho tượng bạch ngọc dễ vỡ dù đã được tay người nâng nhẹ.

Anh cầm bàn tay gầy guộc của bà, lòng se lại.

Bà Diệu Hạnh nhỏ nhẹ:

- Mẹ vẫn thường.

Quyền lắc đầu:

- Mẹ xanh lắm, con thấy không bình thường chút nào. Phải đi khám tổng quát mới được mẹ à.

- Mẹ không sao mà. Người già thì ai cũng thế. Có con mới gầy thấy rõ đấy.

Quyền nói:

- Đạo này con thức đêm nhiều nên mới thế. Chỉ cần ngủ bù vài hôm là lại lên ký thôi.

Bà Diệu Hạnh điềm đạm:

- Con vẫn vẽ à?

Quyền gật đầu:

- Vâng. Đó là nỗi đam mê cả đời của con.

Mắt ngó xa xôi, bà Hạnh trầm giọng:

- Mẹ sợ tất cả những nỗi đam mê của dòng họ con. Nỗi đam mê làm giàu của ông cụ Khải, nỗi đam mê nghiên cứu của ba con, bây giờ thì đam mê hội họa của con. Tất cả những đam mê đó đều có vẻ bệnh hoạn.

Quyền lặng đi:

- Mẹ đã uống hết số thuốc bổ con mang tới lần trước chưa?

- Mẹ cho cả rồi.

- Con... sợ mẹ quá. Mẹ chẳng giữ cái gì cho mình hết.

Bà Diệu Hạnh mỉm cười:

- Với cuộc đời không nên keo kiệt, con à.

Quyền tha thiết:

- Về ở với con đi mẹ. Con cần có mẹ kể bên biết bao.

Bà Diệu Hạnh dịu dàng:

- Mẹ quen yên tĩnh rồi. Hơn nữa, nếu mẹ sống với con, ông cụ Khải sẽ nổi giận khi nghĩ vì mẹ nên con mới không quay về.

Quyền khoát tay:

- Ông nội nghĩ sao con không quan tâm. Con chỉ quan tâm đến mẹ, đến mơ ước một đời của mình. Con không quay về ngôi nhà ấy vì muốn thỏa mãn ước mơ, ông nội thừa biết điều đó mà.

Im lặng một lát, bà Hạnh bảo:

- Nếu thương mẹ, con hãy quay về công ty Đại Hưng. Nơi đó đã dành sẵn cho con từ lúc con chưa ra đời, còn hội họa chỉ là một trò

chơi mà tới lúc nào đó con sẽ nhàm chán.

Quyền gật ngang:

- Đại Hưng đã có dì Ái Xuân nên đâu cần tới con.

- Nhưng bà ấy là người ngoại tộc, bà ấy đâu có quyền thừa hưởng công sức của dòng họ Nguyễn Phúc khi bà ấy không con cái.

Ngừng một chút, bà Diệu Hạnh nói tiếp:

- Đã vào chùa làm công quả, lẽ ra mẹ không nên dính dấp tới chuyện đời, nhưng khổ sao tim mẹ vẫn còn sân si, nên mới nói thế với con. Chỉ mong sao con hiểu và ý thức được trách nhiệm của mình với vai trò cháu đích tôn.

Quyền cười méo mó:

- Cháu đích tôn. Đó là lý do để con được sinh ra trên cõi đời này hay sao?

Bà Diệu Hạnh đau đớn:

- Con lại oán trách mẹ nữa rồi.

- Con chỉ nói lên sự thật thôi.

Hai người chột rơi vào im lặng. Mùi trầm hương thoảng theo gió không làm lòng Quyền lắng dịu. Anh bứt rứt đứng dậy:

- Con về đây.

Bà Diệu Hạnh dặn dò thay lời tạm biệt:

- Phải chú ý đến sức khỏe.

Quyền gật đầu:

- Vâng. Phần mẹ cũng thế.

Cho xe ra khỏi nhà, Quyền rẽ vào quán ăn đĩa cơm bụi rồi về nhà. Phòng của Thanh vẫn tối om, chứng tỏ anh chưa về. Cái gã tham việc ấy lúc nào cũng làm thêm ban đêm, sáng lại đi từ hồi trời còn tối, muốn gặp Thanh để hỏi về Mỹ Xuyên cũng không phải dễ.

Quyền đốt thuốc và phun khói mù mịt trong căn phòng nhỏ đầy tranh. Từ hôm Xuyên rời Đà Lạt tới nay, anh chưa gặp lại cô Quyền cứ tưởng Xuyên đã hạnh phúc bên Tùng, nào ngờ gã đàn ông đó lại có một chọn lựa khác. Hôm nghe Thanh kể về tình trạng của Xuyên, Quyền đã muốn chạy bay đến bên cô, khổ nỗi Thanh không cho anh địa chỉ.

Dường như anh ta muốn giữ Xuyên cho riêng mình hay sao ấy. Hai người làm chung, cơ hội được yêu của Thanh cao hơn Quyền gấp bội lần, nhưng anh biết Thanh không dám tự tin mình sẽ thắng đến mức giúp không Quyền dịp tiếp cận Mỹ Xuyên đâu. Quyền đã mở miệng đôi ba lần, nhưng Thanh vẫn lờ đi, nên chỗ ở của Xuyên vẫn là ẩn số đối với Quyền.

Nhưng chẳng lẽ Quyền chịu thua cái trò có phần ích kỷ của Thanh?

Nhìn đồng hồ, Quyền đứng dậy, anh dắt xe ra và đi tìm văn phòng dịch vụ quảng cáo mà hồi còn ở Đà Lạt, Mỹ Xuyên có nhiều lần nhắc đến. Quyền vẫn còn nhớ rõ tên của cô bạn thân của Mỹ Xuyên, thậm chí tên anh cô ta, Quyền cũng nhớ, trong khi quanh anh có biết bao điều quan trọng cần nhớ thì anh lại quên.

Đó có phải nhờ sức mạnh tình yêu không? Quyền chột nhếch môi. Anh đã từng yêu nhiều lần rồi cũng quên rất nhiều người. Những mối tình nghệ sĩ ấy ít nhiều cũng làm tim anh rỉ máu, tâm hồn anh rung lên thành cảm hứng.

Các cô gái anh yêu có bất tử như nàng Milisa không, Quyền không dám mơ tưởng, nhưng họ hiện hữu trong tranh của anh, những bức tranh một ngày nào đó sẽ được mang ra triển lãm.

Chỉ riêng Mỹ Xuyên, Quyền vẫn còn ấp ủ mãi những cảm xúc về cô. Trong bức "Mùa xuân chín" hình bóng Xuyên thật hư ảo. Cô như một Diễm xưa của Trịnh Công Sơn, một Hoàng Thị Ngọc của Phạm Thiên Thụ. Một người tình không rõ mặt, nhưng làm người ta phải nhức nhối khi nhớ đến.

Dừng xe trước một căn nhà sáng choang ánh đèn neon, Quyền bước vào và mỉm cười với cô gái đang ngồi với quyển tạp chí ngoài bàn:

- Xin lỗi. Tôi muốn gặp cô Ngọc Trâm.

Ngọc Trâm tò mò nhìn Quyền:

- Tôi đây. Anh cần gì?

Rồi như cảm thấy mình cứng ngắc một cách... làm ăn quá, Trâm dịu giọng:

- Mời anh ngồi.

Quyền kéo ghế ngồi đối diện với Trâm, anh tự giới thiệu:

- Tôi là Quyền, bạn của Mỹ Xuyên.

Trâm kêu lên:

- A! Tôi có nghe Xuyên nhắc đến anh. Xin chào.

Quyền cười:

- Xuyên nhắc đến tôi à?

- Anh là người từng đi chung chuyến tàu hỏa Bắc-Nam với Xuyên chứ gì?

Quyền có vẻ cảm động vì câu hỏi của Trâm, anh chỉ đáp cụt ngủn:

- Vâng.

Mắt Ngọc Trâm nheo lại, tinh nghịch:

- Anh cần quảng cáo gì?

Quyền thẳng thắn:

- Tôi cần biết địa chỉ của Xuyên, Trâm có thể giúp tôi chứ?

Trâm gục gặc đầu:

- Có thể chín mươi chín phần trăm.

Quyền mừng rỡ:

- Vậy tôi phải cảm ơn Trâm trước.

Ngọc Trâm xua tay:

- Đừng có vội, vì quyết định có thể hay không thể nằm trong một phần trăm còn sót lại đấy.

Mặt hất lên thật ngỗ ngáo, Trâm hỏi:

- Anh tìm Mỹ Xuyên chi vậy?

Quyền ngập ngừng:

- Bạn bè lâu ngày không gặp, tôi muốn đến thăm.

Trâm hấp háy mắt:

- Chỉ thăm suông thôi sao? Nếu vậy thì chưa đủ mạnh để tôi... duyệt đề nghị của anh đâu.

Quyền hỏi lại:

- Như thế nào mới đủ mạnh?

- Điều đó anh biết mà.

Quyền nhìn Trâm, anh bỗng dạn dĩ:

- Thật ra tôi rất nhớ Xuyên. Tôi rời Đà Lạt về Sài Gòn với hy vọng được gặp lại Xuyên cho dù cô ấy đã là vợ người khác. Không ngờ mọi việc không như tôi nghĩ.

Ngọc Trâm cao giọng:

- Và anh đã mừng... hết lớn khi thấy Chúa đã dành cho mình cơ hội?

Quyền nói:

- Thà người đau khổ là tôi, chớ tôi chả cần cơ hội ấy đâu.

- Nếu gặp Xuyên, anh sẽ nói gì?

- Sẽ nói những điều người thứ ba không nên nghe.

Ngọc Trâm liếc Quyền rồi lơ lửng:

- Xuyên đang làm đêm ở đường ba tháng hai và thường về nhà bằng xe ôm. nếu anh thích hành nghề xe ôm thì tới đó, giờ này chắc

Xuyên sắp về rồi.

Quyền vội đứng lên:

- Vậy tôi xin phép về.

Trâm hỏi vặn:

- Về hay tới đó?

Quyền trả lời:

-Tới đó rồi về.

Ngọc Trâm bật cười:

- Hy vọng anh sẽ lấp được khoảng trống trong tâm hồn Mỹ Xuyên.

- Tôi cũng hy vọng thế. Cảm ơn Trâm rất nhiều.

Phóng xe một mạch tới địa chỉ Trâm vừa cho, Quyền không vào mà kiên nhẫn chờ Xuyên dưới gốc cột điện gần đó.

Đợi chừng mười lăm phút, Quyền thấy Xuyên bước ra. Nhìn bóng cô đổ dài trên vỉa hè, anh thương đứt ruột.

Quyền buộc miệng gọi và Xuyên quay lại, sừng sốt:

- Anh... anh đợi anh Thanh à?

Quyền lắc đầu, giọng trầm xuống:

- Tôi đợi Xuyên.

Mỹ Xuyên hơi bối rối quay đi vì cái nhìn như có lửa của Quyền. Cô đang nhớ đến anh, cô định hỏi Thanh về anh mấy lần, nhưng không sao mở miệng khi thấy Thanh luôn cau có, quạ quọ vô duyên với cô.

Quyền dịu dàng:

- Mình đi uống cà phê nhé.

Mỹ Xuyên gật đầu và không hiểu sao mình dễ dãi thế. Cô ngồi phía sau Quyền và nghe anh nói:

- Xuyên gầy quá. Vẫn còn buồn lắm sao?

Cô ậm ừ:

- Ờ... gầy, nhưng không buồn lắm đâu. Cả niềm vui và nỗi buồn đều bão hòa cả rồi.

- Tôi sẽ làm Xuyên vui trở lại, nhất định là thế.

- Cảm ơn. Tôi buồn hay vui đâu... mắc mớ tới anh.

Quyền thản nhiên:

- Chúng ta là bạn mà. Phải tin tưởng bạn chứ.

Mỹ Xuyên cay đắng:

- Liệu có thể tin ai ngoài chính bản thân hay sao?

Quyền không trả lời, anh dừng xe đưa Xuyên vào một khuôn viên biệt thự, nơi những cặp tình nhân hay đưa vào để tìm một cõi riêng.

Kéo ghế cho Xuyên ngồi, Quyền bảo:

- Quán kiểu này cổ lỗ so với quán máy lạnh, nhưng thơ hơn nhiều.

Xuyên châm chọc:

- Không phải quán nhà anh nữa chứ?

Quyền thật thà kêu lên:

- Ồ! Không. Không thiệt đó.

Nhìn bộ dạng của anh, Mỹ Xuyên cười. Nụ cười của cô khiến Quyền ngơ ngẩn mấy giây. Anh xuýt xoa:

- Chịu cười rồi à? Hên quá.

Mặt Xuyên nóng lên, cô buột miệng:

- Gặp lại anh, tôi vui lắm.

Quyền nhìn cô đắm đắm, anh trầm giọng:

- Cảm ơn niềm vui của Xuyên. Với tôi, không có ngôn từ nào diễn đạt được tâm trạng khi được nhìn thấy Xuyên, nghe Xuyên cười.

Mỹ Xuyên chớp mắt:

- Dường như anh mới lột lười?

- Tôi lột xác thì đúng hơn. Ở Sài Gòn, tôi là người khác, riêng với Xuyên, bao giờ tôi cũng là tôi. Sau lần chia tay với Xuyên ở Đà Lạt, tôi ngộ ra một điều.

Xuyên tò mò:

- Điều gì vậy?

Quyền hạ giọng:

- Dù có thất bại cũng phải mạnh dạn nói "Anh yêu em".

Mỹ Xuyên hơi bất ngờ, cô lảng đi ngay:

- Điều đó cũng chẳng có gì mới. Tôi cũng từng say sưa nghe lời tỏ tình ấy và cuối cùng, anh biết rồi đó, chả đi tới đâu.

Quyền tự tin:

- Sẽ có người khác đáng tin tưởng hơn lặp lại lời tỏ tình ấy với em.

Xuyên gật đầu:

- Đúng vậy.

Cô tàn nhẫn nhấn mạnh:

- Nhưng sẽ không phải là anh.

Quyền trầm tĩnh:

- Tôi là người kiên nhẫn nhất trong những người kiên nhẫn.

Xuyên nói:

- Tôi là người vô tâm nhất trong những người vô tâm. Hơn nữa, tôi đã đánh mất lòng tin và tôi không muốn phạm sai lầm thêm lần nữa.

- Với Xuyên, yêu là sai lầm à?

Mỹ Xuyên gật đầu:

- Những lời tôi nói khó nghe quá phải không?

Quyền chống cằm nhìn Xuyên:

- Không. Vì tôi nghe theo cách của riêng mình. Bằng cách này, tôi hiểu Xuyên hơn.

Mỹ Xuyên chuyển vấn đề:

- Bao giờ anh mở triển lãm?

Quyền xoay tách cà phê:

- Có lẽ cuối năm nay.

- Ông Trọng Bằng sẽ đại diện cho anh à?

- Chắc là vậy, vì ngoài ông ấy ra, chưa ai ghé mắt vào tranh của tôi hết.

Mỹ Xuyên lơ lửng:

- Tôi nghĩ chắc phải có lý do đặc biệt nào đó.

Quyền im lặng. Anh nhớ tới ông nội cũng những thế lực ngầm của ông. Ông đã không thích Quyền theo con đường nghệ thuật, nên các tay buôn tranh có con nào dám đụng tới tranh của anh. Nhưng Trọng Bằng thì khác. Ông ta có tiếng tăm trên thương trường, nên dầu biết thế đứng hiện giờ của Quyền, Trọng Bằng vẫn chịu làm đại diện cho anh. Ông ta hiểu làm thế là đối chọi với "Hoàng Thân Vĩnh Khả", nhưng Trọng Bằng vẫn chấp nhận như ông ta thường nói với Quyền: "Không thể để mãi viên ngọc quý trong đá."

Trọng Bằng xem Quyền là viên ngọc quý, điều đó làm anh hả hê, phồng mũi, và anh nhất định không để ông ta thất vọng.

Xuyên bỗng nói:

- Tôi những tưởng nhà anh ở Sài Gòn chứ.

Quyền điềm nhiên:

- Mẹ tôi sống ở Sài Gòn mà.

- Sao anh phải đi ở trọ?

- Vì tôi không có nhà.

Mỹ Xuyên vặn vẹo:

- Không có nhà hay không thích ở nhà?

- Nhà do tôi làm nên thì chưa có, vì thế tôi phải đi ở trọ.

- Thế còn hai bác, ai chăm sóc?

Quyền khó khăn trả lời:

- Mẹ tôi hiện sống trong chùa, chỉ vì không có bà ở nhà, nên tôi không muốn về.

Mỹ Xuyên hỏi tới:

- Anh để mặc bác trai một mình sao?

Quyền nhếch môi:

- Ba tôi không sống một mình.

Xuyên vuốt tóc:

- Tôi hiểu rồi.

Quyền lắc đầu:

- Xuyên không hiểu đâu. Gia đình tôi là một mớ bòng bong rắc rối.

Mỹ Xuyên tò mò:

- Nhà anh đông người lắm sao?

Quyền so vai:

- Trái lại là khác. Ít người cũng có bi kịch của nó.

Mỹ Xuyên cắc cớ:

- Trong bi kịch đó, anh đóng vai chính hay phụ?

Quyền có vẻ thích thú:

- Một câu hỏi hết sức thú vị mà tôi đang phân vân khi nghĩ tới câu trả lời.

Xuyên mỉm mai:

- Anh đã từng nói: "Với tôi, anh không có gì riêng hết", sao bây giờ lại do dự?

Quyền bình thản đáp:

- Tiếc là câu trả lời liên quan tới người khác, thậm chí có người Xuyên từng quen biết, nên dẫu hết sức muốn móc hết gan ruột ra, tôi vẫn không thể.

Mỹ Xuyên bồn chồn:

- Anh muốn nói tới ai?

Quyền bật cười:

- Không phải Tùng đâu, Xuyên đừng lo.

Mặt Mỹ Xuyên nóng bừng khi bị Quyền đọc được suy nghĩ. Cô lảng đi:

- Anh và ông Thạnh trọ chung nhà chắc hay chén tạc chén thù lắm nhỉ?

- Dường như chưa bao giờ.

- Sao thế?

Giọng Quyền từ tốn:

- Xuyên tự tìm hiểu tốt hơn hỏi tôi.

Mỹ Xuyên ngạc nhiên:

- Hồi ở Đà Lạt, hai người thân lắm mà.

Quyền bảo:

- Tại lúc đó tôi và Thạnh đồng cảnh ngộ.

Xuyên nhún mày:

- Cảnh ngộ gì?

Không trả lời, Quyền đắm nhìn cộ Mỹ Xuyên bùng vội tách cà phê lên uống và nhăn mặt vì độ đậm đặc của nó. Xuyên không phải đưa ngó để không hiểu ý Quyền. Nhưng lẽ nào Thạnh lại... lại...

Mỹ Xuyên chợt nhớ tới những cơn cau có, càu nhàu của Thạnh gần đây. Đúng là có liên quan tới Quyền, hay tới điều gì đó có nhắc tới triển lãm tranh, tới hội họa mà mỗi lần Xuyên hỏi, Thạnh đều gạt ngang đầy bức bối, quyền hành.

Giọng Quyền ân cần vang lên:

- Tôi đưa Xuyên về.

Xuyên khẽ gạt đầu. Chỉ đường cho anh xong, cô chẳng nói thêm lời nào. Tới trước nhà, Quyền đợi cô mở cửa xong mới nói:

- Ngủ ngon.

Xuyên mỉm cười, lòng chợt rộn lên niềm vui khó tả. Rồi ngay tức khắc, niềm vui ấy bị dập tắt bởi bóng đêm nặng nề tằm tối của mỗi tình vừa qua Mỹ Xuyên vội đóng sập cửa lại và nuốt tiếng thở dài.

ĐỀ GIÓ CUỐN ĐI

Chương 13

Thanh búng đầu thuốc ra sân rồi gần giọng:

- Tao thấy mày nên thôi trò mỗi đêm đến đón Mỹ Xuyên về là vừa rồi. Con bé không thích đâu.

Quyền thản nhiên:

- Anh không nên nói thế, vì việc làm này của tôi không hề ảnh hưởng đến anh.

Thanh cười nhạt:

- Xuyên sẽ thuộc về tao. Giấy phép thành lập công ty sắp có, tao và Xuyên sắp là người một nhà. Cô ấy từng vì tao nên mới bỏ Tùng tới Biên Hòa. Bây giờ Tùng đã cưới Mỹ Tú, tao và Xuyên không còn ngăn trở nào hết.

Quyền nói:

- Tôi và Xuyên cũng thế. Tôi có quyền đeo đuổi cô ấy và không ai có thể cấm cản.

Thanh hát hàm:

- Vô ích thôi. Trái tim Xuyên đã thuộc về tao. Mày đừng làm phiền cô ấy nữa.

Rồi bỏ mặc Quyền ngồi lại trong quán cà phê, Thanh chậm rãi bước đi. Chân anh đã khỏi sau một thời gian dài bó bột, giờ Thanh điều khiển xe hai bánh được rồi. Bắt đầu hôm nay, anh sẽ là tài xế riêng của Xuyên, chứ không để Quyền có cơ hội đó.

Phấn chấn với bao nhiêu dự định trong đầu, Thanh phóng xe tới phòng triển lãm tranh vẫn còn dang dở và thấy Xuyên. Cô đang ốp miếng ván giả đá hoa cương vào tường.

Nhìn cô, Thanh kêu lên:

- Sao em đến sớm thế?

Mỹ Xuyên đáp:

- Công việc còn nhiều quá, em sợ không kịp. Với lại, làm sớm về sớm đi chơi.

Thanh bật cười:

- Em cũng biết đi chơi nữa sao?

Mỹ Xuyên hỏi lại:

- Chẳng lẽ em phải ép xác mình hoài?

- Ý anh không phải thế. Em thích đi chơi là tốt chứ. Nè! Cho anh đi

cùng nhé?

- Không được. Em có người rồi.

Thanh se sắt lòng:

- Ai mà hạnh phúc thế?

Mỹ Xuyên tủm tỉm:

- Thì cũng người quen cả mà.

- Vậy thì anh càng nên đi cùng.

- Anh đâu có rơ với tụi em, khó đi cùng lắm.

Thanh mang găng bảo hộ vào, nhưng vẫn chưa làm việc. Anh bồn chồn đi quanh căn phòng dài rộng vờn tất cả bút rút.

Đợi Xuyên ốp xong miếng ván, Thanh trầm giọng:

- Anh có chuyện quan trọng muốn nói với em ngay bây giờ.

Mỹ Xuyên ngạc nhiên:

- Chuyện gì gấp dữ vậy?

Thanh ngập ngừng:

- Chuyện tương lai của công ty Anh... anh rất cần em, bởi vậy, anh hy vọng em sẽ luôn sát cánh với anh.

Mỹ Xuyên vô tư gật đầu:

- Đương nhiên rồi. Em không bao giờ bỏ lỡ cơ hội làm giàu.

- Ý anh muốn nói là... là...

Lúc Thanh còn ấp úng thì một giọng đàn ông vang lên ngay ngưỡng cửa cắt ngang mọi lời anh sắp bày tỏ cùng Xuyên.

Hai người cùng nhìn ra cửa. Mỹ Xuyên thấy Trọng Bằng và một ông cụ cô từng gặp. Đó là ông Vĩnh Kha, người Tùng tới tay bắt mặt mừng khi đi cùng cô cách đây không lâu. Ông ta liên quan gì tới cái phòng triển lãm tranh này nhỉ?

Trọng Bằng lớn tiếng hỏi:

- Cụ thấy nơi đây thế nào?

Chống cây ba-ton bằng gỗ bóng loáng, ông Khả đảo mắt một vòng, giọng lạnh nhạt:

- Nom khéo hỉ? Ông có mắt tinh đời rứa mới mần giàu chứ.

Trọng Bằng hì hà:

- Cụ quá lời rồi. Được cụ chiếu cố là quý hóa quá cho cháu lắm.

Cháu không ngờ cụ lại đích thân tới đây.

Ông Khả cau mày:

- Khi mô thì xong hè?

- Dạ, hai ngày nữa.

- Ôn định khi mô sẽ tới hần?

Trọng Bằng ngẫm nghĩ:

- Dạ, cuối năm, nghĩa là còn đủ thời gian để gallery này nổi tiếng.

Ông Khả khoát tay:

- Cứ rửa mà màn tới, tiền bạc ôn không phải lo chi cả.
- Dạ, cháu hiểu mà.
- Chừ tui về.
- Dạ, cháu đưa cụ về ạ.

Đợi hai người ta tới sân, Thạnh chửi đồng:

- Mẹ kiếp bọn nhà giàu. Có chúng bị vô hóa cứng khớp cả hai sao mà không biết chào ai cả. Đúng là... là...

Mỹ Xuyên bật cười :

- Trời ạ ! Anh không ... kính lão đắc thọ thì thôi, chẳng lẽ bắt ông cụ chào anh ?
- Nhưng ít ra cũng có lời hỏi han chứ.

Xuyên chột hỏi :

- Mà anh có biết ông cụ đó là ai không ?

Thạnh khịt mũi :

- Một trong vài ba người giàu nhất thành phố này, Hoàng Thân Vĩnh Khả chính là ông ta đấy.

Rồi Thạnh thắc mắc :

- Chẳng lẽ ông ta lẩn sân sang thị trường tranh ?

Xuyên nhún vai :

- Hơi đâu thắc mắc chuyện thiên hạ. Làm việc đi ... sắp.

Thạnh nhìn Xuyên, anh muốn nói tiếp điều mình cần phải nói, nhưng anh nhận ra cơ hội đã qua. Cái cơ hội ngàn vàng ấy đã bị lão Hoàng thân quốc thích hết thời kia phá vỡ mất rồi. Thạnh hậm hực quay lại với công việc của mình.

Hai người loay hoay đến trưa thì Ngọc Trâm đến, cô cao giọng bảo Xuyên :

- Tới giờ đi rồi, mày thế này thật khó coi quá.

Mỹ Xuyên phủi hai tay vào nhau :

- Tao chỉ cần năm phút là đủ để coi rồi. Hãy đợi đấy nhá.

Vừa nói, Mỹ Xuyên vừa bước vào toilette. Thạnh mon men đến gần Trâm :

- Hai người định đi đâu à ?

Trâm hững hờ :

- Ờ.

- Tôi theo được không ?

- Được . Với điều kiện anh biết đọc kinh gõ mõ.

Thạnh nhú mày :

- Các cô đi chùa à ? Định cầu gì vậy ?

Trâm châm chọc :

- Cầu đủ hết, nhưng không có gì cho anh cả.
 Thanh nói :
 - Vậy tôi sẽ tự cầu nguyện cho mình.
 Trâm ngắt lời anh :
 - Được lên cõi niết bàn hả ?
 Thanh lắc đầu :
 - Không . Địa ngục gần với tôi hơn, bởi vậy tôi sẵn sàng xuống gần địa ngục, miễn sao khi sống tôi đạt được mục đích.
 Trâm trề môi :
 - Vô lương tâm gớm nhỉ . Vậy mà tôi cứ tưởng anh hiền lắm chứ.
 Mỹ Xuyên xách giỏ bước ra, cô nhìn Thanh :
 - Bọn em đi chùa nha.
 Thanh nói :
 - Anh không nghĩ rằng em lại là một người tinh vào kinh kệ.
 Mỹ Xuyên trầm giọng :
 - Em đi thăm mộ ba mẹ . Hai ông bà được chôn trong chùa mà.
 Thanh bối rối :
 - Vậy mà anh không biết . Tệ thật đó.
 Ngọc Trâm chen vào :
 - Có ai bắt lỗi đâu mà anh tự trách mình . Thôi, bye nhe.
 Leo lên chiếc Angel cho Trâm chở, Mỹ Xuyên bỗng buột miệng :
 - Ông Thanh hôm nay thế nào ấy.
 - Thế nào là thế nào ?
 - Tao không biết, nhưng hơi... bị khó chịu.
 Trâm chép miệng :
 - Từng tuổi này, chưa vợ khó chịu là phải rồi.
 Xuyên bảo :
 - Mà xem có ai, giới thiệu cho ông một em.
 Trâm từng từng :
 - Có rồi, nhưng chỉ sợ con nhỏ đó không chịu thôi.
 Mỹ Xuyên tò mò :
 - Con nhỏ nào vậy ?
 Ngọc Trâm bật cười :
 - Con nhỏ ngố ấy.
 Mỹ Xuyên bấu vào eo Trâm :
 - Bậy bạ hoài . Ông Thanh đâu thích mẫu người như tao.
 - Sao mà biết ? Bộ Ông đã tuyên bố ghét mà à ?
 - Không . Nhưng mà...
 Trâm hạ giọng :
 - Anh Ân kể, hôm trước say rượu, ông Thanh cứ lè nhè gọi tên mà

suốt . Ông ta bảo là yêu và thề sẽ cưới mày nữa chứ.

Mỹ Xuyên nhăn mặt :

- Đừng làm tao sợ, mày.

Ngọc Trâm ngang ngang :

- Yêu hoặc không yêu đó là câu hỏi cho mày giải đáp, chứ có gì phải sợ.

Mỹ Xuyên thở ra :

- Yêu thì chắc rằng không rồi, nhưng ngày nào cũng đụng mặt, ngại lắm.

Trâm nói :

- Ông ta thành lập công ty là một cách trối chân mày đó.

Mỹ Xuyên mím môi :

- Ở thành phố này còn thiếu gì công ty khác.

- Nói như mày thì vô tâm quá.

Xuyên im lặng, nhưng lòng chợt nghĩ tới Quyền . Dạo này anh vẫn kiên trì đeo đuổi cô . Mỗi tối, anh đến tận nơi Xuyên làm để đưa Xuyên về và cô đã từ chối trò đón đưa ấy.

Với đàn ông, tim Xuyên đã còn khóa kỹ . Cô vẫn chưa quên chuyện cũ để có thể sẵn sàng đón nhận một tình yêu mới.

Tới cổng chùa, Ngọc Trâm xuống xe dẫn bộ . Hai người băng qua một khoảng sân rộng, đi qua cánh điện và tới khu nghĩa trang phía sau.

Phần mộ của ba mẹ Xuyên nằm cạnh nhau, giản dị nhưng trang trọng . Tất cả do một tay cô thiết kế.

Xuyên nhặt những chiếc lá vàng nằm trên mộ rồi bày hoa quả, nhang đèn ra cúng.

Mắt Xuyên bỗng cay xè, cô có biết bao nhiêu chuyện muốn nói với ba mẹ, nhưng dưới ba tác đất kia, liệu ông bà có nghe không ?

Đang trầm tư, Xuyên chợt nghe Trâm kêu lên :

- Họa sĩ của mày cũng vào chùa nữa kìa.

Xuyên quay lại và thấy Quyền đang đi tới với một phụ nữ trung niên mà cô đã quen khi thường tới đây thăm mộ ba mẹ . Không lẽ cô Diệu Hạnh là mẹ Quyền à ?

Gặp cô, Quyền có vẻ rất ngạc nhiên, nhất là khi bà Diệu Hạnh bước đến trò chuyện với Xuyên một cách thân mật.

- Cháu khỏe không ?

- Dạ, khỏe ạ.

Quyền hết sức thú vị :

- Thì ra bạn con cũng là người quen của mẹ . Thích thật.

Bà Diệu Hạnh mỉm cười :

- Mẹ cũng thích lắm.

Ngọc Trâm tủm tỉm cười, làm mặt Mỹ Xuyên đỏ ửng lên.

Bà Hạnh nhỏ nhẹ :

- Tới giờ công phu rồi, mẹ phải vào đây . Các con cứ tự nhiên nhé.

Đợi bà Hạnh đi khuất, Ngọc Trâm thắc mắc ngay :

- Sao mẹ anh lại tu vậy ?

Quyền đáp :

- Tôi chưa bao giờ hỏi mẹ câu hỏi này, nên không giải thích với Trâm được.

- Nhưng chắc chắn anh phải biết lý do chứ.

Quyền trầm tư :

- Có biết.

Mỹ Xuyên hiểu Quyền muốn giữ kín chuyện của gia đình mình, nên cô liền lãng sang vấn đề khác.

- Trước đây, mỗi lần đi làm xa, tôi vẫn nhờ cô Diệu Hạnh chăm sóc mộ ba mẹ mình . Nói thật, tôi rất quý cô Hạnh.

Trâm cười hì hà :

- Vậy thì tốt rồi.

Mỹ Xuyên liếc Trâm, cô le lưỡi :

- Vào cửa Phật không nên nguýt háy . Tội lắm đó.

Quyền đề nghị :

- Gần bên có quán cơm chay . Mình ăn nhé.

Ngọc Trâm tròn xoe mắt :

- Eo ơi ! Anh cũng có căn tu nữa à ?

Quyền cười :

- Tôi tu từ kiếp trước ấy chứ.

Mỹ Xuyên nhìn anh :

- Để khi khác, hôm nay tôi phải làm nhiều việc lắm.

Trâm nhún vai :

- Sợ lão Thạnh nhăn à ?

Thấy Xuyên im lặng, Trâm đi vào, tiếp :

- Ông ta đâu có quyền giữ máy làm của riêng.

Mỹ Xuyên xụ mặt :

- Tất cả vì công việc thôi . Máy không nên nói thế.

Ngọc Trâm mĩa mai :

- Động tới ông ta một chút thôi là máy bênh ngay . Hai người mở công ty chung thật là hợp.

Quyền ngập ngừng :

- Nếu Xuyên bận thì dịp khác vậy.

Mỹ Xuyên chờ Quyền đi khuất mới gân cổ lên với Trâm :

- Sao hôm nay mày lảm lời quá.

Ngọc Trâm thản nhiên :

- Tao muốn đánh động gã Quyền nên mới nhiều chuyện một chút .

Tiếc rằng gã khờ chẳng hiểu đánh gì hết.

Xuyên ngơ ngác :

- Đánh động là sao chứ ?

Trâm chặc lưỡi :

- Là cho hắn biết ngoài hắn ra vẫn còn người khác theo đuổi mày và dường như trái tim mày cũng xao động vì người kia... Nói đến như thế mà Quyền vẫn cứ ngu ngơ đến thấy tội . Nếu đang còn phân vân giữa hai người, tao nghĩ mày nên chọn Thanh vì anh ta cùng nghề nghiệp sẽ hợp với mày hơn một gã nghệ sĩ lúc nào cũng tưởng mình đang sống trên mây.

Mỹ Xuyên chấp tay :

- Cho tao xin hai chữ bình an đi.

Hai người lên xe, Ngọc Trâm đưa Mỹ Xuyên tới phòng triển lãm tranh đang làm dở . Vào trong, cô gặp Thanh ngồi dưới đất ở góc phòng với lon bia trên tay.

Mỹ Xuyên kêu lên :

- Trời ơi ! Uống thế này sao làm việc được ?

Thanh cười khẩy :

- Ngoài công việc ra, em không có gì để nói với anh sao ?

Mỹ Xuyên ngơ ngàng :

- Anh muốn em nói chuyện gì khi từ trước tới giờ chúng ta vẫn thế ?

Thanh ngửa mặt tu hết lon bia rồi vứt nó vào góc phòng :

- Vậy mỗi khi ở cạnh Quyền, em nói những gì với hắn ?

Xuyên khó chịu vì cách hỏi của Thanh . Cô bướng lên :

- Em chỉ nghe thôi chứ không nói.

- Em nghe những gì ? Hắn là những lời êm dịu và dối trá ?

Mỹ Xuyên nhún vai :

- Anh làm em buồn cười quá.

Thanh gằn giọng :

- Thật ra Quyền đã nói gì ? Hắn có tán tỉnh em không ? Phải nhớ là mật ngọt chết ruồi . Bài học của Tùng với em vẫn còn mới nguyên ấy.

Mắt Mỹ Xuyên lóe lên tia giận dữ :

- Cám ơn anh đã nhắc nhở, nhưng tốt hơn hết anh đừng khơi lại nỗi đau của người khác.

Mặt lầm lì, Mỹ Xuyên bước tới bức tường còn chưa khô và sơn tiếp.

Thanh nói về bút rút:

- Anh xin lỗi . Anh không được khéo trong cách nói, nhưng anh rất yêu, Xuyên à.

Mỹ Xuyên rung mình vì những lời tha thiết đó . Cô càng hốt hoảng hơn khi thấy Thanh tiến về phía mình.

Đặt thùng sơn xuống, cô đánh mặt lại :

- Quên chuyện ấy đi . Với em, bây giờ chỉ có công việc chớ tình yêu đã chết khô rồi.

Thanh giữ chặt vai cô :

- Em nói láo.

Mỹ Xuyên đẩy mạnh Thanh ra :

- Nếu thế anh làm việc một mình đi.

Thanh vội chạy theo cô :

- Anh xin lỗi . Anh xin lỗi.

Mỹ Xuyên ngồi phịch xuống bậc cửa thờ dài . Tuần sau, công trình này xong, chắc cô không làm việc với Thanh nữa . Mơ ước mở chung công ty của hai người chỉ là ước mơ thôi.

Cô mệt mỏi nhìn Thanh :

- Chiều nay cho em nghỉ sớm . Em không làm nổi nữa đâu.

- Nhưng em không giận anh chớ ?

Xuyên khe khẽ lắc đầu . Cô với tay lấy túi xách rồi lồm lũi bước ra ngoài.

Đầu đó vang lên giọng hát :

"Tình vui trong phút giây, thôi ý sầu nuôi suốt đời, thì xin giữ lấy niềm tin dẫu mộng không thành . Dù trời đem cay đắng gieo thêm cũng xin đón chờ bình yên vì còn đây câu nói yêu anh âm thầm soi phút vui tìm quên... ".

Quyền nhìn Mỹ Xuyên bằng đôi mắt long lanh cảm xúc :

- Hôm nay tôi rất hạnh phúc vì tôi sắp tự khẳng định mình với cuộc đời, với mọi người.

Xuyên nói :

- Tôi nghĩ ngày mai mới là ngày hạnh phúc nhất, vì hôm nay đã khai mạc phòng tranh đầu nào.

Quyền mỉm cười :

- Ngày mai là ngày bận rộn, ngày của tôi, nhưng lại không dành cho tôi mà dành cho công chúng, cho mọi sự phán xét . Ngày mai, không bao giờ tuyệt bằng đêm nay, tôi hồi hộp, lo âu, vui sướng vì đã được mục đích của đời mình . Tôi hạnh phúc vì có người chia sẻ niềm hạnh phúc ấy.

Nắm tay Xuyên, Quyền dịu dàng :

- Tôi cảm ơn Xuyên, người bạn của tôi, niềm cảm hứng của tôi.

Mỹ Xuyên lặng người đi vì những lời của anh, cô đáp ứng :

- Tôi cũng rất vui vì đã... đã góp phần trang trí phòng triển lãm cho anh.

Quyền nài nỉ :

- Đêm nay Xuyên có thể thức chờ sáng với tôi không ?

Mỹ Xuyên kêu lên :

- Không được . Anh phải dưỡng sức cho ngày mai chứ.

Quyền lắc đầu :

- Tôi biết chắc mình sẽ không ngủ được . Nếu một mình tôi phải tìm đến bia hay rượu ở một quán cóc nào đó cho vui cô đơn.

Xuyên nghiêm nghị :

- Anh phải ngủ, nếu không mặt mũi bơ phờ khó coi lắm.

Quyền lim dim :

- Có ai ru tôi mới ngủ.

Mỹ Xuyên bước tới mở cassette:

- Anh nghe nhạc đỡ, một lát sẽ ngủ thôi.

- Xuyên không ngại sao ?

- Anh chịu ngủ, tôi không ngại đâu.

Quyền cười buồn :

- Tôi luôn khao khát một căn phòng nhỏ xinh xắn, ấm cúng với người phụ nữ mình yêu . Hiện tại, tôi đang ở trong căn phòng mơ ước đó, nhưng người phụ nữ tôi yêu lại không hề yêu tôi . Cô ta vô tâm đến mức sẵn lòng cho tôi ở lại như một người khách trọ hoặc một kẻ lữ đường.

Mỹ Xuyên bối rối :

- Anh trách tôi à ?

Quyền lắc đầu :

- Làm sao có thể trách tình yêu cơ chứ ?

Xuyên có vẻ dỗi :

- Đừng đùa nữa mà . Tôi giữ anh lại vì không muốn anh lang thang ngoài phố hay ngồi quán suốt đêm, chứ hoàn toàn không nghĩ gì khác.

Quyền bỗng đổi giọng :

- Em vẫn chưa quên được Tùng sao ?

Quyền không trả lời . Quyền nhỏ nhẹ :

- Tôi sẽ chờ.

Mỹ Xuyên dịu dàng lẩn tránh :

- Ngủ một chút đi . Đến sáng tôi sẽ gọi anh dậy.

- Trong lúc tôi ngủ, Xuyên làm gì ?

- Tôi và anh Thanh vào nhận một công trình, tôi phải thảo kế hoạch

cho nó.

Quyền chép miệng :

- Tôi ao ước được như Thanh . Xuyên này ! Giá như tôi lại nghề, em có hợp tác với tôi không ?

Mỹ Xuyên bĩu môi :

- Chưa biết tay nghề anh, ai mà thèm.

Quyền khoe :

- Không tệ đâu . Nếu không muốn nói là từ khá đến xuất sắc.

- Vậy sao lại bỏ nghề ?

- Đã nói rồi . Tại họa sĩ là hàng hiếm mà.

- Sao từ đầu anh không học mỹ thuật mà học kiến trúc ? Hơn nữa, anh có thể vừa là... sư, vừa là... sĩ mà . Hai trong một vẫn có giá hơn chứ . Lý do của anh coi bộ không ổn rồi.

Quyền gãi ót :

- Xuyên cho rằng còn lý do khác sao ?

Mỹ Xuyên vênh mặt lên :

- Chớ không phải anh theo nghề vẽ vì cô nàng người yêu đầu tiên đang sống bên trời Tây à ?

Mặt Quyền ngớ ra, rồi anh thích thú :

- Không ngờ em vẫn nhớ những lời tôi nói.

Mỹ Xuyên lầu bầu :

- Ai là "em" mà anh gọi ngọt sớt vậy ? Không ngủ thì về hắt cho rồi.

Quyền vội nằm xuống chiếc ghế dài kê ở góc phòng với tất cả sự thoải mái . Anh có quyền hy vọng một ngày nào đó Xuyên sẽ yêu anh, nhưng sao ngày đó không phải là đêm nay nhỉ ?

Anh lặng lẽ ngắm Xuyên, cô ngồi nghiêng, gương mặt thanh tú chăm chú cúi xuống những trang giấy, tóc búi trễ nãi sau ót . Nhìn cô càng lâu, càng thích . Vớ xấp giấy trắng và cây bút nằm trên bàn kê bên, Quyền hỏi hả phác trên giấy gương mặt cô gái anh yêu . Anh vẽ nhanh như thể sợ Xuyên sẽ biến mất . Vẽ xong, anh hài lòng nhìn lần nữa, đặt xấp giấy lên ngực, Quyền nhắm mắt lại tìm mộng trong giấc ngủ.

Mỹ Xuyên buông viết, cô chống tay dưới cằm, cố tìm câu trả lời cho việc mình dễ dãi khi để Quyền ngủ lại . Cô không thể giấu mãi lòng rằng không quan tâm, không yêu anh, chỉ có điều tình yêu ấy đậm thắm đầy dè dặt chớ không cháy bỏng đam mê như đối với Tùng.

Một lần yêu một lần khổ, Mỹ Xuyên yêu nhưng sợ tính cách nghệ sĩ của Quyền . Cô đã cố hướng tình cảm của mình vào Thanh, cố chấp nhận cách sống khô khan, thực tế của anh để rồi ngậm ngùi nhận ra, không thể ép trái tim mình.

Trước sau Xuyên vẫn xem Thanh như một người con trai . Tính anh đơn giản, nếu chấp nhận anh, chắc Mỹ Xuyên sẽ hạnh phúc hơn yêu một người như Quyền.

Bước đến gần chỗ Quyền nằm, Mỹ Xuyên nhẹ nhàng cầm xấp giấy đặt trên ngực anh lên . Nhìn thấy hình mình, Xuyên chớp mắt... chưa kịp quay đi, cô đã bị Quyền giữ chặt tay.

Giọng anh ngọt ngào, quyến rũ :

- Đừng bỏ anh một mình Xuyên . Anh chỉ cần có em thôi.

Mỹ Xuyên lắp bắp :

- Không.

Mắt Quyền long lanh dưới ánh đèn . Anh vòng tay ôm Xuyên, cô muốn bứt ra nhưng Quyền càng ghì chặt . Anh ôm mặt Xuyên trong lòng bàn tay và gắn miệng mình vào môi cô . Xuyên rùng mình trước cái hôn của anh.

Cô run rẩy :

- Em không muốn thế này.

Nhưng Xuyên mềm người trong vòng tay Quyền, rồi không hiểu sao cô thốn thức khóc . Vô cùng dịu dàng, Quyền hôn những giọt nước mắt mặn và nóng hổi lăn trên má Xuyên...

Hai người đang đắm đuối hôn nhau thì có tiếng gõ cửa.

Giọng bà chủ nhà trọ cầu nhàu vang lên :

- Cô Xuyên có điện thoại khẩn kìa.

Hoảng hồn đẩy Quyền ra, Xuyên bước như chạy ra cửa . Quyền cũng vội vã bước theo.

Giọng Thanh :

- Em biết Quyền đang ở đâu không ? Tới giờ hán vẫn chưa về nhà trọ.

Mỹ Xuyên nhìn Quyền rồi liếm môi :

- Có chuyện gì à ?

- Người ta vừa điện thoại tới báo rằng phòng triển lãm tranh đang bị cháy.

Mỹ Xuyên kêu lên, ruột gan như thắt lại :

- Anh nói cái gì ?

Thanh quát vào máy :

- Phòng triển lãm của Quyền bị cháy, em phải tìm cho ra hán.

Nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Mỹ Xuyên, Quyền chột nhói tim lo lắng.

- Chuyện gì vậy ?

Mỹ Xuyên nắm chặt ống nghe, đầu dây bên kia Thanh đã tắt.

- Cháy...

Đầu óc Quyền cuống quýt, anh hỏi :

- Cháy ở đây à ?

Cổ Xuyên khô khốc :

- Không . Anh Thanh vừa gọi báo cháy phòng triển lãm tranh của anh.

Phải một lúc sau Quyền mới hiểu ra Xuyên nói thế là thế nào . Anh vùng chạy ra sân, nhào lên chiếc Max, Xuyên hối hả chạy theo.

- Chờ em với.

Quyền phóng xe như điên, khi tới nơi, anh đã thấy những người chữa cháy đang dập lửa.

Quyền hoảng sợ nhìn ngôi nhà đổ rục và gào to :

- Trời ơi ! Không thể thế này được . Không thể được.

Bao nhiêu năm lao động của anh, những bức tranh vẽ Tháp Rùa, Hồ Hoàn Kiếm, Phố cổ Hội An, những bản chân dung đầy tình cảm, những tranh tĩnh vật đầy ấn tượng... Tất cả đều đang cháy rục và bốc lên thành những cuộn khói đen.

Quyền hét lên như điên, anh bỏ nhào vào đám lửa . Mỹ Xuyên và vài người nữa vất vả lắm mới giữ anh lại được.

Xuyên thấy Trọng Bằng ở phía bên kia đường . Ông ta đang chậm chạp đến gần với vẻ của một người bàn quang không dính dấp gì đến ngôi nhà đang cháy, khiến Xuyên ngạc nhiên.

Nhưng cảm nhận thoáng qua ấy nhanh chóng tan đi . Mỹ Xuyên nghẹn ngào :

- Tại sao chuyện này lại xảy ra ? Trời ơi ! Lẽ nào anh ấy mất hết tất cả ?

Trọng Bằng nói :

- Tôi không hiểu nguyên do, nhưng đúng là sự nghiệp của cậu Quyền chưa bắt đầu đã chấm dứt.

Dứt lời, ông Trọng Bằng lạnh lùng bước tới bên những người cứu hỏa trong khi Quyền rũ người dựa vào gốc cây gần đó . Mỹ Xuyên muốn ôm chặt lấy anh để cùng chia sẻ những đớn đau khủng khiếp anh đang chịu đựng.

Đây hẳn là một giấc mơ thôi . Xuyên cố tự nhủ và cố vùng lên để tỉnh dậy . Nhưng làn nước đen bắn trên hè đã thấm vào đôi dép da đế mỏng của cô, mùi khói cay xè từ trong đồng lửa tuôn ra, khiến cô ho sặc sụa.

Sự thật là như thế rồi, tất cả đang rục cháy . Quyền quay đi không dám nhìn và đám lửa đang nuốt trọn công trình của anh . Quyền nhìn lên khoảng trời bằng đôi mắt vô hồn.

Trọng Bằng đến và nhấn mạnh :

- Coi như không cứu được gì cả . Mất hết rồi.

Mỹ Xuyên chợt òa lên nước nỡ . Cô muốn nói là cô yêu Quyền, nhưng cô biết bây giờ đây những lời nói ấy với anh không có nghĩa lý gì cả.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 14

- Quyền ơi !

Mỹ Xuyên lò mò trong bóng tối âm âm của căn phòng đóng kín cửa, cô vừa lên tiếng phá tan cái im lặng nặng nề nơi Quyền ở.

Anh nằm trên giường, nhưng không trả lời . Xuyên thở dài, cô mở cửa sổ nhìn đường, cố moi óc xem có cách nào kéo được Quyền ra khỏi tình trạng chán chường đã khiến anh bất động từ mấy tuần nay. Từ sâu thẳm tím mình, Xuyên đau đớn cho Quyền, và cô quyết định dù thế nào cũng phải giúp anh thoát khỏi tâm trạng tuyệt vọng này.

Hít vào một hơi thật sâu, Mỹ Xuyên bước đến bên Quyền :

- Em không dám cho rằng em biết anh đang nghĩ gì . Em chỉ dám nói là em đã từng trải qua một tình trạng tương tự . Khi Tùng bỏ em đến với Mỹ Tú, em đau lắm và thê thảm đến mức không muốn cả đựng đũa tay canh . Điều duy nhất em muốn chỉ là ngủ... thậm chí muốn chết.

Ngừng một chút, Xuyên nói tiếp :

- Tình trạng đó kéo dài cả hàng tháng, chỉ đến khi Ngọc Trâm kéo em ra khỏi phòng và đưa em lại với công việc thì em mới nhận ra mình đã tự hủy hoại mình tới mức nào . Công việc đã cứu em và anh nữa, anh cũng chính là động lực khiến em yêu đời trở lại dầu lúc nào em cũng từ chối tình cảm của anh.

Dịu dàng cúi xuống, Xuyên thì thào :

- Anh hãy để em làm như vậy đối với anh nhé.

Quyền vẫn không buồn trả lời, Xuyên thở dài bất lực . Cô tự hỏi :

- Cứ thế này đến chừng nào ?

Nỗi quan tâm lo lắng về anh còn lớn hơn nỗi sợ hãi của cô khi nhìn đám cháy đêm hôm ấy.

Xuyên buột miệng :

- Em không vì mình thì cũng phải vì mẹ chứ.

Nghe nhắc đến mẹ, Quyền mở mắt nhìn trừng trừng trần nhà :

- Tôi muốn được yên, em sang với Thanh đi.

Mỹ Xuyên cau mặt vì lời Quyền vừa nói . Nhưng nghĩ đến tình trạng

hiện giờ của anh, cô trầm giọng :

- Em tới với anh mà.

Quyền chua chát :

- Em thương hại tôi phải không ? Tôi chẳng sao đâu.

Dứt lời, anh gượng dậy vớ chai rượu uống dở để trên bàn, Mỹ Xuyên mím môi lại, cô kêu lên :

- Em không cho anh uống nữa.

Vừa nói, cô vừa vứt cái chai ra ngoài cửa sổ . Quyền giận dữ bóp mạnh vai Xuyên, làm cô la lên vì đau.

Quyền khốn khổ :

- Anh trắng tay rồi, em đừng quan tâm đến anh nữa . Anh chẳng còn gì để xứng với em đâu.

- Nhưng anh đã bảo là yêu em, em chỉ cần thế thôi.

Giọng Quyền khô khốc :

- Anh không còn tình yêu nữa . Ngồi bên em, anh chẳng có chút cảm xúc . Mọi thứ với anh, đều đã chết cả rồi.

Mỹ Xuyên trấn an:

- Rồi anh sẽ mất cảm giác đó . Mọi thứ vẫn còn nguyên chờ anh .

Anh là người tài năng, anh thừa sức bắt đầu lại...

Mặt Quyền nhăn nhó :

- Anh không thể . Thật đó . Chỉ nghĩ đến tới việc cầm lại cọ, tay anh đã run rồi làm sao vẽ ?

Mỹ Xuyên bảo :

- Nếu có nghị lực, anh sẽ vượt qua tất cả . Mà nghị lực thì anh rất thừa . Đúng không ?

Quyền nhếch môi . Anh chưa nói lời nào thì có tiếng gõ cửa . Mỹ Xuyên ra mở cửa . Cô hết sức bất ngờ khi thấy bà Ái Xuân và Thảo Ly . Có lẽ hai người cũng bất ngờ khi gặp cô chỗ này.

Thảo Ly vênh mặt bước vào :

- Lại là cô em . Hừ ! Đúng là tài giỏi trong việc mời chài đàn ông .

Nhưng sao lại để vuột Tùng vậy hử ?

Mỹ Xuyên giận xanh mặt, cô chưa kịp đối phó, Quyền đã bảo :

- Em sang thăm Thanh đi Xuyên...

Biết là bị đuổi khéo, Xuyên hăm hăm bỏ đi ra ngoài với một trời tự ái. Hừ ! Thì ra Quyền quen biết với bà Ái Xuân và Thảo Ly, vậy mà hôm ở Đà Lạt, anh không thành thật với Xuyên . Thật ra, giữa họ có quan hệ gì nhỉ ? Mà dẫu quan hệ gì chẳng nữa, Quyền cũng không nên đuổi Xuyên một cách bất lịch sự như vậy.

Đứng ngần ngừ trước phòng Thanh rồi Xuyên bước ra đường, leo lên xe xích lô cô nhờ chở về nhà lòng nặng nề khó chịu khi nghĩ tới

Quyền và chị em bà Ái Xuân.

Vừa đặt lưng xuống nệm, cô chạy vội ra mở cửa . Mỹ Tú bước vào với nụ cười tươi tắn trên môi...

Dầu vẫn chưa tha thứ cho Tú, nhưng Xuyên vẫn nao lòng trước sự xuất hiện bất ngờ của em gái.

Liếc những túi xách lỉnh kỉnh Tú vừa đặt lên bàn, Mỹ Xuyên nói :

- Mang gì mà lỉnh kỉnh thế ?

Tú tươi cười :

- Em mua cho chị đó.

Mỹ Xuyên chớp mắt :

- Chị không cần những thứ ấy.

Mỹ Tú trầm giọng :

- Nhưng tự lòng mình lúc nào em cũng muốn chăm lo cho chị . Từ bé tới giờ, em chưa làm gì cho chị hết.

Mỹ Xuyên cười khan :

- Thì ra em muốn đền bù.

- Không, em chỉ muốn là em của chị như từ xưa ấy . Em có lỗi đã cướp Tùng, nhưng thật tâm lúc nào em cũng thương quý chị.

Giọng Tú nghẹn lại :

- Chị đã thay ba mẹ nuôi em, vậy mà...

Mỹ Xuyên gạt ngang :

- Chuyện qua rồi, đừng nhắc lại nữa . Em sống như thế nào ? Có hạnh phúc không ?

Lau giọt nước mắt trên má, Tú nhoèn miệng :

- Có . Tùng rất tốt với em.

Xuyên nghe giọng mình thật lạ :

- Ráng mà cầm cương, Tùng là con ngựa bất kham, em không khéo hấn lại quen đường cũ.

Mỹ Tú tự tin :

- Chị không phải lo . Em là tay kỳ mã cừ khôi, Tùng không thoát khỏi em đâu . Hiện tại em đang nắm giữ cả điều hành gần hết các khách sạn của Tùng . Từ khi cưới em, công việc làm ăn lên thấy rõ từng ngày.

Mỹ Xuyên tò mò :

- Tùng để em tham gia kinh doanh à ?

Mỹ Tú khúc khích :

- Mới đầu, ông ta đâu có chịu, em phải giở ngón nghề, cương nhu giận dữ, Tùng mới đồng ý ấy chứ . Giờ thì xem như cả thế giới về em, không có gì hạnh phúc hơn hoàn thành mộng ước . Bây giờ Tùng chỉ có việc nghỉ ngơi chơi bời, vì đã có em lo toan trong ngoài.

Mỹ Xuyên nhìn Tú :

- Em không sợ mất anh ta sao ?

Tú lắc đầu :

- Hồn phách em giữ đây nè, làm sao mà mất được.

Hai người chột lặng im . Một lát sau, Tú nói :

- Em có nghe chuyện cháy phòng tranh của Quyền . Đã tìm ra nguyên nhân chưa ?

Mỹ Xuyên chép miệng :

- Bị chập điện.

- Đơn giản vậy thôi sao ?

Mỹ Xuyên nhú mày :

- Chớ không lẽ có gì phức tạp ?

Mỹ Tú bảo :

- Không . Em chỉ nghĩ công sức cả đời của một nghệ sĩ phút chốc tiêu tan thành mây khói chỉ vì chập điện . Sao dễ đến mức thương tâm vậy ?

Mỹ Xuyên thở dài :

- Tại xui xẻo, ai mà biết được.

- Chắc anh ấy buồn lắm ?

- Đừng dùng từ "buồn", chẳng thấm thía gì với nỗi đau của Quyền.

Mỹ Tú chột hỏi :

- Chị đang yêu Quyền phải không ?

Rồi không đợi Xuyên trả lời, Tú nói tiếp :

- Quyền là người có nội tâm phức tạp chớ không đơn giản như Tùng . Yêu người như thế cũng nên yêu.

Mỹ Xuyên nhìn Tú :

- Thế em không yêu Tùng sao ?

Mỹ Tú cười xòa :

- Yêu... yêu chớ sao không ?

Rồi Tú lảng đi :

- Em sắp khai trương một siêu thị . Hôm đó nhất định chỉ phải đến dự, giờ em về đây.

Mỹ Xuyên tiễn Tú ra tận đường . Cô dặn dò :

- Nếu rảnh, nhớ ghé thăm chị.

- Em sẽ nhớ, nhưng rảnh thì chắc khó lắm.

Mỹ Xuyên trở vào nhà . Một mình quạnh hiu cô bần chòn nghĩ đến Quyền . Khi biết cô về chớ không sang bên Thanh, anh sẽ nghĩ gì ? Có biết cô dối và có đến tìm cô không ?

Sau cú sốc dữ dội ấy Quyền đã thay đổi hoàn toàn . Cô không hiểu mình đủ sức giúp anh trở lại như ngày xưa không nữa.

Nằm chờ mãi vẫn chẳng thấy Quyền tới, Xuyên ngủ thiếp đi lúc nào không hay . Cô chỉ giật mình khi nghe tiếng Thanh gọi.

Cô ngồi dậy, rửa mặt, chải sơ mái tóc rồi ra mở cửa.

Thanh bước vào, giọng lơ lửng :

- Ngủ mới dậy à ?

Mỹ Xuyên gật đầu . Thanh lại hỏi tiếp :

- Bao bị gì mà nhiều thế ?

- Cửa Mỹ Tú . Nó vừa tới thăm em.

- Chỉ một mình nó thôi ?

Mỹ Xuyên trả lời :

- Vâng.

Thanh chăm chú nhìn cô :

- Hai chị em ổn cả chứ ?

Mỹ Xuyên bật cười :

- Chớ anh nghĩ sao ?

Thanh nhún vai :

- Anh sợ thấy em khóc lắm . Nhưng... Ờn chúa em vẫn bằng an . Thế là tốt.

Mỹ Xuyên cắn môi :

- Quyền có hỏi anh về em không ?

- Hoàn toàn không . Nhưng anh nghe như hần có chuyện.

Mỹ Xuyên nhíu mày :

- Chuyện gì nữa ?

Thanh châm thuốc :

- Bà chủ nhà trọ nói mẹ Quyền bị bệnh phải đưa vào bệnh viện.

Mỹ Xuyên thẳng thốt :

- Đúng là họa vô đơn chí . Nhưng bác ấy bệnh gì ?

- Anh không biết . Nhưng chắc khá nặng.

Mỹ Xuyên ngồi thừ ra trên ghế, cô sốt ruột :

- Anh không hỏi xem mẹ Quyền được đưa vào viện nào à ?

- Không.

- Ôi trời ! Anh thật vô tâm.

Thanh nhếch môi :

- Muốn biết, em tới nhà trọ mà hỏi, chớ sao trách anh ?

Xuyên ngượng ngùng :

- Em xin lỗi.

Thanh nghiêm trang :

- Em đã yêu thêm lần nữa . Lần này em cũng lại với quá cao . Vĩnh Quyền xuất thân từ gia đình giàu có . Anh ta không phải dành cho em đâu.

Mỹ Xuyên tròn xoe mắt :

- Quyền mà giàu có à ? Anh có lộn không vậy ?

Thanh nói :

- Tin hay không tùy em . Nhưng em sẽ gặp rắc rối nếu tiếp tục quan hệ với hắn.

Mỹ Xuyên nóng nảy :

- Nghĩa là sao ? Anh nói ra đi, cứ úp mở hoài, em ghét lắm.

- Thì anh đã nói đó . Quyền là con nhà giàu, hắn vờ sống bụi để tìm hứng trong sáng tác, chứ không nghèo đến mức sống qua ngày bằng mì gói như em tưởng đâu.

Mỹ Xuyên ngờ vực :

- Vậy tại sao mẹ anh ấy lại phải nung nấu cửa chùa ?

Thanh nhún vai :

- Anh không biết . Em đi mà tự tìm hiểu lấy.

Mỹ Xuyên âm ức làm thinh . Mấy hôm sau, cô ghé tới phòng trọ của anh và được bà chủ nhà cho biết Quyền không còn ở đây nữa, anh vừa dọn đồ đạc đi sáng nay . Cô tới chùa hỏi thăm tin tức của bà Diệu Hạnh nhưng cũng chẳng nắm được thêm điều gì ngoài việc bà đã được người nhà đón về chăm sóc.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 15

Mỹ Xuyên lặng lẽ nhìn Quyền . Trông anh khác hẳn với cái mái tóc chấm ót và bộ râu lười cạo . Anh ăn mặt sang trọng hơn bình thường, nhưng gương mặt đầy vẻ bơ phờ, hốc hác.

Xuyên nhỏ nhẹ.

- Bác gái sao rồi ?

Quyền ngập ngừng :

- Đã đỡ nhiều.

- Nhưng bác bệnh gì ?

- Thì cũng bệnh của những người già.

Mỹ Xuyên bắt bẻ :

- Vậy sao trông anh tiêu tụy quá.

Quyền nói:

- Anh đâu có quen nuôi bệnh . Hơn nữa, anh đã đi làm lại.

Mỹ Xuyên sững sờ :

- Anh không vẽ nữa sao ?

Quyền thở dài :

- Tạm thời là như vậy . Anh mệt mỏi quá rồi, không tâm trí đâu mà nghĩ tới việc cầm cọ.

Mỹ Xuyên xót xa :

- Em tiếc cho anh vì đúng là họa sĩ cũng hiếm hơn kiến trúc sư.

Quyền chán nản :

- Anh đã bỏ tất cả để vẽ, anh những tưởng mình sẽ mãi mãi theo con đường đã chọn, nhưng đâu có được . Anh không tin số mệnh, khổ sao cuộc đời lại dồn anh vào cảnh ngộ này.

Mỹ Xuyên bóp nhẹ tay Quyền, cô se sắt khi nghĩ bàn tay tài hoa sẽ thôi cầm cọ vẽ.

Cô hỏi :

- Anh làm ở đâu ?

Quyền lấp lửng :

- Ở công ty của người quen.

- Em biết họ không ?

- Chắc biết.

Xuyên thốt lên :

- Bà Ái Xuân à ? Bà ta sẽ không cho anh có thời gian để thờ đâu.

Quyền nói :

- Anh biết bà ta là người thế nào mà.

Mỹ Xuyên bỗng đề nghị :

- Hay là sang làm với em và Thanh đi . Chúng ta sẽ chung lưng góp sức.

Quyền nhìn xoáy vào mắt cô :

- Đời nào Thanh nhận anh vào làm chung . Vả lại, bọn anh không hợp nhau.

- Nhưng lúc ở Đà Lạt...

Quyền lắc đầu :

- Bây giờ đâu phải lúc ở Đà Lạt . Em không hiểu sao ?

Mỹ Xuyên im lặng . Rõ ràng Quyền hôm nay có khác với Quyền họa sĩ thuở nào . Nhưng cụ thể cái khác ấy là gì ? Xuyên chưa hiểu hết.

Giữa hai người chột như một vực sâu vô hình . Mỹ Xuyên không ngờ Quyền lại dễ buông xuôi đến thế, trong khi trước đây, anh luôn bảo : "Hội họa là lẽ sống của đời mình" . Cái lẽ sống ấy đang vượt khỏi tầm tay, đang rời xa tâm trí của Quyền mà anh không có chút xiu mong muốn giữ nó lại.

Bỗng dưng Xuyên thấy thất vọng, niềm tự hào về Quyền tan biến mất rồi, cô buồn bã nhìn gương mặt không chút thần sắc của anh rồi

trách :

- Sao anh lại dễ dàng buông xuôi vậy ? Tương lai vẫn rộng mở phía trước mặt anh mà.

Quyền làm thinh . Một lát sau, mới nói :

- Anh biết mình làm gì và phải làm gì . Đôi khi người ta phải biết sống cho người khác . Mẹ anh cần được anh chăm sóc về cả tinh thần lẫn vật chất . Em thấy đấy, anh chẳng còn bức tranh nào cả.

Xuyên xót xa :

- Em hiểu rồi.

Quyền lắc đầu :

- Em không hiểu đâu . Nói thật, chưa khi nào anh căm ghét bản thân như lúc này.

Mỹ Xuyên dịu dàng :

- Em cũng từng như anh, nhưng khi nỗi đau nguôi dần, sẽ yêu đời trở lại.

Quyền lặng đi :

- Công việc của em thế nào ?

Mỹ Xuyên ngập ngừng :

- Có hơi chậm một chút.

- Chậm là sao ?

- Là ít công trình, nên số ngày nghỉ nhiều hơn số ngày đi làm.

Nhìn Quyền, Mỹ Xuyên dò dẫm :

- Nghe nói con trai bà Ái Xuân đi du học ở Pháp đã về, hẳn ta rất giỏi về kiến trúc Châu Âu cổ điển lẫn hiện đại . Anh biết hẳn không ?

Quyền nhếch môi :

- Biết là sao, còn không biết thì sao ? Thiên hạ khéo đồn đãi chứ hẳn ta chả tài cán gì, nếu không muốn nói là nhu nhược, lo thân chưa nổi, phải bám vào công ty của gia đình.

Mỹ Xuyên chột khó chịu vì vẻ đố kỵ của Quyền, cô nói :

- Anh không thích hẳn à ?

Quyền cười khẩy:

- Không . Ghét cay ghét đắng là đằng khác.

- Anh và hẳn từng đụng chạm sao ?

Quyền hờ hững :

- Ờ . Đó là chuyện thường xuyên.

- Như vậy anh sẽ gặp khó khăn.

Quyền xua tay:

- Đừng nhắc đến vấn đề này nữa, được không ? Anh rất khó chịu khi nghe có người hỏi về cháu đích tôn của ông Vĩnh Khả . Hẳn chỉ là một cái vỏ ốc nhỏ nhoi giữa lòng đại dương . Có thể cái vỏ ấy lấp

lánh, nhưng dầu sao nó cũng là cái vỏ ốc.

Mỹ Xuyên nhẹ nhàng:

- Đố kỵ đâu phải là tính cách của anh.

Quyền trầm giọng:

- Anh thấy thương hại cho số phận hần, chứ không hề đố kỵ.

Xuyên chuyển đề tài:

- Em rất muốn đến thăm và chăm sóc bác.

Quyền gật đầu:

- Rồi anh sẽ đưa em tới . Mẹ quý em lắm . Bà cứ hỏi về em mãi.

Xuyên hỏi:

- Anh đã nói gì với bác ?

Đưa ngón tay trở lên, Quyền bảo:

- Chỉ một câu thôi.

- Câu gì ?

- Xuyên là một nửa của con.

Xuyên nóng người vì cái nhìn của Quyền . Anh kéo cô lại và khát khao cúi xuống hôn cô, nhưng Xuyên vẫn có cảm giác xa xôi lạ lẫm .

Quyền của cô cứ y như một người nào khác.

Mỹ Xuyên khép mi, cô đáp lại sự nồng nàn của Quyền, nhưng cô không thể . Vốn là người nhạy cảm, anh nhận thấy ngay tâm trạng của Xuyên.

Buông vội cô ra, anh đốt thuốc lá:

- Anh xin lỗi.

Mỹ Xuyên ngơ ngác:

- Sao lại xin lỗi ?

Rít một hơi thuốc, Quyền khô khan:

- Vì anh hiện giờ không phải là của em trước kia.

Xuyên gượng gạo cười:

- Vậy em phải tìm một nửa kia của mình ở đâu ?

Lay tay Quyền, cô khấn khoảng:

- Có chuyện gì xảy ra với anh, cho em biết đi ?

Quyền lầm lì:

- Chuyện gì nữa ngoài những chuyện đã xảy ra ? Với một đời người, bao nhiêu đó là quá nhiều bi kịch rồi.

Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Anh lần tránh trả lời câu hỏi của em.

Quyền nhát gừng:

- Anh chỉ có thể trả lời như thế.

- Nói yêu em, nhưng anh lại giấu kín về bản thân mình . Điều đó thật khó chịu.

- Với em, anh muốn mình lúc nào cũng là họa sĩ chưa nổi danh, có bà mẹ sống nhờ cửa Phật.

Mỹ Xuyên hỏi tới:

- Vậy còn bác trai đâu ? Sao không khi nào em nghe anh nhắc tới hết vậy ?

Quyền ngập ngừng:

- Ba anh có cuộc sống riêng an nhàn sung túc, ông không quan tâm tới ai ngoài chính mình . Ông chẳng hề có trách nhiệm với mẹ anh, nên lâu rồi trong thâm tâm anh, ông không hề hiện hữu . Với anh, chỉ có mẹ, anh sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì bà.

Xuyên hạ giọng:

- Anh đã làm được gì ?

Quyền xúc động:

- Lâu nay anh chỉ đeo đuổi nỗi đam mê của mình, chớ có làm được gì cho mẹ đâu . Giờ nghĩ lại, anh rất ân hận.

Xuyên liếm môi:

- Anh muốn nói là bệnh tình của bác không nhẹ ?

Mắt Quyền chột cay xè:

- Mẹ bị ung thư máu.

Mỹ Xuyên sửng sờ:

- Chính xác chứ ?

Quyền gật đầu:

- Anh không cho phép mình tuyệt vọng khi biết kết quả chuẩn đoán.

Xuyên nắm tay anh:

- Chúng ta phải làm sao ?

- Ở Việt Nam đã cách điều trị bằng phương pháp ghép tủy.

- Nhưng chắc chi phí không nhỏ ?

Quyền rút thuốc:

- Tiền bạc không phải lo vì công ty của bà Ái Xuân đã ra giá để mua anh . Cái khó là phải tìm được người thích hợp để cấy tủy cho mẹ.

Mỹ Xuyên nhiệt tình:

- Em tình nguyện cho tủy.

Quyền chớp mắt:

- Cám ơn em.

- Sao lại cám ơn một nửa của mình nhỉ ?

Quyền mỉm cười, nâng cằm Xuyên lên:

- Cám ơn cuộc đời đã dâng tặng em cho anh.

Mỹ Xuyên vui mặt vào ngực Quyền và nghe anh nói:

- Điều anh sợ nhất là phải kéo dài thời gian tìm được người thích hợp với mẹ . Bệnh của bà đang chuyển sang giai đoạn xấu nhất.

- Lâu nay anh không biết à ?

Mặt Quyền nhăn lại, đau đớn:

- Mẹ giấu, với lại anh quá vô tâm nên bây giờ cứ ray rứt mãi.

Xuyên vội an ủi:

- Bác sẽ không sao đâu . Anh đừng quá bi quan.

- Anh cũng mong là như thế.

Hai người ngồi tựa vào nhau trong căn phòng nhỏ . Tâm trạng Mỹ Xuyên với bớt nặng nề, cô an tâm khi đã tìm thấy một Quyền tràn đầy tình cảm, không lạnh lùng, khó hiểu như cô vẫn tưởng nữa.

Ngọc Trâm vừa giữ ống nghe trên tay, vừa hét:

- Xuyên! Điện thoại.

Đang ngồi vẽ sơ đồ trang trí, Xuyên vội chạy tới đón lấy ống nghe .

Giọng bà Ái Xuân vang lên ở đầu dây bên kia khiến Xuyên nổi da gà.

- Nhận ra ai không con nhóc đồng đẳng ?

Xuyên trấn tĩnh bằng một loạt thăm hỏi:

- Dạ, có khỏe không cô ?

Giọng bà Xuân rít lên:

- Cám ơn . Từ khi không có cô kế bên, tôi khỏe hẳn lên vì không phải bực mình bởi những thói ngu ngốc.

Mỹ Xuyên nóng mặt:

- Xin lỗi . Cô điện cho cháu có chuyện gì ?

Bà Ái Xuân nhấn mạnh từng chữ:

- Yên cầu cô tránh xa Quyền ra, nếu không muốn bị nhận phần thua thiệt...

Xuyên lạnh lùng, ngắt lời bà ta:

- Tôi không còn là thư ký riêng của cô để phải nghe những lời dọa nạt như vừa rồi . Với lại, cô không có quyền xen vào chuyện của tôi và Quyền.

Bà Ái Xuân hét vào máy:

- Hừ! Mới đó mà mọc nanh rồi à ? Cứ bám vào Quyền thử xem . Tôi sẽ bẻ nanh cô đấy . Cứ đợi mà xem.

Dứt lời, bà ta gác máy đánh rầm . Mỹ Xuyên cũng thế . Cô đi tới đi lui, miệng lẩm bẩm khiến Ngọc Trâm phải kêu lên:

- Trông mày kìa . Cứ y như bản sao của ông Thạnh, mồm thì lảm bảm chửi rủa, chân cứ đi như tập trận.

Xuyên ôm đầu:

- Không làm thế chắc tao phát điên mất.

- Nhưng chuyện gì ?

Cô chưa kịp trả lời Trâm thì Ân và Thạnh bước vào . Mặt ai cũng hầm hầm trông thật sợ.

Người đầu tiên mở miệng là Thanh, anh chửi rần trời làm cô và Trâm cứ ngẩn ngơ nhìn.

Đưa tay hất sơ đồ Xuyên đang vẽ dở trên bàn xuống, Thanh ngoác mồm:

- Mẹ! Vẽ vờn gì nữa . Họ không thuê mình nữa đâu.

Xuyên và Trâm cùng kêu to:

- Sao lại thế ?

Thanh cau có:

- Sao với trắng gì ? Công ty Đại Hưng lấy thịt đè người . Nó nhận giá rẻ gần như... công chùa, làm sao mình có đất sống đây ?

Ẩn để thêm vào:

- Đại Hưng là đại công ty, họ đâu cần những công trình nhỏ, vậy mà bây giờ chỗ nào họ cũng đặt tay vào . Điều này có nghĩa gì nhỉ ?

Thanh cay cú:

- Đi mà hỏi Mỹ Xuyên . Cô ấy có bạn thân ở công ty này đấy.

Xuyên khó chịu:

- Anh nói thế là sao chứ ?

Thanh thản nhiên nhấn mạnh:

- Em thừa hiểu mà.

Mỹ Xuyên kêu lên:

- Bộ Quyền có quyền quyết định chuyện này sao ?

Thanh làm thỉnh, đốt thuốc hút . Rít được vài ba hơi, anh dụi tắt, miệng lẩm bẩm ra ngoài.

Ngọc Trâm nhìn Ẩn:

- Tại sao anh Thanh lại nói thế ?

Ẩn nhún vai:

- Mất một hợp đồng làm ăn, tức là phải . Chỉ sợ đây mới là bước khởi đầu . Công ty mình là hạng cò con, không khéo xoay thì xập tiệm là chắc.

Ngọc Trâm ngẫm nghĩ:

- Em lại nghĩ đây chỉ là sự ngẫu nhiên chứ công ty Đại Hưng chưa hẳn muốn triệt chúng ta . Họ làm thế, chẳng thu lợi được bao nhiêu, trong khi đối thủ đáng cạnh tranh của Đại Hưng phải là những tổng công ty tầm cỡ quốc gia kia.

Mỹ Xuyên ngồi thừ ra trên ghế, trong tâm trí cô những lời bà Ái Xuân vừa nói chọt vang lên rõ mồm một . Bà ta hăm sẽ bẻ nanh cô . Đây không phải lời dọa suông rồi . Nhưng tại sao bà ta lại ngăn cô đến với Quyền . Tình cảm riêng của hai người có ảnh hưởng gì đến bà ta chứ ?

Nhặt bàn thiết kế lên, cuộn tròn lại cho vào tủ, Xuyên cầm túi xách,

giọng mệt mỏi:

- Tôi về đây.

Tới phòng điện thoại công cộng gần đó, cô gọi cho Quyền, nhưng không ai nhắc máy . Cả số di động cũng thế.

Mỹ Xuyên bắt giấc thở dài . Đạo này Quyền luôn buồn bã vì bệnh của bà Diệu Hạnh ngày càng nặng . Cô đã thử cho tủy nhưng vẫn là người không thích ứng với cơ thể bà Hạnh . Sức khỏe bà ngày một kém chỉ số may mắn được tính trên phần ngàn . Điều này khiến Quyền hết sức đau khổ và Xuyên cũng kém vui . Nhưng không ai làm được gì ngoài việc chăm sóc cho một người đang bước dần tới cái chết.

Về nhà, Xuyên vào bếp . Đang định nấu cơm, cô nghe tiếng Mỹ Tú gọi mình.

Ra mở cửa, cô hờ hững:

- Hôm nay không bận làm ăn sao ?

Tú cười tươi như hoa:

- Vừa làm ăn về đây chứ.

Nhìn bộ đồ chắc phải hàng trăm đô trở lên của Mỹ Tú, Xuyên hỏi tiếp:

- Vừa đóng phim xong à ?

Tú lắc đầu:

- Không . Em dự lễ động thổ một công trình lớn của công ty Đại Hưng . Chị biết em đã gặp ai không ?

Mỹ Xuyên đáp ngay:

- Chắc là Quyền rồi . Anh ấy đang làm việc ở đó mà.

- Ảnh làm gì chị biết không ?

Xuyên nói:

- Chị không hỏi, nhưng chắc cũng được phụ trách một khâu gì đó chứ không đến nỗi làm lính trơn.

Mỹ Tú phá ra cười khiến Xuyên ngơ ngác:

- Bộ chị nói sai à ?

- Sai quá đi chứ . Chị không biết Quyền làm gì thật hả ?

Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Đam mê cả đời của Quyền là hội họa, làm việc cho công ty Đại Hưng là vì hoàn cảnh bắt buộc, Quyền không thích do đó chị cũng không hỏi nhiều về việc anh ấy đảm trách.

Tú hạ giọng:

- Chị đúng là vô tâm . Ngày xưa, Tùng đã từng than phiền về chị như thế với em . Tới bây giờ chị vẫn thế sao ?

Mỹ Xuyên ngơ ngàng nhìn em gái:

- Vô tâm à ? Chị lại nghĩ không nên tò mò vì tôn trọng Quyền chứ.

Mỹ Tú nhấn mạnh:

- Nếu Quyền chưa khi nào nói với chị vai trò vị trí của anh ta trong Đại Hưng thì chị nên dè chừng hẳn là vừa.

- Vì sao lại thế ?

- Vì một là Quyền xem thường chị . Hai là hẳn coi chị như một món đồ chơi, hẳn đã dối gạt chị khi vờ mình là một gã nghèo nàn . Hừm! Thật ra Vĩnh Quyền chính là Đại thiếu gia, cháu tích tôn của Hoàng thân Vĩnh Khả, người thừa kế hợp pháp duy nhất của dòng họ, là con trai bà Ái Xuân đấy.

Tai Xuyên ù hẳn đi . Cô vỗ vào trán mấy cái liền, mặt ngơ ngác:

- Em vừa nói gì ?

Mỹ Tú nghiêm mặt:

- Em không nhắc lại đâu . Chị đi mà hỏi Nguyễn Phúc Vĩnh Quyền ấy! Hừ! Cái mụ Ái Xuân đúng là đồ... giời đánh . Vừa gặp mặt em, mụ đã móc ngoéo, chì chiết về chị . Mụ ấy hăm sẽ đập đổ nồi cơm của chị đấy.

Mỹ Xuyên ngồi như đã hóa đá . Cô ức nghẹn cả ngực vì tất cả những gì vừa nghe . Thì ra con người thật của Quyền là đây . Lẽ nào Quyền mắc chứng đa nhân cách, lúc anh là một họa sĩ nghèo, lúc là một công tử con nhà quyền quý ? Vậy bà Diệu Hạnh là ai ? Khi bà Ái Xuân mới là mẹ anh ? Thật Xuyên không hiểu gì về Vĩnh Quyền hết.

Giọng Mỹ Tú lại vang lên:

- Nếu Quyền có nghĩ tới chị, anh ta sẽ đến để giải thích . Còn không thì chấm dứt là vừa . Rồi em sẽ giới thiệu cho chị những người đàn ông hết sức đàn ông mà em quen trong giao tế . Thế giới đã sáu tỉ người, lo gì không tìm ra một người cho mình chứ.

Mỹ Xuyên chớp mắt, cô không nghĩ như Tú vì với cô, yêu là chuyện rất khó . Mỗi tình đầu muộn màng với Tùng đã chóng vánh vỡ tan vì không biết nắm giữ trái tim người đàn ông yêu mình . Mỗi tình kế tiếp xem ra đã rất giống một cơn mơ vậy thì trong số sáu tỉ người của trái đất này, cô sẽ chết chìm mất, chớ dễ gì tìm được tình yêu khác như lời đầy tự tin, tự mãn của Mỹ Tú.

Cô hỏi vợ vẫn để quên nỗi đau của mình:

- Lúc nãy Tùng có đi với em không ?

Tú nhếch môi:

- Ông lên Đà Lạt rồi.

- Sao thế ?

Tú cười đầy mai mỉa:

- Lánh nặng tìm nhẹ ấy mà . Đã có vợ lo cả rồi, cần chi động tay .

Càng ngày em càng thấy Tùng ỷ lại vào em.

- Nhưng Tùng đâu thích vợ tham gia kinh doanh ?

- Đúng thế . Chỉ vì anh ta sợ bị vợ lấn lướt . Chị biết không ? Trước đây, Tùng bỏ mặc cho người của mình làm mưa gió, mỗi tháng họ báo cáo thu chi bao nhiêu cũng gặt . Lờn ít nhiều cũng ừ . Đến khi em nhúng tay vào quản lý thì mới biết hàng tháng thất thu, thất thoát hàng mấy chục triệu.

Môi nhếch lên khinh khỉnh, Mỹ Tú nói:

- Thế là em cho thay hầu như gần hết nhân viên trong khách sạn, các cơ sở làm ăn của Tùng . Thoạt đầu, ổng đâu có chịu, hai đứa cự nhau dữ dội, cuối cùng người thắng là em . Dầu không bao giờ muốn, ổng cũng phải để em bắt tay vào kinh doanh.

- Em không làm diễn viên nữa sao ?

Mỹ Tú nhún vai, kể cả:

- Thỉnh thoảng tham gia vài ba băng ca nhạc, karaoke cho vui vậy mà . Nghề diễn chỉ là nấc thang để em đạt mục đích trở nên giàu có, giờ làm những việc khác hái ra tiền gấp bội lần, không khoái à ? Nếu có quay lại nghề, em sẽ làm bầu sô, sướng hơn nhiều.

Cười khẩy, Tú nói tiếp:

- Nghĩ chuyện đời mà chán . Lúc còn nghèo, mình quỳ lạy xin xỏ một vai phụ, thiên hạ ngó lơ, giờ mình không thèm, họ lại mời tới mời lui, tiền cát-xê lại cao nữa chứ . Bởi vậy mới thấy tiền tài, địa vị luôn đi đôi với nhau . Hễ đã được cái này sẽ có cái kia, còn thiếu một thứ thì không có gì cả.

Mỹ Tú long lanh mắt:

- Em không giấu tham vọng của mình . Một ngày nào đó em sẽ cho mẹ Ái Xuân biết mặt.

Mỹ Xuyên làm thinh khi nghe nhắc tới Ái Xuân . Giờ cô hiểu vì sao bà ta cấm cô quan hệ với Quyền rồi.

Mỹ Tú nhìn đồng hồ:

- Em phải đi ăn cơm trưa với khách . Chị đi với em nhé ? Biết đâu sẽ tìm được mối làm ăn ? Em đang dự định đầu tư qua ngành địa ốc đấy.

Xuyên vội nói:

- Em mới làm quen với kinh doanh, ham hố quá coi chừng thất bại đó.

Tú tự cao:

- Chị không phải lo . Em không thất bại đâu . Dầu sao dòng máu kinh doanh của ba vẫn tràn trề trong cơ thể em mà.

Đội Tú đi khỏi, Xuyên buông mình xuống giường với cảm giác của

người vừa bị mất trộm . Quyền là cháu đích tôn, là thừa kế duy nhất của một gia đình giàu . Lẽ ra cô mừng mới phải chứ . Tại sao anh lại gạt cô nhỉ ?

Mỹ Xuyên tấm tức úp mặt vào gối, mãi đến khi nghe giọng Quyền mới ngồi bật dậy.

Cô sẽ nói gì với anh đây ? Con giận chột bùng lên khiến Xuyên cứ ngồi ỳ ra giường cho đến lúc Quyền xô cửa bước vào.

Anh im lặng khi thấy Xuyên ngồi bó gối một chỗ . Quyền lặng lẽ nâng mặt cô lên:

- Em đang chờ anh tới nhưng không muốn mở cửa khi nghe gọi . Sao thế nhỉ ?

Xuyên mím môi:

- Em không hề chờ anh.

Quyền giễu cợt:

- Em biết em đang nghĩ gì rồi.

Giọng Xuyên chột nghẹn lại:

- Vậy anh nói đi . Có phải anh quá coi thường em nên mới nói dối đủ điều phải không ?

Quyền trầm giọng:

- Anh chỉ chối bỏ cội nguồn của mình, chứ không dối em điều gì cả.

Mỹ Xuyên nhúu mày:

- Chối bỏ cội nguồn . Nghĩa là sao chứ ?

Quyền chép miệng:

- Anh không muốn làm cháu đích tôn của dòng họ . Anh đã bỏ tất cả vì cái danh xưng ấy, để rồi cuối cùng vì mẹ, anh phải quay về.

Xuyên nhìn Quyền . Ánh mắt buồn chán của anh làm cô nẫu ruột .

Xuyên dịu dàng:

- Từ lâu em vẫn muốn nha hiểu cuộc đời anh có nhiều uẩn khúc, nếu thật lòng yêu em, anh hãy nói hết ra đi.

Quyền im lặng . Lâu lắm anh mới lên tiếng:

- Phải bắt đầu từ đâu nhỉ ? Từ cái dòng dõi hoàng thân quốc thích chẳng còn chút hư danh nào của anh à ? Thôi thì bắt đầu từ ông nội anh vậy . Ông là con trai duy nhất của dòng họ . Hồi sinh ra ông, nghe đâu hoàng tộc phải họp lại để đặt tên . Chẳng hiểu thời đó gia tộc anh danh gia vọng tộc thế nào, anh chỉ nghe kể ông được đưa sang Pháp ăn học rồi về nước lấy vợ và đi theo con đường kinh doanh . Ông giao du rộng, giỏi thao lược, nên chẳng mấy chốc trở nên giàu có . Qua bao cuộc bể dâu, vật đổi sao dời, ông vẫn tồn tại và vươn lên.

Im lặng một chút, Quyền nói tiếp:

- Ông ăn ở với nhiều người đàn bà, nhưng cũng chỉ có ba anh là con trai duy nhất . Việc sợ không người nối dõi tông đường đã thành nỗi ám ảnh thường xuyên nơi ông . Nhất là ba anh sức khỏe rất kém lại nhút nhát, thụ động với sở thích ham đọc sách và nghiên cứu văn hóa dân tộc . Suốt ngày đi học về là ông chui vào phòng đọc sách, hay giấu mình trong thư viện quốc gia, trong khi ông nội chỉ muốn ba anh nối nghiệp kinh doanh . Ông buộc ba anh cưới vợ rất sớm với hy vọng có được con đàn cháu đống.

Cười khẩy đầy chua cay, Quyền bảo:

- Khổ nỗi, bà Xuân chẳng có được đứa con nào . Bù lại bà ấy rất giỏi việc.

Mỹ Xuyên nhẹ nhõm:

- Thì ra bà Ái Xuân không phải mẹ anh.

Quyền nói:

- Ờn chúa! Sự thật đúng là vậy, dù suốt hai mươi mấy năm dài anh cứ tưởng bà Xuân đã sinh ra mình.

Xuyên ngập ngừng:

- Sự thật là thế nào ? Tại sao bà Diệu Hạnh lại... lại...

Quyền kể tiếp:

- Hồi đó mẹ anh là cô gái quê nghèo khó, đến mức phải đi ở để có tiền trả nợ cho cha mẹ . Bà ở đợ cho ông bà nội anh . Không hiểu bà nội đã thuyết phục thế nào mà mẹ đã đồng ý vụng trộm với ba anh . Kết quả của sự vụng trộm ấy chính là anh, một đứa cháu đích tôn của dòng họ . Trong khai sinh, anh mang tên Nguyễn Phúc Vĩnh Quyền, cái tên sang trọng thật . Nhưng oái ăm sao, tên mẹ anh lại là Ngô Thị Ái Xuân chứ không phải Đặng Thị Mùi như tên của mẹ . Bà không được quyền nhìn con ngay khi đứa bé chào đời.

Nghe nói anh rất khó nuôi, nên bà nội phải để mẹ chăm sóc anh trong vai trò vú em . Anh lớn lên bằng dòng sữa mẹ, trong lời ru của mẹ, nhưng không hề biết đó chính là mẹ mình.

Từ nhỏ, anh chỉ được thật sự yêu thương từ bà nội và chị Vú . Phần bà Ái Xuân, bà ấy bận việc suốt ngày, ít khi nào ngó ngang đến anh, nếu có chăng chỉ là những ánh mắt dừng dừng, ghẻ lạnh.

Anh nhớ hồi anh chừng bảy, tám tuổi gì đó, có một lần bà Xuân đã hất nguyên một tô cháo nóng vào mẹ anh khiến bà bị phỏng . Bà nội đã buộc mẹ nghỉ việc, lần đó anh buồn đến độ bệnh gần chết . Bà nội sợ quá phải gọi mẹ trở về, nhưng không cho ở chung nhà với bà Xuân . Anh, bà nội và mẹ lên sống trên Đà Lạt . Đồi Hoa Vàng chính là nơi anh sống cho tới năm vào Sài Gòn học đại học Kiến trúc.

Mỹ Xuyên tò mò:

- Đến chừng nào anh mới biết bác Hạnh là mẹ mình ?

Giọng Quyền ngậm ngùi:

- Mãi đến khi bà nội hấp hối trên giường bệnh, bà mới nói thật mọi sự với anh.

- Chắc lúc ấy anh hết sức đau khổ ?

- Đúng vậy . Anh nhất nhất đòi ông nội phải chấp nhận mẹ anh là con dâu như bà Ái Xuân, nhưng ông cương quyết không chịu . Ông và bà Xuân đổ hết lỗi cho người đã chết . Ông trách bà nội đã dối ông khi bảo anh là con nuôi, xin ở cô nhi viện về.

Quyền cười khẩy:

- Đòi nào ông nội lại chấp nhận nuôi con nuôi trong khi ông là người đa nghi, kỹ tính . Đó chỉ là cách từ chối thôi . Là người Tây học, lẽ ra tư tưởng ông phải rộng rãi, phóng khoáng mới phải . Đằng này, ông vừa bảo thủ, vừa hẹp hòi . Cái tư tưởng phong kiến lỗi thời vẫn ngự trị trong tâm hồn ông . Điều đó làm anh đâm ra bất mãn . Những nền nếp cũ lâu nay được anh tuân thủ nghiêm ngặt, bỗng không còn nghĩa lý nào cả, anh muốn phá nát, đập tan những ràng buộc ấy.

Mỹ Xuyên trầm ngâm nhìn Quyền:

- Và anh đã phản đối bằng cách bỏ nhà ra đi ?

Quyền nói:

- Sau khi bà nội chết, mẹ anh cương quyết không ở lại nữa . Vả lại, ông nội cũng chẳng muốn . Bà đã vào chùa với pháp danh Diệu Hạnh . Một lúc hai người thân thương nhất đòi đều bỏ anh . Anh bế tắc hoàn toàn . Để xoa dịu, ông nội đưa anh sang Pháp tu nghiệp thêm về kiến trúc với ước muốn khi trở về, anh sẽ thay bà Xuân nắm giữ công ty Đại Hưng . Anh đồng ý đi, nhưng khi đến Paris anh đã theo ngành hội họa.

Mỹ Xuyên tò mò:

- Sao lại có sự thay đổi ấy ?

- Hồi còn bé, năng khiếu hội họa phát triển rất rõ nét trong anh, nhưng ông nội cấm tuyệt hai từ họa sĩ . Ông khéo léo hướng anh sang nghề kiến trúc . Vì sợ, vì nể nên anh răm rắp tuân lệnh . Nhưng tới lúc đó thì không . Anh đã nhìn rõ ông nội và quyết định tự làm chủ đời mình . Khi biết anh học vẽ, ông dùng dùng nổi giận, nên không chi viện, dù một xu . Mấy năm dài trên đất khách, anh phải vất vả kiếm sống và miệt mài học, học mãi . Cuối cùng, anh cũng bán được những bức tranh còn rất non tay nghề của mình.

Hai người im lặng khá lâu . Quyền bùi ngùi, chua xót:

- Lẽ nào số anh không là họa sĩ, anh không thể theo con đường nghệ thuật anh đã chọn mà phải trở thành một nhà kinh doanh lúc nào

cũng phải tính toán để nâng cao số vốn của mình lên ? Ồi! Trời ơi!
Anh chán quá đi thôi.

Mỹ Xuyên bóp nhẹ tay Quyền:

- Không . Nhất định anh sẽ đi trên con đường mình đã chọn.

Quyền ngao ngán:

- Sẽ không có thời gian và cơ hội đâu em . Ông nội không đời nào cho anh cầm cọ trở lại.

- Nhưng anh có quyền làm điều đó mà.

Quyền lắc đầu:

- Không.

- Tại sao ?

- Anh đang cần tiền lo thuốc thang cho mẹ . Ông nội sẽ chi trả hết mọi phí tổn với điều kiện anh trở về Đại Hưng.

Mỹ Xuyên lặng thinh, tim nhói nhói vì gương mặt hằn vết khổ sở của Quyền . Tội nghiệp anh và khâm phục anh biết bao.

Giọng Quyền đều đều:

- Trước đây anh không muốn nói với em về thân phận của mình vì trong thâm tâm anh luôn chối bỏ những gì anh đang gánh trên vai . Với em, anh chỉ thích mình là một gã họa sĩ quèn, được múa bút với màu với vải . Giờ thì mơ ước đành gác lại rồi . Chắc là Mỹ Xuyên khinh thường anh lắm.

Xuyên chớp mi:

- Em chỉ biết rằng em yêu anh và càng yêu cách sống vì mẹ của anh . Nhưng còn ba, sao không nghe anh nhắc gì tới bác trai hết vậy ?

Quyền mím môi:

- Ba anh là người quá ư nhu nhược . Ông chỉ biết vâng lời ông nội và bà Ái Xuân . Ông biết bà Ái Xuân ghen tuông nên luôn tìm đủ mọi cách để đày đoạ mẹ anh, nhưng ông vờ như không nghe, không thấy gì cả . Anh hết sức chua chát mỗi khi nghĩ tới ông . Mẹ nằm liệt ở bệnh viện, mà ông cũng không hề tới thăm . Trong tâm trí ông, ông nội và bà Xuân, mẹ anh mãi mãi là con ở, điều này làm anh hận.

Mỹ Xuyên lắc đầu:

- Đừng như thế mà.

Quyền gượng cười, anh cố pha trò bằng một câu hát:

"May mà có em đời còn dễ thương".

Mỹ Xuyên tựa đầu vào vai anh . Buổi trưa nắng vàng ngoài cửa sổ .

Cuộc đời vẫn còn dễ thương đối với Quyền, cô sẽ cố giúp anh sống vui hơn với chút dễ thương hiếm hoi ấy .

ĐỂ GIÓ CUỐN ĐI

Chương 16

Mỹ Xuyên hầu như không tin nổi vào mắt mình khi nhìn thấy hai bức tranh "Mùa xuân chín" và "Tĩnh vật xanh" đang được theo một cách trang trọng trong phòng khách của gia đình ông bà Nataka . Cô hốt hải bước đến bên bức "Mùa xuân chín" và đưa tay lên sờ vào lớp vải dày bởi sơn dầu của nó.

Chữ ký của Quyền nằm bên góc phải bức tranh vẫn còn rõ nguyên . Đích thực là tranh của anh rồi . Nhưng tại sao nó lại hiện diện trên cõi đời này, khi cái phòng trưng bày đã cháy thành tro tất cả ?

Gương mặt Trọng Bằng đêm xảy ra hỏa hoạn chợt lướt nhanh qua ký ức Xuyên . Nhất định chuyện này có gì khác thường rồi.

Ông Nataka tới cạnh cô và bập bẹ tiếng Việt bằng giọng lơ lớ của người nước ngoài:

- Nó rất là đẹp... Phải không ?

Xuyên gật đầu:

- Vâng . Người ta biểu ông bức tranh này à ?

- Ồ! Không . Tôi mua nó ở Singapore đó chứ.

- Bức tranh kia cũng thế à ?

Ông Nataka có vẻ hãnh diện:

- Đúng vậy . Người họa sĩ này còn vài ba bức tranh nữa rất đẹp, nhưng tôi không mua được . Tôi rất tiếc.

Bỗng dưng Xuyên buột miệng:

- Tôi biết họa sĩ này.

Ông Nataka ngạc nhiên:

- Ông ấy người Việt Nam à ?

- Vâng.

- Ôi! Vậy thì chắc chắn tôi còn được thưởng thức nhiều tác phẩm khác của ông ấy.

Mỹ Xuyên ngậm ngùi:

- Tiếc là ông ấy không còn vẽ nữa.

- Nếu thế tranh của ông ta rất cao giá . Tôi mừng đã là chủ những bức tranh quý giá đó.

Mỹ Xuyên mỉm cười nhưng trong lòng rối như tơ . Không biết có nên nói với Quyền chuyện này bây giờ không ? Bà Diệu Hạnh mất đã hai tháng, nhưng Quyền vẫn chưa vui buồn . Anh bày đặt mượn rượu để giải sầu . Nhiều đêm uống tới sáng làm Xuyên vừa lo vừa giận . Cô lo vì sợ anh không còn sức khỏe và nghị lực để làm việc . Còn giận

vì sự tuột dốc về tinh thần của anh đã quá mức.

Xuyên thở dài, cô dọn tất cả những thứ giấy dán tường, keo, kéo, kim còn nằm trên sàn nhà vào giỏ xách . Hôm nay cô đã hoàn tất công việc trang trí nội thất ở đây . Ông chủ người Nhật này rất nôn nóng ở, nên chưa chi đã mang tranh ảnh về treo trong phòng khách . Cũng nhờ vậy, Xuyên mới phát hiện được bức "Mùa xuân chín" và "Tĩnh vật xanh" của Quyền . Thật ra, còn bao nhiêu tranh của Quyền trôi nổi trên thị trường tranh ở nước ngoài nữa chứ.

Suy đi nghĩ lại, Xuyên thấy mình không thể giấu Quyền chuyện này . Cô vội vội vàng vàng làm cho hết việc còn lại rồi ra về.

Ghé ngang trạm điện thoại công cộng, cô gọi cho Quyền và được biết hôm nay anh không đi làm.

Xuyên ngao ngán phóng xe về nhà . Chiếc DH này là của Mỹ Tú .

Con bé đã năn nỉ Xuyên cả buổi trời để cô nhận nó làm chân đi . Tú bảo ở thành phố này không có xe gắn máy là thua . Con bé đồng ý cho Xuyên trả gop, vì nó biết chẳng đời nào cô nhận không của nó bất cứ thứ gì . Có lẽ Xuyên là người cố chấp, nhưng cô không muốn bị kẻ khác xem thường, dù kẻ đó là em ruột cô.

Dạo này Tú rất phát, đặt chân sang lãnh vực địa ốc, con bé cũng ăn nên làm ra . Tú muốn Xuyên về phụ một tay và cô cũng đã từ chối . Xuyên không thể, vì bên Tú vẫn còn Tùng, dầu tình yêu kia đã phôi pha, cô vẫn ngại mỗi lần nghe nhắc đến tên anh.

Nghe gõ cửa, Xuyên liền ra mở, cô thật bất ngờ khi người khách ấy là ông Vĩnh Khả.

Ném ánh mắt còn rất sắc của mình về phía Xuyên, ông Khả cao giọng:

- O là Mỹ Xuyên hỉ ?

Xuyên đáp ứng:

- Dạ vâng . Mời ông vào nhà.

Ông Khả chấp tay sau lưng, rào mắt khắp phòng rồi mới ngồi xuống cái ghế cũ kỹ kề cạnh chiếc bàn vuông:

- Chắc o biết tôi ?

- Dạ biết, vì trước đây cháu từng nghe anh Quyền...

Ông Khả nhếch môi:

- Thằng nó chắc kéo nói xấu ông nội hần ?

Mỹ Xuyên im lặng, cô không thích xum xoe với ông Khả, dù cô thừa hiểu ông sẽ đem đến cho cô sóng gió.

Ông Khả lên tiếng:

- Dạo này hần bê tha quá, hần bỏ bê công việc, chỉ lao vào rượu . Cô có biết không hè ?

Xuyên từ tốn:

- Dạ, cháu biết.

- Răng không khuyên hấn ?

Xuyên lại im lặng nghe ông Khả kể cà:

- Hấn là cháu đích tôn duy nhất, nên trước sau gì cơ nghiệp này cũng thuộc về hấn . Nhưng đàn ông chi đa cảm rứa . Mạ hấn chết mà hấn buồn mấy tháng chưa dứt, hấn khiến tôi lo quá.

Nhìn Xuyên với ánh mắt có phần dịu dàng hơn, ông Khả nói tiếp:

- Nghe nói o và hấn là chỗ thâm tình, cô khuyên hấn giúp tôi một tiếng hỉ ?

Xuyên chưa kịp mở lời đã nghe giọng Quyền vang lên ngay sau ngưỡng cửa:

- Ủa! Sao ông lại ở đây ?

Ông Khả có phần bất ngờ, nhưng ông vẫn bình thản trả lời:

- Ôn đi tìm mi.

Quyền nhú mày:

- Có chuyện gì quan trọng mà ông phải đích thân đi cho nhọc nhằn thế ?

Ông Khả nhấn mạnh:

- Ôn chỉ muốn biết chỗ con hay qua đêm có chi đặc biệt không thôi.

Mặt Xuyên đỏ lên, cô ấp úng:

- Thưa ông, anh Quyền không hề qua đêm ở đây.

- Rứa thì tốt . Nhưng có thiệt không hỉ ?

Quyền nóng nảy:

- Con đưa ông về.

- Không cần . Ôn có xe chờ ngoài nớ . Mi nhớ lời ôn, liệu về lo màn việc đi . Không thì chớ có trách.

Mỹ Xuyên và Quyền đứng lặng thinh nhìn dáng đầy quyền uy của ông Vĩnh Khả xa dần, xa dần.

Quyền tức tối:

- Bổ khi! Anh muốn điên lên vì công việc, sao ông nội luôn ép anh thế nhỉ ? Anh cố tình bê bối nhưng ông vẫn không buông tha . Nội biết anh sẽ về lại, nên cố tình đến đây . Ông sẽ không để em yên, nếu anh phật ý ông.

Mỹ Xuyên dò dẫm:

- Có thật là anh muốn về lại không ?

Quyền gật đầu:

- Mẹ đã chết rồi, anh cần gì cái gia tài ấy, khi rõ ràng tiền chẳng mang đến cho anh điều anh muốn.

- Anh nên thẳng thắn trình bày với nội điều anh khao khát.

Quyền thở dài:

- Vô ích thôi . Rồi trước sau gì anh cũng phải phụ lòng ông nội lần nữa.

Mỹ Xuyên ngập ngừng:

- Em có chuyện muốn nói, nhưng anh phải hết sức bình tĩnh đấy.

Nhìn vẻ nghiêm trọng của Xuyên, Quyền ngạc nhiên:

- Chuyện gì mà rào đón dữ vậy ?

Mỹ Xuyên nói thật chậm:

- Em vừa nhìn thấy bức "Mùa xuân chín" và "Tĩnh vật xanh" của anh.

Quyền há hốc mồm, mấy giây sau, anh mới lắp bắp:

- Hồi nào ? Ở đâu ?

Xuyên nhấn từng chữ:

- Sáng nay em tới nhà ông Nataka để làm nốt phần trang trí còn lại .

Vừa bước vào phòng khách, em thật sự bị sốc khi thấy hai bức tranh ấy của anh.

Quyền bồn chồn:

- Có đúng là nó không ?

Mỹ Xuyên xác định chắc chắn:

- Không sai một nét, chữ ký tên anh vẫn còn nguyên.

Quyền thần thờ:

- Ở đâu họ có nó chứ ?

- Ông Nataka cho biết ông đã mua nó ở Singapore, ngoài hai bức này, ông ấy bảo vẫn còn vài ba bức tranh nữa cũng của anh.

Quyền đứng bật dậy :

- Anh phải xem tận mắt mới tin. Đưa anh tới đó đi.

Xuyên kéo anh ngồi xuống :

- Giờ này họ không có ở nhà đâu. Đến tối, em sẽ đưa ông đến.

Quyền xốn xang :

- Lễ nào lão Trọng Bằng đã đang tâm cướp của anh tất cả những bức tranh rồi đốt phòng triển lãm tranh nhằm phi tang.

Mỹ Xuyên nói :

- Chuyện gì lại không thể ? Anh phải tìm lão ta để hỏi cho ra lẽ đi.

Quyền mím môi :

- Trước khi gặp lão, anh phải gặp ông Nataka đã. Anh phải lấy lại những gì của mình mới được.

Đề Gió Cuốn Đi

Chương 17

Mỹ Tú đứng dậy trình trọng giới thiệu:

- Ông Nataka một người rất thích tranh của các họa sĩ Đông Nam Á. Anh Bằng ơi ! Anh là người trong giới sưu tầm tranh, anh có thể giúp em tìm hộ Ông Nataka một vài bức sáng giá không ?

Vừa nghiêng mình bắt tay Nataka, Trọng Bằng vừa nói :

- Anh luôn hân hạnh phục vụ nghệ thuật và những người yêu nghệ thuật.

Ông Nataka cũng lịch sự nghiêng mình:

- Thật là quý hoá quá.

Trọng Bằng thú vị :

- Ông nói được tiếng Việt à ?

Nataka gật đầu :

- Tôi đang nghiên cứu văn hóa Đông Nam Á và rất mê những bức tranh đầy năng và sắc màu nhiệt đới nóng bỏng của họa sĩ vùng đất này. Tôi muốn có tranh của họa sĩ Việt Nam để bổ sung cho đề tài sưu tập của mình.

Giọng Trọng Bằng chắc nịch :

- Rồi ông sẽ có những tuyệt tác. Tôi bảo đảm như thế.

Mỹ Tú đứng dậy với những lời thật... kiêu:

- Tôi xin phép cáo từ để hai ông tự nhiên bàn luận về nghệ thuật.

Ông Nataka lại nghiêng người chào :

- Tôi rất cảm ơn cô.

Tú bật cười :

- Tôi không dám. Không dám thật đó.

Còn lại hai người, Trọng Bằng vào vấn đề ngay :

- Ông đã có bức tranh nào của họa sĩ Việt Nam chưa ?

- Có chứ. Đó là bức tranh của các cụ như cụ Phải, cụ Sáng. Giờ tôi muốn sưu tầm tranh của giới trẻ.

Hạ giọng xuống, Nataka bảo :

- Cách đây gần một năm, tôi mua ở Singapore hai bức tranh rất tuyệt, tôi muốn ông tìm hộ tôi những bức tranh của họa sĩ này.

Trọng Bằng tự tin :

- Điều đó dễ thôi mà.

- Vậy thì chưa hẳn. Tôi nghe đồn họa sĩ này đã hết vẽ rồi, tranh của ông ta cực kỳ hiếm. Có thể nói chắc không hề có bán ở Việt Nam.

Trọng Bằng chột dè dặt :

- Đó là họa sĩ nào vậy ?

- Nguyễn Phúc Vĩnh Quyền. Một họa sĩ thuộc dòng dõi vua chúa.

Bằng buột miệng :

- Ông rành về chúng tôi quá nhỉ ?

Nataka khoe :

- Tôi là tiến sĩ Đông Nam Á học mà. Đương nhiên tôi phải biết rõ về Việt Nam rồi. Nhưng ông có tìm được tranh của Vĩnh Quyền cho tôi không ?

Trọng Bằng có vẻ dè dặt :

- Chưa thể trả lời ngay lúc này được. Tôi sẽ cố và thế nào cũng phải cho ông ít nhất một bức tranh, tuy nhiên phần giá cả thì... thì...

Nataka khoát tay :

- Nếu tôi đã ưng ý thì tiền bạc không thành vấn đề.

Trọng Bằng xoa tay vào nhau :

- Tôi biết. Theo thống kê thì hiện tại người Nhật là người tiêu tiền cho việc sưu tập tranh nhiều nhất thế giới.

Nataka nhấn mạnh :

- Nhưng phải bảo đảm là tranh thật đó.

- Xin ông yên tâm. Tôi là người có uy tín mà.

Ông Nataka hỏi :

- Thế bao giờ có thể xem tranh ?

- Tôi sẽ gọi điện cho ông sau.

Trọng Bằng ra về. Nataka điện thoại ngay cho Mỹ Xuyên.

Một tuần sau...

Trọng Bằng đến. Nataka háo hức nhìn hai bức tranh vẫn còn được giấu trong bọc giấy.

Trọng Bằng khoan khoái xé giấy ra.

- Tôi tin chắc ông sẽ rất hài lòng với bức "Màu thời gian". Đây là bức tranh mới nhất, cũng là sau cùng của họa sĩ Vĩnh Quyền.

Nataka ồ lên thích thú khi nhìn những mảnh xanh lá cây đậm nhạt được dàn trải đầy ấn tượng trên mặt vải. Một cô gái với mái tóc dài không thấy mặt đang ngồi chênh vênh trên mỏm đá nghiêng mình xuống bờ vực sâu, cái vực thăm thẳm của thời gian.

Nataka tấm tắc:

- Khá lắm. Trừu tượng mà cũng rất hiện thực. Tôi muốn xem tiếp bức tranh thứ hai.

Trọng Bằng nói :

- Bức này có tên Đồi Hoa Vàng.

Nataka hỏi :

- Ông còn bức nào nữa không ?

- Không. Tôi chỉ có hai bức này thôi.

Vừa ngắm nghía hai bức tranh, Nataka vừa thủng thảng nói :

- Nghe nhiều người quen cho biết, toàn bộ tranh của Vĩnh Quyền đã

bị cháy trong một cuộc triển lãm cách đây hơn một năm, sau cú sốc đó, ông ta bỏ nghề luôn...

Trọng Bằng có vẻ hấp tấp :

- May mắn sao những bức tranh này không nằm trong đợt triển lãm ấy mà đã nằm trong bộ sưu tập của tôi. Tôi đã mua chúng trước đấy một tuần.

Nataka nhìn thẳng vào mắt Bằng :

- Thật vậy à ? Sao họa sĩ Vĩnh Quyền lại nói khác kìa. Bởi vậy hôm nay tôi có mời ông ta đến để xem hộ tôi phải đây là những đứa con tinh thần của ông ta không ?

Mặt ông Bằng tái nhợt :

- Ông mời Vĩnh Quyền à ?

Nataka mỉm cười :

- Vâng. Ông ta tới ngay bây giờ.

Nataka vừa dứt lời, cửa phòng khác xịch mở. Quyền bước vào với gương mặt lạnh như tiền. Dầu ngòì trong phòng có máy điều hoà, Trọng Bằng vẫn mướt mồ hôi trán. Ông ta bối rối đến mức không mở miệng nói được câu chào.

Nataka nhếch môi :

- Đã tới lúc ông đối diện với chính mình rồi đấy, ông Trọng Bằng.

Dứt lời, Nataka bước ra khỏi phòng Vĩnh Quyền không rời mắt khỏi hai bức tranh của mình.

Lâu lắm, anh mới nghiêng rằng :

- Tôi sẽ thừa ông cho ông vào tù xé lịch.

Đưa tay quệt mồ hôi trán, Bằng nói :

- Cậu làm to chuyện này, chẳng có lợi gì đâu.

Quyền lạnh lùng :

- Tôi không phải người đặt lợi lộc lên trên cả đạo lý và lương tâm như ông.

Mặt ông Bằng đầy vẻ gian xảo :

- Vậy thì cậu càng nên im lặng, vì kẻ chủ mưu đâu phải là tôi. Tôi chỉ thừa hành thôi.

Quyền cau mày, bực bội :

- Ông ăn cắp tranh của tôi rồi đốt phòng triển lãm nhằm phi tang sau đó, ngang nhiên mang tranh qua tân Singapore để bán. Chứng cứ rành rành mà còn dám đổ tội cho ai khác ?

Trọng Bằng cười nhẹ :

- Tôi không đánh cắp tranh của cậu mà tôi đã khôn ngoan cứu chúng khỏi chết cháy. Đem chúng vào các cuộc bán đấu giá của hãng Sotherby ở Singapore để gây tiếng vang cho cậu, cậu không cảm ơn

lại trách tôi.

Quyền nhòm dây :

- Ông có tin tôi sẽ đâm vào mặt ông không ? Đồ tham lam, gian xảo ! Ông đã giết cả sự nghiệp của tôi mà còn lớn tiếng sao đồ vô lương tâm ?

Quyền nắm chặt hai nắm tay, anh muốn đập lão Bằng một trận vô cùng, nhưng vì đã hứa với Nataka và Mỹ Xuyên nên anh cố kiềm cơn nóng giận xuống, dù trong lòng đang tức điên lên.

Từ hôm nghe Xuyên kể chuyện, rồi sau đó anh đến gặp Nataka tới nay, Quyền lúc nào cũng như ngồi trên lửa. Anh nôn nóng mong tới phút gặp Trọng Bằng và tưởng tượng mình sẽ dần lão ti tiện ấy cho hả.

Nhưng nhìn gương mặt trơ trơ như mặt nạ của lão, Quyền chợt thấy tửm. Anh chỉ e sẽ dơ tay mình nếu chạm vào đó.

Trọng Bằng đã lấy lại phong thái đỉnh đạc của mình, ông ta buông từng lời:

- Người vô lương tâm là cụ hoàng thân nhà cậu chứ không phải tôi đâu. Chính cụ Khả đã nhờ tôi vụ này đó.

Quyền nghe ù ở tai, hai hàm cứng đến mức anh không mở miệng được.

Ông Bằng lại nói tiếp:

- Ông cụ đã dàn xếp để tôi đến tìm cậu ở Đà Lạt, đề nghị tôi tổ chức cho cậu một cuộc triển lãm với mục đích biến sự nghiệp hội họa của cậu ra trò Thoạt đầu, tôi cứ tưởng cậu là một công tử bất tài, nhưng khoái chơi trội và làm trái ý gia đình bằng trò chơi nghệ thuật. Nhưng khi tìm hiểu, tôi mới biết cậu tuy chưa có tiếng tăm trong nước, nhưng trên thị trường tranh quốc tế và khu vực Asean, tranh của cậu là loại đang được săn lùng. Tôi không nỡ bóp chết một tài năng nên đã từ chối. Nhưng cụ Khả năm lần bảy lượt khẩn khoản yêu cầu tôi giúp cụ đưa đứa cháu đích tôi về với cơ nghiệp của dòng họ.

Giọng vẫn cứ đều đều, ông Bằng nói:

- Sau cùng, tôi đã xiêu lòng vì món tiền hậu tạ của cậu Khả lớn quá.

Quyền buột miệng chửi :

- Mẹ kiếp ! Rốt cuộc cũng vì tiền.

- Vâng. Ở đời này, muốn sống cho ra hồn phải có tiền. Nếu không vì cần tiền lo cho mẹ, cậu đâu quay về cầu xin ông nội mình. Đúng không nào ?

Quyền nhìn ông Bằng trân trối :

- Ông đã biết mẹ tôi bệnh từ lâu rồi à ?

Trọng Bằng khẽ thở dài đầy... kịch :

- Đúng vậy. Tôi phải nghiêng mình trước sự tính toán của cụ Khả. Cụ ấy biết chắc khi phòng tranh tan thành mây khói, cộng thêm chứng nan y của mẹ, cậu nhất định sẽ trở về nhà.

Đấm mạnh tay xuống bàn, Quyền rút lên cắn phần :

- Lẽ nào ông nội tôi nhẫn tâm đến thế ? Biết mẹ tôi bệnh, ông không lo thì thôi, còn nỡ mang bà ra như một nước cờ...

Ông Bằng lắc đầu :

- Đừng trách ông cụ. Bất kỳ nhà kinh doanh nào cũng có máu lạnh, nếu không, họ khó làm giàu lắm.

Quyền hần học :

- Ông cầm ngay cái luận điệu bất nhân ấy đi. Nếu nhờ thế mà ông nội trở nên giàu có thì đã đến lúc ông phải trả lại cho tôi những gì đã thu vào rồi.

Giọng ông Bằng ngọt như đường :

- Nói thế chứ "Máu chảy ruột mềm", cậu không đành làm to vụ này đâu.

- Ai nói với ông vậy ?

Trọng Bằng nín nọt:

- Cậu có trái tim nghề sĩ nhân hậu, cậu sẽ bỏ qua tất cả.

Quyền cười khẩy :

- Chính vì nghĩ thế, nên ông mới cả gan đem bán tranh của tôi chứ gì ?

Trọng Bằng trơ tráo :

- Với tôi, cụ Vĩnh Khả chính là tấm lá chắn an toàn nhất. Công an mà sờ đến tôi thì họ cũng chẳng tha cụ. Có tiền, chắc cụ chẳng bị tù tội gì. Nhưng uy tín, danh dự của một bậc hoàng thân quả là...

Quyền gạt ngang :

- Trả lời đi. Ông còn giữ bao nhiêu tranh của tôi ?

Xoa cằm, Trọng Bằng lấp lửng :

- Người ta bảo lòng tham không đáy, nhưng túi tham của tôi thì có đáy. Tôi chỉ giữ lại vốn vẹn mười bức, nhưng cũng đã bán cả rồi. Đây là hai bức cuối cùng, giờ xin trả lại cậu. Khi Mỹ Tú giới thiệu tay người Nhật này, lẽ ra tôi phải cảnh giác mới đúng. Cũng tại tôi nghĩ con bé này và chị nó... Mà thôi đi. Không nên ca cẩm nữa.

Vuốt mặt một cái, Trọng Bằng làm thỉnh thoảng ra ngoài. Căn phòng vắng lặng đến mức Quyền có cảm giác nghe cả nhịp đập phần nộ của con tim mình.

ĐỀ GIÓ CUỐN ĐI

Chương 18

Khuôn mặt vốn hay cười của Ngọc Trâm chợt trở nên buồn sullen sướt khi cô ngao ngán bảo :

- Phen này mình sẽ chết ngất vì công ty Đại Hưng. Chết mà không có đất chôn ấy.

Mỹ Xuyên sợ hãi hỏi :

- Mà nói vậy là sao ?

Ngọc Trâm trả lời :

- Họ đang ra sức triệt phá mọi nguồn làm ăn của bọn mình. Trước đây, họ đã thế, nhưng chỉ giành mỗi bên phần trang trí nội thất, nay cả dịch vụ quảng cáo, họ cũng thò vòi bạch tuột vào.

Giọng Xuyên thần thờ :

- Vậy là chúng ta đã khó khăn càng khó khăn hơn. Thú thật, tao không muốn nhận việc qua sự giới thiệu của Mỹ Tú.

Trâm nhấn mạnh :

- Nhưng dầu sao dạo này mày cũng nhờ có nó.

Mỹ Xuyên quyết định :

- Tao sẽ không hợp tác với ông Thạnh và anh em mày nữa. Có như thế, công ty nhỏ xíu này mới tồn tại được.

Ngọc Trâm lắc đầu :

- Mọi người không đành lòng bỏ mày đâu.

- Nhưng tao đâu thể vì mình mà để bạn bè chịu thất nghiệp. Công ty Đại Hưng chủ yếu nhắm vào tao và anh Quyền.

Nói tới đây, giọng Mỹ Xuyên chợt nghẹn lại :

- Một khi không còn tao nữa, anh Ân, mày và anh Thạnh sẽ làm ăn được như bình thường.

Trâm ái ngại :

- Mày và Quyền liệu sẽ sống bằng cách nào khi Quyền vẫn chưa về lại được ?

Xuyên nói :

- Nataka mua bức "Màu thời gian" và "Đồi hoa vàng" với giá khá hào phóng. Quyền có thể yên tâm sống cả năm dài để vẽ mà không lo đến tiền bạc.

- Còn mày ? Chẳng lẽ cam tâm... nâng khăn sửa túi cho gã họa sĩ chưa a gặp thời ấy, mà không nghĩ gì cho riêng mình ?

- Tao chưa hề nghĩ tới hôn nhân. Điều tao lo bây giờ là làm sao vực Quyền dậy, làm sao cho mỗi lần đứng trước khung vải, ảnh đừng

nhớ đến vụ cháy đã thiêu đi bao nhiêu năm miệt mài lao động và cả nguồn cảm hứng của mình. Muốn thế, chắc tao và Quyền phải rời khỏi cái thành phố còn lưu lại quá nhiều ký ức đau đớn này quá.

Ngọc Trâm ngập ngừng :

- Hai người định đi đâu ?

Mỹ Xuyên chống tay dưới cằm :

- Tao chưa biết. Nhưng nếu ở lại thành phố này, cả tao lẫn Quyền đều rơi vào bế tắc. Hơn nữa, tao không thích thấy cảnh Quyền cứ đối chọi mãi với gia đình ruột thịt của mình.

Ngọc Trâm nhìn Xuyên thông cảm :

- Tao mong may và hấn sẽ gặp may sau những xui rủi vừa qua.

Mỹ Xuyên hạ giọng :

- Tao cũng mong thế.

Hai tuần sau, Xuyên và Quyền đã có mặt tại Đà Lạt. Nơi đây là quê của bà nội anh. Quyền từng sống và lớn lên ở đó nên với anh, đây là chuyến trở về nhà.

Hai người trở lại căn nhà trọ cũ và thuê hai phòng riêng. Xuyên cảm thấy hài lòng, cô ít nghĩ tới Sài Gòn, điều cô quan tâm lúc này là công việc... Xuyên muốn làm việc vô cùng, nhưng có phải muốn là được đâu ?

Thở dài, cô kéo cao cổ áo măng tô, và bước ra phố. Đà Lạt mùa này lạnh, có nhiều sương mù nhưng Quyền vẫn chịu khó ôm giá vẽ ra khỏi nhà trọ từ sáng sớm/

Chăm chỉ là thế, nhưng anh vẫn không vẽ được. Quyền cứ xé hàng đồng phác thảo khiến Xuyên đến sốt ruột. Cô biết mọi bắt đầu không dễ, nhất là bắt đầu cho sự tìm kiếm cái mình đã mất. Quyền rất đa cảm, nên sự bắt đầu trở lại của anh càng chậm, vì anh chưa quên được những gì xảy ra cho mình.

Đi gần tới biệt thự Thanh Tùng, tìm Mỹ Xuyên chợt xao động. Cô nhớ ngày nào vừa chân ướt chân ráo lên đây, nhớ giây phút đầu tiên chạm phải ánh mắt của Tùng. Rồi những nụ hôn, những lời như rót mật vào tai.

Mới đó mà xa lắc xa lơ, Xuyên quay lại, cô không nở đi ngang biệt thự, bây giờ là khách sạn Thanh Tùng, cô không nở đạp trên kỷ niệm dù đã phôi pha của cả hai người.

Mà sao Xuyên lại lẩn thẩn thế nhỉ ? Có phải vì cô quá rảnh rồi không ? Người ta bảo "Nhân cư vi bất thiện", quả không sai. Liệu Quyền sẽ nghĩ gì nếu vừa rời anh đọc được suy nghĩ của cô ?

Đang lầm lũi đi như chạy, Xuyên chợt khựng lại khi nghe giọng đàn ông gọi mình.

Ngước lên, Xuyên thẳng thốt :

- Anh... anh...

Tùng trầm giọng :

- Anh làm em giật mình à ?

Xoa hai tay vào nhau, Xuyên ấp úng :

- Không. Em chỉ bất ngờ thôi. Sao anh lại ở đây nhỉ ?

Tùng không trả lời mà hỏi lại :

- Thế còn em ? Sao lại lang thang ở phố núi này ?

Mỹ Xuyên nói :

- Vì em không sống ở Sài Gòn được nữa.

Tùng nhìn cô thật sâu :

- Có thể ngồi uống với anh ly cà phê chứ ?

Xuyên nhìn đồng hồ :

- Độ chừng mười lăm phút thì được.

Tùng bật cười :

- Em keo kiệt đến thế sao ?

Xuyên nghiêm mặt :

- Với anh, em không cho phép mình rộng rãi.

- Vậy anh không dám kéo nài nữa.

Hai người trở lại khách sạn Thanh Tùng. Tùng gọi thức uống trong khi Xuyên bồi hồi nhìn lại những trang trí mình đã làm.

Tùng nhẹ nhàng :

- Tất cả vẫn y như cũ, nơi nào cũng có bóng dáng em.

Xuyên lắc đầu :

- Nhưng chúng ta đều đã khác xưa và em chẳng lấy gì tiếc điều đó.

Tùng chuyển đề tài :

- Em đang tìm một công việc thích hợp. Đúng không ?

- Mỹ Tú nói với anh à ?

- Không. Tú không khi nào nhắc tới em trước mặt anh. Anh nghe

Thanh nói... anh ta rất yêu em, phải không ?

Mỹ Xuyên ngượng ngáp cười :

- Thanh là người của công việc, anh chỉ yêu công việc thôi. Làm việc với nhau thì được, nhưng em và Thanh không hợp tánh để có thể yêu nhau.

Tùng nhếch môi :

- Và em đã chọn Quyền, dầu bây giờ cuộc sống của cậu ta đang gặp đầy rẫy khó khăn ? Em sẽ làm việc để nuôi Quyền chứ ?

Mỹ Xuyên khó chịu :

- Anh nghĩ Quyền tệ đến thế sao ? Anh ấy không màng đến cơ nghiệp đồ sộ, quyết đi theo con đường đã chọn mà chẳng lẽ phải cần

em làm việc để nuôi ?

Tùng nhún vai :

- Anh không hiểu nổi Quyền. Anh chỉ sợ cậu ta sẽ như ông bố mình, suốt đời đi tìm thứ không có thật thì sẽ khổ cho em.

Mỹ Xuyên nhấn mạnh :

- Quyền thật sự có tài. Ảnh đã khẳng định được tài năng của mình, chỉ tiếc rằng số mạng khéo trêu người.

Tùng nheo mắt :

- Số mạng hay chính bàn tay con người đã phóng lửa ? Đừng tưởng anh không biết những chuyện ông Vĩnh Khả đã làm với cháu đích tôn của mình.

Xuyên ngờ ngàng :

- Sao anh biết khi em không hề hé môi với Mỹ Tú ?

Tùng trả lời :

- Chính Trọng Bằng đã đi rao chuyện này với một số người quen thân với lão.

- Tại sao Bằng làm thế khi lão cũng có dính líu ?

- Trọng Bằng đổ hết tội cho ông Khả. Lão còn rêu rao là ông Khả làm thế cũng đúng vì Quyền chẳng tài cán gì, nếu không dập cậu ta một trận, không khéo Quyền lại đi vào ngõ cụt như ông bố mình.

Mặt Mỹ Xuyên đỏ lên vì giận :

- Lão ta thật khốn nạn mà.

Tùng nhỏ nhẹ :

- Khi yêu, các cô gái hay thần tượng người mình yêu. Anh khuyên em nên tỉnh táo nhìn lại vấn đề. Nếu không, ngày sau sẽ ân hận vì vớ phải một tay hoang tưởng.

Ngập ngừng, Tùng nói tiếp :

- Bệnh này chắc có di truyền đấy.

Mỹ Xuyên nghiêm giọng :

- Cám ơn lời khuyên của anh. Em không yêu làm thêm lần nữa đâu. Em biết chắc Quyền là người như thế nào mà. Xin phép anh, em về đây.

Bỏ mặc Tùng ngồi lại một mình, Mỹ Xuyên ra khỏi khách sạn Thanh Tùng. Vừa hào hển bỏ đi, cô vừa tức khi nhớ những lời vừa được nghe.

Những người quen biết Xuyên và Quyền đều không tin anh có thể vẽ lại được sau cú sốc to lớn đó, nhưng cô tin và cô nhất định giúp Quyền đạt được mộng ước.

Ghé chợ mua thức ăn xong, Xuyên về nhà trọ. Tới cổng, cô gặp Quyền ngồi hút thuốc ngoài sân.

Xuyên ngạc nhiên :

- Hôm nay anh về sớm thế ?

Quyền kéo cô ngồi xuống cạnh bên :

- Vì anh vừa quyết định một chuyện quan trọng.

Mỹ Xuyên lo lắng :

- Nhưng chuyện vui hay buồn ?

Vuốt tóc cô, Quyền nói :

- Nhìn em kìa. Sao lại căng thẳng thế ?

Xuyên thở hắt ra :

- Xảy ra quá nhiều việc, nên tâm trí em lúc nào cũng căng thẳng như sợi dây tơ, chỉ một lay động nhỏ cũng đủ âm vang thành tiếng. Thú thật, em sợ tất cả những gì có dính líu tới hai từ quan trọng.

Quyền trù mền :

- Tại em nhạy cảm quá thôi.

- Vậy anh nói... cái quyết định quan trọng ấy cho em nghe nhanh lên.

Quyền bóp nhẹ tay Xuyên :

- Chúng ta cưới nhau đi.

Mỹ Xuyên sửng sốt nhìn anh, cô ấp úng :

- Cưới vào lúc này à ?

Quyền gạt đầu rồi hỏi :

- Em không muốn thế sao ?

Xuyên lặng thinh, cô chợt nhớ đến Tùng. Anh từng nói với Xuyên như thế khá nhiều lần. Lúc đó, cô còn nông nổi quá, còn ham mê công danh quá, nên đã để vượt tình yêu của mình. Bây giờ thì sao đây ?

Thời điểm này có thích hợp để cưới nhau không, khi cả hai đang bấp bênh trong cuộc sống ?

Giọng Quyền trầm trầm vang lên :

- Em bỏ Sài Gòn theo anh lên đây, em lo lắng cho anh từng chút về vật chất cũng như tinh thần. Em là người duy nhất chia sẻ đắng cay cũng như chung niềm hạnh phúc ngọt bùi. Anh cần em, khát khao được là chồng em hơn bao giờ hết.

Mỹ Xuyên rối bời vì những lời của anh. Quyền lại hỏi :

- Em đang thấy sợ vì nhớ tới lời cầu hôn của Tùng trước đây phải không ?

Cô liếm môi :

- Quả thật em sợ. Sợ nhất là trở thành gánh nặng của anh.

Quyền có vẻ phật ý :

- Ngại anh không lo cho em nổi à ?

Mỹ Xuyên lắc đầu :

- Không. Em muốn có công việc ổn định đã. Em muốn là... hậu phương vững chắc để anh an tâm về. Khi có triển lãm rồi, cưới nhau vẫn chưa muộn.

Quyền nói :

- Trước đây anh cũng định xong triển lãm, sẽ ngỏ lời với em. Ai ngờ đâu, không có cơ hội đó. Bởi vậy anh sẽ không đợi tới lúc mở triển lãm lần sau, bởi vì ai biết ông nội sẽ bày ra trò gì nữa.

Ôm Mỹ Xuyên vào lòng, Quyền thì thầm :

- Anh có thể để cháy hết tranh lần nữa, nhưng không thể mất em. Thật đó.

Mỹ Xuyên cong môi lên :

- Nhưng em đã thấy bức tranh nào đâu.

Quyền mỉm cười :

- Nhất định có. Sáng nay anh đã thực hiện được một phác thảo ưng ý sau bao nhiêu là phác thảo bị xé bỏ.

Mỹ Xuyên hớn hờ :

- Nếu thế thì còn gì bằng. Em muốn được xem nó.

- Cứ từ từ. Em vẫn chưa trả lời anh mà.

Mỹ Xuyên trầm ngâm :

- Được làm vợ anh là khao khát một đời của em, nhưng qua những giông tố vừa rồi, em không thể an lòng khi nghĩ tới những gì dấn dập tới hạnh phúc. Em canh cánh trong hồn câu : "Họa vô đơn chí, phúc bất trùng lai". Không biết còn tai họa gì sẽ tới với chúng ta nữa, nói chi tới việc cưới xin.

Quyền kêu lên :

- Sao lại tin những chuyện vớ vẩn ấy ? Tất cả những giông gió vừa qua đều do ông nội gây ra. Chẳng lẽ ông lại nhúng tay vào cả việc anh lấy vợ ?

Xuyên thắc thỏm :

- Ông nội vẫn là ông nội của anh, ông có quyền biết vợ anh là người như thế nào chứ.

Giữ hai vai Xuyên, Quyền nói :

- Hôm rồi Đại Hưng, anh đã nói rất rõ với nội, anh không còn quan hệ gì với gia đình, gia tộc ấy hết, bởi vậy chẳng ai có quyền can thiệp vào chuyện riêng tư của anh.

Mỹ Xuyên nghiêm mặt :

- Em không đồng ý cách suy nghĩ của anh. Anh rời Đại Hưng vì không thích làm tổng giám đốc, em hoàn toàn nhất trí. Nhưng nếu bảo là không còn quan hệ với gia đình gia tộc, em nghe không ổn chút nào. Cây có cội, nước có nguồn mà. Em hiểu anh hận nội, bà Ái

Xuân và cả bác trai đã đối xử tệ với mẹ. Nhưng dầu sao anh cũng là cháu đích tôn của ông nội. Anh không thể chối bỏ bổn phận con cháu đối với tổ tiên ông bà.

Quyền nhìn cô trân trối :

- Trời ơi ! Em hay bà cụ nào vậy Xuyên ?

Xuyên nói :

- Trước đây Mỹ Tú luôn trêu em, nó bảo em thuộc trường phái cổ điển, cổ lỗ, cù lùn, không hợp với người mô- đen, tân tiến như nó. Con bé đứng đấy, em rất thủ cựu, bởi vậy nên thường hoài cổ. Với em, ông bà cha mẹ có vị trí hết sức quan trọng. Chỉ tiếc rằng ông bà, cha mẹ em đều mất sớm. Đôi lúc nhớ tới dòng họ, em thâm tử thân vì chị em quá cô độc. Đơn độc tới mức hôm đám cưới Mỹ Tú, lòng em đau đớn, không muốn dự chút nào, nhưng cuối cùng cũng phải gạt lệ, bầm bụng đến trong vai bà chị, người thân duy nhất của cô dâu.

Nghẹn ngào nhìn Quyền, Xuyên hỏi :

- Lễ nào đến đám cưới chúng ta, ngoài Mỹ Tú ra, sẽ không có ai là ruột rà thân thích sao ?

Quyền nóng nảy :

- Nhưng em có đồng ý lấy anh không ? Hãy trả lời anh đi.

Xuyên chớp mắt :

- Bao giờ quan hệ giữa anh và gia đình tốt đẹp hơn, hãy tính tới chuyện đám cưới.

Quyền khô khan :

- Đó là câu trả lời của em phải không ?

Mỹ Xuyên khe khẽ gật đầu. Quyền mỉm cười :

- Không ngờ em quan tâm tới dòng họ anh hơn cả anh. Hừ ! Dầu sao đó cũng là họ vua mà, phải không ?

Mặt Xuyên đỏ bừng lên, nhưng cô vẫn nhỏ nhẹ :

- Em chỉ nghĩ tới chuyện lâu dài, nghĩ tới con cái. Nó phải biết nguồn gốc, tổ tiên, chứ chả màng gì cái dòng họ vua chúa của anh đâu.

Quyền khổ sở :

- Nhưng anh không thể quên đi những gì đã xảy ra.

Xuyên dịu dàng :

- Anh hãy sống như Trịnh Công Sơn từng hát: "Sống trong đời sống cần có một tấm lòng để làm gì em biết không... " Hãy để gió cuốn đi hết những oán hận, nếu không sau này anh sẽ ray rứt cả đời.

Quyền chưa kịp nói gì thì thấy Hoà, người phục vụ Ở quán Đồi Hoa Vàng hốt hải chạy vào, mặt xanh mét :

- Cậu về Sài Gòn ngay, ông cụ bị tai biến mạch máu não, e không

qua khỏi đâu.

Quyền cau mày :

- Anh bảo gì ?

Hòa máy móc lập lại lần nữa và nhấn mạnh :

- Ông Vĩnh Yên nhấn cậu về gấp, nếu không sẽ không gặp cụ Ông lần cuối đâu.

Quyền nắm chặt tay, tim đau nhói lên. Anh cố ra vẻ dửng dưng :

- Sắp xếp công việc xong, tôi sẽ về.

Mỹ Xuyên ngạc nhiên :

- Anh còn công việc gì, cứ để em lo ?

Quyền thần thờ bỏ vào phòng, Xuyên lẽo đẽo theo sau mà không dám đoán được anh đang nghĩ gì.

Cô nghe giọng Quyền vỡ ra :

- Anh không về đâu.

Mỹ Xuyên buột miệng :

- Anh nói thật hả ?

Quyền mím môi ?:

- Anh không bao giờ muốn nội bộ như thế, nhưng anh cũng không bao giờ muốn gặp ông.

Mỹ Xuyên lạnh lùng :

- Vậy thì anh cứ ở lại đây, em sẽ đi vì không thể sống với một người có trái tim đã hóa đá như anh.

Dứt lời, Xuyên chạy vào phòng, đóng sầm cửa lại.

Bên ngoài, Quyền vẫn ngồi yên như pho tượng.

ĐỀ GIÓ CUỐN ĐI

Chương kết

Ngọc Trâm hắt hàm nhìn Xuyên :

- Thôi stop đi chớ. Làm hoài, tiền để đâu cho hết ?

Mỹ Xuyên vẫn tiếp tục gò mình trên bàn thiết kế :

- Chỉ sợ túi rỗng thôi, chớ tiền nhiều bao nhiêu cũng có chỗ để hết.

Ngọc Trâm chép miệng :

- Mà làm sao ông Quyền nhìn không ra thì làm.

Mỹ Xuyên khịt mũi :

- Tao cũng cầu cho ông nhìn không ra tao đây.

- Xì ! Đừng có kiêu căng, đến hồi người ta ngoảnh mặt quay lưng rồi

lại tự tử.

- Tao không ngốc đến thế đâu.

Ngọc Trâm bấu môi :

- Vậy không lẽ Mỹ Tú ngốc ?

Mỹ Xuyên buông viết :

- Nó thích làm người khác phải ngạc nhiên đến mức kinh hoàng thôi, chứ hổng dám nó ngốc đâu.

Trâm tò mò :

- Vậy chồng Tú sao rồi ?

Xuyên thở dài :

- Mưa tạnh, gió hoà rồi. Cầu mong sao vợ chồng Tú cứ thế hoà ?

Trâm ra vẻ sành đời :

- Khó đấy. Tay Tùng Ha-Lây là ngựa chứng mà. Khổ nổi, quanh hẩn có biết bao nhiêu là đồng cỏ tươi xanh mơn mớn.

Mỹ Xuyên tự tin :

- Nhưng rồi tất cả những con ngựa đều sẽ quay về đồng cỏ nhà.

Bằng chứng là hiện tại Tùng hết sức quan tâm, chăm sóc con Tú.

Ngọc Trâm cười cười :

- Nếu tao không làm thì nhờ mày làm công tác tư tưởng nên hẩn mới trở nên ông chồng tốt như vậy. Xem ra mày vẫn còn chỗ đứng trong tim Tùng Ha-Lây đấy.

Xuyên nhăn nhó :

- Mày tào lào gì vậy ? Nhỡ tới tai anh Quyền hoặc Mỹ Tú thì sao ?

Trâm thản nhiên :

- Thì họ phải chấp nhận sự thật đó thôi, chứ sao trắng gì nữa ? Nói thật, Mỹ Tú không đáng để nhận những hy sinh to lớn của mày.

Mỹ Xuyên gượng gạo :

- Tao có hy sinh gì đâu. Tùng đã chọn Tú thì phải chấp nhận mặt tốt lẫn mặt xấu của nó chứ. Thật ra, Mỹ Tú cũng chẳng làm gì xấu. Chỉ phải tội nó quá mê làm giàu, nhưng lại thiếu kinh nghiệm nên mới bị người ta lừa một vỏ lớn đến mức phải tự tử.

Ngọc Trâm gật gù :

- Nhờ tự tử không chết nên Tú mới... vượt qua giông bão và tiếp tục làm chủ gia tài lẫn cuộc đời Tùng. Con bé ấy đáng gờm và cũng sừng sật.

Mỹ Xuyên trầm ngâm :

- Mỗi người có một số phận, tao không ganh tỵ với Tú và thấy mình cần cố hơn nữa trong công việc để có cuộc sống sung túc một chút.

Ngọc Trâm hóm hỉnh :

- Tại mày và lão Quyền quá ư lập dị, chứ nếu không, chỉ cần một

phần mười cơ nghiệp của ông Vĩnh Khả, hai người cũng có bạc tỷ để làm vốn rồi.

Xuyên nhỏ nhẹ:

- Quyền quan niệm nhiều tiền cũng chưa hẳn hạnh phúc, nhất là không phải tiền do mình làm ra.

Ngọc Trâm nheo mắt:

- Đó là quan niệm của Quyền. Còn mày thì sao? Tao nhớ mày cũng khao khát làm giàu lắm mà.

Mỹ Xuyên nói:

- Tới bây giờ khao khát ấy vẫn cháy bỏng trong tao. Nhưng thực tế cho thấy làm giàu đâu có dễ. Theo ông Thanh mấy năm ròng, đã được gì đâu?

Nhìn Trâm, Xuyên tủm tỉm cười:

- Nhưng dầu sao chúng ta cũng có được một công ty cò con, chứ không phải đi làm cho kẻ khác. Giữa thời buổi khó khăn này, như bọn mình đã là giàu rồi. Từ từ chúng ta phát triển lớn hơn, đa hệ hơn. Đúng không?

Ngọc Trâm chống cằm:

- Chỉ ngại chẳng bao lâu nữa mày lấy chồng, sợ lão Quyền bắt mày ở nhà làm nội trợ ấy. Lúc đó thì tàn giấc mơ tự làm giàu bằng khối óc, bùng tim của chính mình nhá.

Mỹ Xuyên kêu lên:

- Quyền không tệ thế đâu. Tao tin sẽ khiến được ông tướng ấy, nếu ý kiến của tao đúng.

Ngọc Trâm nhìn ra đường:

- Vừa nhắc đã xuất hiện. Đúng là linh thật.

Quyền bước vào với nụ cười trên môi. Ngọc Trâm không bỏ lỡ cơ hội trên:

- Gớm! Làm gì mà giữ Mỹ Xuyên kỹ thế.

Quyền thản nhiên:

- Cuộc đời tôi chỉ có gia tài này thôi. Giữ kỹ là đương nhiên.

Trâm quệt mũi:

- Nói nghe... phô quá. Chắc phải mời gia tài của họa sĩ Quyền về sớm rồi.

Mỹ Xuyên đứng dậy:

- Không phải đuổi. Tao về ngay đây. Nếu một lát anh Thanh ghé, mày nhớ đưa cho anh xem bản thiết kế này. Tao và Quyền biến đây. Quyền chờ Xuyên lên ngồi xong mới khởi động xe.

Anh chợt hỏi:

- Vớ vẩn. Vậy là anh không hề tin em.

Quyền chụp tay cô:

- Anh tin em nhưng không tin Thanh.

Mỹ Xuyên im lặng, một lát sau cô nói:

- Thanh làm một người đam mê với công việc, anh ấy không nghĩ đến chuyện yêu đương nữa đâu, anh đừng lo.

Quyền cao giọng:

- Đùa cho vui thôi, chớ anh hiểu con người Thanh mà. Hôm qua bọn anh vừa nhậu một chiều say khướt.

Xuyên ngạc nhiên:

- Thật hả?

- Thật chứ.

Xuyên tò mò:

- Hai người đã nói chuyện gì.

Quyền ồm ồm:

- Nhiều chuyện lắm mà chuyện của đàn ông, em không nên nghe.

Mỹ Xuyên giận dữ:

- Vậy mà cũng nói.

Quyền bật cười thích thú. Anh dừng xe trước nhà trọ của Xuyên và chờ cô mở cửa. Hai người vào trong. Xuyên bỗng chuyển đề tài:

- Hôm nay ông nội thế nào?

Quyền ngồi xuống ghế:

- Ông vịn ghế đứng lên một mình và đi được vài bước mà không cần người đỡ.

Xuyên nheo mắt:

- Ủa! Trước đây anh có đỡ nội à?

Quyền ngu ngơ:

- Thì em đã dặn anh làm thế mà.

Mỹ Xuyên cố ý:

- Nếu em không bảo, anh sẽ không làm sao?

Quyền bẹo má Xuyên:

- Thích thấy anh quê độ lắm phải không? Quê với ai thì ngại, chớ với em, anh càng khoái.

Dứt lời, anh hôn lên môi cô một nụ hôn dài và thì thầm:

- Nếu không có em, anh đã trở thành một người khác, một người ích kỷ, chỉ nghĩ đến bản thân.

Mỹ Xuyên dài giọng:

- Anh nói thế chứ, nếu không là em thì cũng có người phụ nữ khác yêu anh, gắn bó, chia sẻ buồn vui cùng anh. Biết đâu chừng, cô ta có nhiều ưu điểm hơn gấp mấy lần em.

Quyền ôm xiết Xuyên trong vòng tay:

- Làm gì có ai hơn em trong mắt anh, tim anh. em là số một. Số một bây giờ và mãi mãi.

Xuyên phì cười:

- Anh định từ sân nhà họa sĩ lẩn sang sân nhà văn sĩ hả? Yêu nhau bao lâu, hôm nay em mới nghe anh tán tỉnh đấy.

Quyền có vẻ xúc động:

- Anh nói thật đó. Trước đây, em là nguồn cảm hứng để anh vẽ, hiện tại em là sinh khí của đời anh. Nếu không có em, đời anh trở thành vô nghĩa. Em đã khiến anh hiểu ra một điều rất là quan trọng là muốn yêu nghệ thuật, yêu hội họa, trước hết phải biết yêu con người.

Nhìn vào mắt Xuyên, Quyền ray rứt:

- Ngày đó anh chỉ yêu mình. Anh hã hê lao vào hội họa để thỏa? mãi tự ái hơn là đam mê Cũng may trời phú cho anh chút tài, nhưng cũng vì thế anh đâm ra tự mãn...

Mỹ Xuyên để ngỏn trở lên môi anh:

- Đừng nhắc chuyện cũ nữa mà.

Quyền cắn nhẹ tay cô:

- Quan hệ giữa Thanh và Trâm có tốt không?

Xuyên ngáp ngừng:

- Tốt. Sao anh thắc mắc vậy?

Quyền tủm tỉm:

- Anh thấy Ngọc Trâm có vẻ xứng với Thanh.

Mỹ Xuyên ngạc nhiên:

- Xứng ở điểm nào?

- Một người hay nói, một người hay cau có, cầu nhàu, hợp ca chắc hết ý.

Xuyên bật cười:

- Anh quý thật. Nhỏ Trâm mà nghe thì biết. Con nhỏ không hợp với anh Thanh đâu.

Quyền bảo:

- Em phải làm sao để hai người hợp nhau đi chứ.

Xuyên phụng phịu:

- Tự nhiên bắt em làm bà mai hà.

- Nói thật. Nếu Thanh có một cô nào đó trối chân, anh vẫn an tâm hơn khi để em làm việc với hắn ta.

Mỹ Xuyên cúi vào lưng Quyền:

- Anh phải nhắc lại để không sai nữa chứ.

Xuyên chớp mi:

- Nếu hôm ấy anh ở Đà Lạt thì chúng ta vĩnh viễn chia tay.

Quyền chép miệng, tiếp lời cô:

- Và anh đã phải ân hận suốt đời để hôm nay chẳng còn dịp để được bên nhau mà nhắc chuyện cũ.

Mỹ Xuyên mỉm cười:

- Thật ra, lần đó anh về Sài Gòn là vì em, hay vì ông nội vậy? Thú thật đi.

Quyền ngập ngừng:

- Nói thật lần đó anh về Sài Gòn là vì sợ mất em chứ không vì ông nội.

- Sao lúc ấy anh nói khác?

Quyền cúi xuống nhìn cô:

- Nếu không nói vì ông nội, em sẽ tiếp tục yêu anh sao?

Mỹ Xuyên trầm giọng:

- Sẽ tiếp tục yêu, nhưng cũng sẽ rất đau khổ, khổ đến mức lẫn trốn anh đến suốt đời.

Quyền lặng lẽ nhìn vào mắt Xuyên. Anh hạnh phúc nhận ra cô gái anh yêu không chỉ đẹp về hình thức mà cả tâm hồn cũng trong sáng như gương.

Quyền bồi hồi nhớ lại:

- Về Sài Gòn với mục đích giữ trái tim em, vào nhà thương thăm nội vì em bắt buộc chứ anh không mấy may cảm xúc. Có lẽ ký ức về trận cháy, và những gì nội gây ra cho anh vẫn còn quá sâu đậm đến mức trái tim anh như trở lý rồi.

Quyền nhìn xa xăm:

- Mãi đến lúc vào phòng bệnh, nhìn ông nội xanh xao gầy gò trên giường trải drap trắng toát, tim anh chợt nhói lên như bị ai bóp mạnh. Anh không ngăn được nước mắt của mình. Những kỷ niệm thời thơ ấu chợt hiện về. Hồi nhỏ, ông nội rất thương anh. Hầu như anh muốn gì được nấy, nên anh tự xem mình là người quan trọng nhất.

Quyền thở dài:

- Ông nội đã ảnh hưởng rất lớn, rất sâu tới cuộc đời anh. Chính vì tôn sùng ông, nên anh đã theo ngành kiến trúc mà từ bỏ nỗi đam mê hội họa. Suốt thời niên thiếu cho đến khi trưởng thành, ông là mẫu người lý tưởng mà anh tôn thờ, trong tâm tưởng anh không hề có hình bóng của ba, ba chỉ là một nhân ảnh mờ nhạt... Cho đến khi biết sự thật bà Ái Xuân không phải mẹ ruột thì mọi việc đã khác đi. Thật chẳng có gì đau đớn hơn ngôi thần tượng bị sụp đổ. Một con người khác của nội đã lộ diện, nhấn tâm đến mức vô lương tâm. Mà thôi, anh không nhắc tới những chuyện nội đã đối xử với mẹ ruột của anh nữa. Nhưng đã bao nhiêu đêm ngẫm nghĩ, anh không hiểu mình có cực đoan cố chấp không khi cương quyết đoạn tuyệt với gia đình

mình để rồi sau đó xảy ra bao nhiêu chuyện.

Giọng Xuyên ngập ngừng:

- Thật ra tánh anh và nội khá giống nhau ở điểm cố chấp.

Quyền nhướn mày:

- Thế sao? Anh lại không nghĩ vậy.

Mỹ Xuyên từ tốn:

- Nếu không cố chấp, anh đã trở về Đại Hưng sau khi rời khỏi Paris, chứ đâu tay trắng lang thang khắp nơi để về. Anh vẫn có thể vừa ngồi ghế giám đốc, vừa là họa sĩ cơ mà.

Quyền im lặng. Mỹ Xuyên nói tiếp:

- Ông nội cũng đâu có thể từ bỏ mục đích của mình. Ông đã có một đứa cháu đích tôn và không thể để mất nó. Muốn anh quay về, nội đã ra tay quá tàn nhẫn và cuối cùng coi như mất hết. Em nghĩ chắc nội rất khổ tâm khi hủy hoại những đứa con tinh thần của anh. Để khi thất bại, sau khi tưởng nắm chắc thành công, ông đã tuyệt vọng đến mức ngã gục.

Mỹ Xuyên nhìn Quyền:

- Nếu lần đó, anh không nghe lời năn nỉ của em vào bệnh viện thăm, chắc nội đã mất rồi.

Quyền rùng mình:

- Bác sĩ nói nội hồi phục nhanh tới mức độ ngoài mức họ tưởng tượng.

Xuyên nhẹ nhàng:

- Điều ấy chứng tỏ anh chính là liều thuốc quý cần thiết của ông. Là cháu đích tôn không thể thiếu của dòng họ.

Quyền thở dài:

- Chuyện sanh con cháu để duy trì dòng họ quan trọng đến thế sao? Anh không hiểu khi già suy nghĩ của anh có giống như bây giờ không.

- Người xưa quan niệm không con để nối dõi là tội lớn nhất đấy. Các cụ cho rằng gia đình là sự tiếp nối của cuộc đời. Sau khi ta chết đi, cuộc sống của ta vẫn tiếp tục qua con cháu chúng ta.

Quyền chép miệng:

- Đây là thời đại gì vậy nè trời?

Mỹ Xuyên nói:

- Thời đại nào người ta cũng muốn có con cháu hết. Lẽ nào anh lại không?

Quyền ôm Xuyên vào lòng:

- Sao lại không muốn. Nhưng anh không quan trọng vấn đề như vậy, vì anh tin chắc mình sẽ con đàn cháu đống

Mỹ Xuyên lườm anh:

- Chắc không đấy?

Quyền cúi xuống:

- Làm vợ anh đi rồi sẽ biết ngay mà.

Xuyên vùng đứng dậy:

- Xí! Ai mà thèm.

Quyền tủm tỉm cười. Anh giữ chặt Xuyên lại và tìm cho bằng được môi cô. Những nụ hôn nồng cháy đam mê cứ nối tiếp nhau. Xuyên để mặc cho cảm xúc kéo mình đi. Cô ân cần hôn trả lại Quyền cũng bằng những nụ hôn đắm đuối nhất.

Úp mặt vào bờ vai vững vàng của anh, Xuyên bồi hồi nghe Quyền nói:

- Nội quý em lắm. Ông muốn đứng ra làm chủ hôn cho tụi mình. Em nghĩ sao?

Xuyên trả lời:

- Em nghĩ chờ cho nội khỏe hẳn đã.

Nhìn anh, Xuyên tủm tỉm:

- Sau khi cưới xong, anh biết phải làm gì tiếp cho nội vui lòng không?

Mắt Quyền sáng lên:

- Có một thằng cu tí chứ gì? Ý kiến rất tuyệt và anh sẽ ủng hộ ngày đêm.

Mặt ửng đỏ, Xuyên gất:

- Lại đùa nữa rồi.

Quyền say sưa ngắm Xuyên:

- Em đẹp quá, khiến anh không thể suy nghĩ chuyện gì khác ngoài chuyện anh vừa nói.

Mỹ Xuyên cong môi lên:

- Vậy để em... biến cho rồi.

Quyền càng ôm cô chặt hơn:

- Biến đi đâu cho khỏi anh hả nhỏ? Đùa chớ. Anh biết mình phải làm gì mà. Anh đã hứa với nội một năm nữa sẽ mở triển lãm, bởi vậy những ngày tháng tới đối với anh, vừa hạnh phúc vừa gian nan.

Xuyên nói:

- Nhưng với sức sáng tạo thiên phú, anh sẽ làm được mà.

Quyền gật đầu:

- Đương nhiên là anh sẽ làm được như anh đã từng làm được. Công việc ở Đại Hưng, một mình bà Ái Xuân điều hành đã quen rồi, nên nội sẽ giao lại cho bà tạ Nội định bán bớt cổ phần để làm một cổ đông bình thường. Số tiền bán cổ đông ấy, nội sẽ dùng để xây dựng trường học và bệnh viện cho người nghèo.

Mỹ Xuyên ngạc nhiên:

- Nội đã quyết định như thế à?

Quyền mỉm cười:

- Nội mới nói với anh sáng nay. Quyết định ấy rất hợp với ý anh. Bà nội và mẹ chắc cũng hài lòng.

Giọng Xuyên xa xôi:

- Trải qua một trận thập tử nhất sinh, người ta sẽ đổi tâm tính phải không anh?

Quyền bùi ngùi:

- Có lẽ là như vậy. Nhưng mong sao ai cũng sống hiền lành, trong sáng để suốt đời đừng bao giờ phải ưu tư, dằn vặt vì những sai lầm của mình.

Mỹ Xuyên thấy hồn hết sức sảng khoái. Cuối cùng, Quyền của cô cũng đã quay về ngôi nhà của dòng họ anh. Anh đã chôn vùi chuyện cũ để yêu mến ông nội mình. Xuyên tin Quyền sẽ hạnh phúc, sau khi đã chấp nhận những gì trước đây anh đã chối bỏ. Cô tin là thế.

Hết

Nguồn: vietlangdu

Người đăng: mickey

Thời gian: 22/01/2004 5:56:29 SA